

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

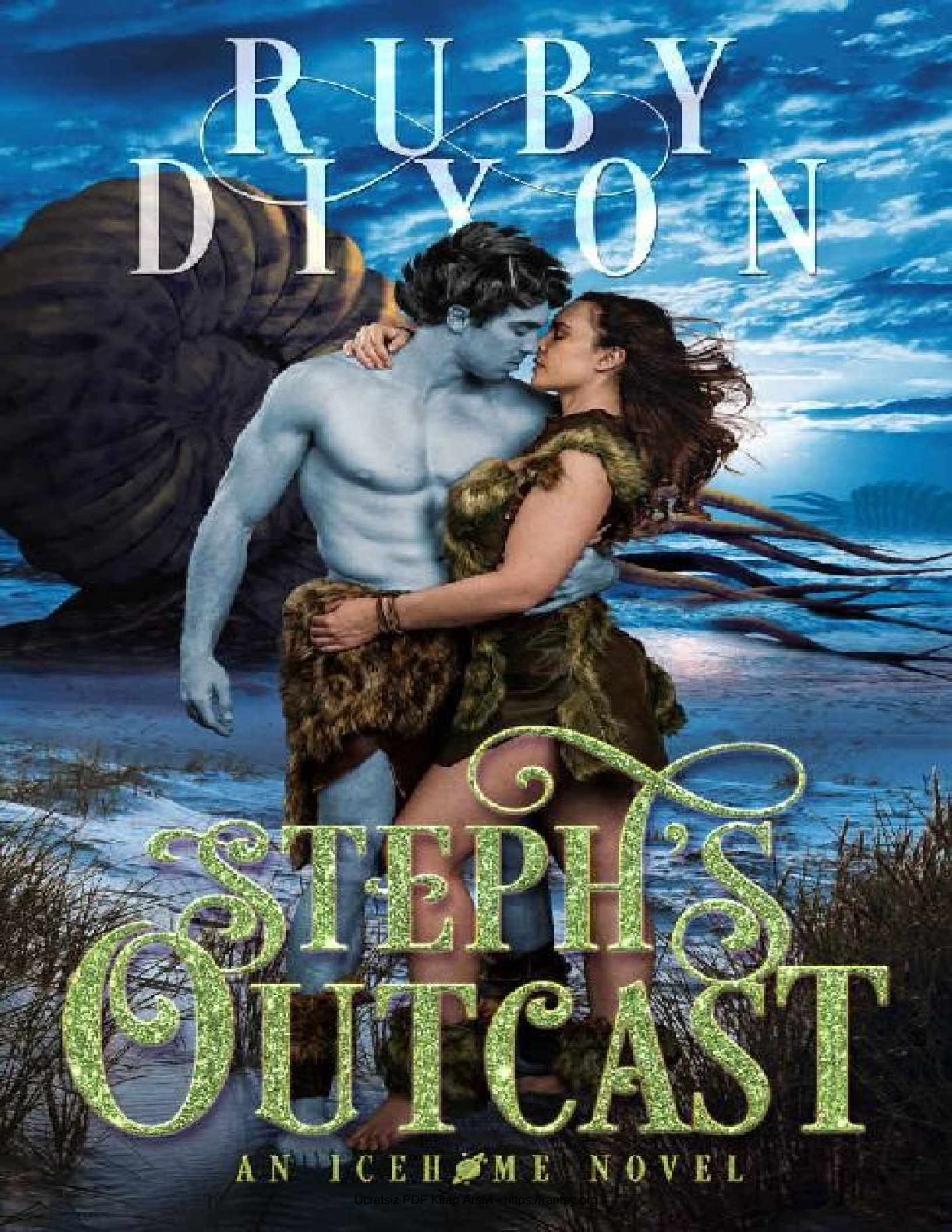
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIVYON

STEPH'S
OUTCAST

AN ICEHOLME NOVEL

STEPH'S OUTCAST

BİR BİLİMKURGU UZAYLI ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak Fotoğrafı:

Period Images

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Edits: Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Steph'in Serserisi

Hassas okuyucular için bir not

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Sonsöz

Yazarın Notu

Icehome Plajı Halkı Daha

Fazlasını mı İstiyor?

STEPH'S OUTCAST

İKİ SERSERİYİ BULDUĞUMUZDAN BERİ AMACIM ONLARI SAHİL KABİLEMİZE KATMAKTI. YAKIŞIKLI, İMKANSIZ JUTH, ONU VE KÜÇÜK OĞLUNU ARAMIZA KATMA ÇABALARIMA DİRENDİ. BİZE AIT OLMADIĞINI AÇIKÇA BELİRTTİ.

AMA SAHİL CANAVARLAR TARAFINDAN İSTİLA EDİLİRKEN JUTH'UN YANINDA KAPANA KISILDIĞIMDA HER ŞEY DEĞİŞİYOR. BENİ GÖRMEZDEN GELMEK YERINE BENİMLE KONUŞUYOR. ARKADAŞ OLDUK. HATTA BİRKAÇ ÇALINTI ÖPÜCÜK BİLE PAYLAŞTIK. VE KURTARMA EKİBİ GELDİĞİNDE, BENİM ONUN EŞİ OLDUĞUMU VE KABİLEYE KATILACAĞINI HERKESE DUYURUYOR.

BU HARİKA BİR ŞEY AMA... BEN HIÇBİR ŞEYİ KABUL ETMEDİM Mİ? EĞER JUTH'UN EŞİ OLMADIĞIMI SÖYLERSEM, TOPARLANIP OĞLUYLA BİRLİKTE GİDECEK. BANA AYAK PARMAKLARINI KIVIRAN ÖPÜCÜKLERDEN DAHA FAZLA VERMEYECEĞİ YA DA BAŞINA GELEN EN HARİKA ŞEYMiŞ GİBİ DOKUNMAYACAĞI KESİN.

YANI... SANIRIM ÇİFTLEŞTİM? ÇÜNKÜ BUNLARDAN YA DA JUTH'TAN VAZGEÇEBİLECEĞİMDEN EMİN DEĞİLİM.

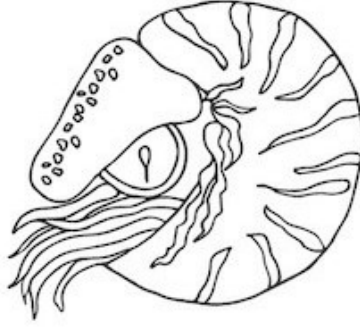
HASSAS OKUYUCULAR İÇİN BİR NOT

Tetikleyici uyarılar konusunda kendimi geliştirmek için elimden geleni yapıyorum! Bununla birlikte, beni tetiklemediği veya aklıma gelmediği için radarıma takılan şeyler her zaman olacaktır. Eğer bir şeyi gözden kaırırısam ve okuyuculara bunu belirtmem gerektiğini düşünüyorsanız, lütfen bana e-posta gönderin veya Facebook'tan bir mesaj gönderin, güncellemekten mutluluk duyarım! Kitapların okumak için güvenli bir ortam olmasını istiyorum. <3

Bu özel hikaye, bazı okuyucuları rahatsız edebilecek aşağıdaki konularla (gerçekten spoiler değil) ilgileniyor:

- Terk Edilme
- Evden ayrılma
- Bir grup içinde kabul görme/Diğerleri arasında yabancı olma
- Kafadanbacaklılar (dokunaçlı canavarlar!) cinsel olmayan bir bağlamda (bu bir spoiler olabilir, ama aynı zamanda kapakta da var, yani...)

İyi eğlenceler!

STEPH

Mugünlerde kabilemle yaptığım küçük terapi seanslarını çok seviyorum. Her biriyle oturup zihinlerine girebilmeyi seviyorum. Ne düşündüklerini duymayı ve sorunları çözmelerine yardımcı olmayı seviyorum. Onları neyin harekete geçirdiğini anlamayı seviyorum.

Çoğu gün yani.

Bugün terapinin gerçekleşmediği günlerden biri.

Bridget ve A'tam'ın kulübesinde oturmuş, her zamanki seanslarımız için hazırım. Bunları neredeyse her gün yapıyoruz ve bazıları diğerlerinden daha yoğun geçiyor. Bridget insanlara açılmakta zorlanıyor ve A'tam biraz bilgisiz ama iyi niyetli ve ona tapıyor. Biraz tartışıyorlar... ama aynı zamanda sırf tartışmak için tartışmayı sevdiklerini de öğrendim. Bugünkü gibi.

"Kahvaltımın berbat olduğunu söyledi," diyor Bridget, kaşlarını çatarak. "Balıklara yedirmeyeceğini söyledi. Ve bu, sana yemek yapmak için bir sürü zaman harcamış birine söylenecek çok boktan bir şeydi. En azından minnettar olabilirdin!" Sonuncusunu, tüm bunlar komikmiş gibi sırtan A'tam'a tükürüyor.

Ben durumu yatıştırmak için araya girmeden A'tam konuşuyor. "Dostum, dişlerimi bileyebileceğim kadar sert bir tohum lapası yaptığın için sana minnettarım."

Bridget ona ters ters bakıyor.

"Rezonansa girdiniz," diye hatırlatıyorum onlara. "Birbirinizi seviyorsunuz. Tartışmalar iyi ama bunu unutmayalım, tamam mı?"

"Rezonans aşk demek değildir," diye belirtiyor Bridget. "Sadece rezonans anlamına gelir." "Biliyorum-"

"Kürk içinde bir ortağın var mı, S'teph?" A'tam aniden sorar. "Bu yüzden mi çiftleşmiş insanların nasıl iletişim kurduğu hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Çok şey biliyorum çünkü okudum," diyorum ama "okudum" lafının onun için bir şey ifade etmediğini biliyorum. "Ve hayır, kürklerde bir ortağım yok. Rezonans bekliyorum."

Bridget A'tam'a kaşlarını çatıyor. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Bunu nereden bileyim?" Ellerini iki yana açtı. "Bilmediğim için sordum."

"Evet, ama Steph hakkında bir şey biliyor olsaydınız, rezonans beklediğini bilirdiniz. Onunla son görüşmemizde bize bunu söylemişti, hatırladınız mı?"

Omuz silkiyor.

"Hiç mi dinlemiyorsun?" diye yakınıyor, sinirleniyor. "Burada ilişkimizi geliştirmek için bulunuyoruz ve ben senin dikkatini bile vermediğini hissediyorum."

"Önemli olduğunda dikkatimi veririm," diye karşılık veriyor A'tam. "S'teph benim için önemli değil." Vay be. "Çocuklar," diyorum nazikçe. "Sözlerinizi hatırlayın-"

"Neden sabahları böyle göt deliği gibi oluyorsun?" Bridget tersler. "Neden seninle uğraşıyorum ki?" "Ne yani, senin için topladığım tüm tohumları mahvettiğin için minnettar mı olmalıyım?"

A'tam'ın kuyruğu titriyor,

ve hala sırtıyor. "Geçen gün yiyecekleri yok etmenin savurganlık olduğunu söylememiş miydin? Ama işte buradasın-"

Bridget öfkeli bir ses çıkarır. "Ne yani, bana şaplak mı atacaksın?"

A'tam'ın kuyruğu durur. Eşine yaklaşıyor ve tavrı değışiyor. "Bunu istiyor musun?" Hava pozitif yüklü gibi. Ugh. Bu da tartışmaya başladıkları zamanlardan biri

ve beş dakika içinde kendilerini yatakta buluyorlar. Kesinlikle çıldırmış durumdalar ama birbirlerini tuhaf bir şekilde sevdikleri açık. Tartışmanın onlar için bir ön sevişme olup olmadığını merak ediyorum. "Bir anlaşmaya varmamız gerektiğini hissediyorum-"

"Sadece yaramazlık yaparsan şaplak yersin," diye nefes alıyor Bridget ama sesi boğuk çıkıyor ve gözlerini eşinden ayıramıyor.

"Yaramaz mısın, dostum?" A'tam ona yaklaşıyor.

Ben çıktım. "Biliyor musun? Sanırım bu seansı başka bir zaman bitireceğiz." Ayağa kalkıyorum ama bana doğru bakmıyorlar bile. Bridget bir elini A'tam'ın yüzüne götürüp parmaklarını sakallarının üzerinde gezdiriyor ve yüz ifadesi o kadar yoğun ki sanki ona bakarak davetsiz misafirlik yapıyormuşum gibi hissediyorum. Kulübeden hızla çıkarken mırıltıların sesi daha da yükseliyor ve kapak arkamdan kapandığı anda birinin inlediğini duyduğuma eminim.

Sahile doğru gidiyorum, çünkü ondan sonra biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Başımı hafifçe sallayarak suyun kenarına doğru ilerliyorum ve dalgaların yuvarlanışını izliyorum. Birileri suda ağlarla balık tutuyor ve gökyüzü açık. Bugün hava daha sıcak, tıpkı birkaç gündür olduğu gibi ve bana nihayet acımasız sezonun sona erdiği söylendi. Kaç ay oldu bilmiyorum ama acı mevsim -burada yaz olarak geçiyor- kısa ve hava açısından sadece biraz daha ılıman. Buna aldırmiyorum. Burada çok fazla güzellik var, özellikle de su kenarında. Okyanusu, tuz kokusunu ve dalgaların sonsuz yuvarlanışını seviyorum. Elbette her şeyde ve her şeyin üzerinde kum var ama bir süre sonra buna da alışıyorsunuz. Yüzümü suya dönüyorum, temiz havayı derin derin içime çekiyorum...

Bridget arkamda bir yerde haykırıyor ve bunun bir acı çığlığı olmadığı çok açık.

Kulak misafiri olduğum için hafif bir hoşnutsuzlukla burnumu kırıstırarak sahilde biraz daha yürümeye karar veriyorum.

Seksle bir sorunum olduğundan değil. Sadece böyle özel bir ana kulak misafiri olmaktan pek hoşlanmıyorum. Bridget'i, birisi ona bu konuyu açarsa endişelenecek kadar iyi tanıyorum, bu yüzden hemen aklımdan çıkarıyorum. Buradaki herkes için iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum, çünkü masaya getirebileceğim şey bu. En iyi avcı değilim ve Veronica gibi iyileştirici güçlerim de yok. Bununla birlikte, psikoloji konusunda oldukça bilgiliyim ve Dünya'dan kaçırılmadan önce bir terapi uygulaması başlatabilmek için yüksek lisans yapmayı umuyordum. Buradaki insanların da Dünya'dakiler kadar konuşacak birine ihtiyaç duyduklarını düşündüm, bu yüzden yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.

Beni işe yarar hissettiriyor. Bana bir amaç veriyor. Buraya atılmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve bazılarımız hala bu amacı bulmak için mücadele ediyor. Duygularını alay ve aptallık arkasına saklayan Flor'u düşünüyorum. Görünüşünü takıntı haline getiren Daisy ve kendisiyle ilgili hiçbir şey paylaşmayan Sam. Bridget'le başa çıkmak Sam'den daha kolay, çünkü en azından Bridget üzgünse size söyler. Sam sadece... geri çekiliyor.

Yine de herkesi çözmeye kararlıyım. Sudaki balıkçı dönüyor ve onun Sessah olduğunu görüyorum. Bana el sallıyor, ben de ona el sallayıp sahile doğru devam ediyorum. Kamp ateşinin her daim var olan duman kokusuna kızartılan yağlı balıkların kokusu eşlik ediyor ve ağzım sulanıyor. Uzun ev yerine herkesin kahvaltı için toplandığı ortak ateşe bakıyorum. Güneşli bir gün, buz gezegeninin Dünya'daki gerçek güneşten çok gökyüzündeki bir örümcek ısırgına benzeyen minik ikiz güneşleri göz önüne alındığında güneşli sayılır ve herkes uzun evdeki sabah yemeği için kalabalıklaşmak yerine dışarıda. Gren'in sırtında Z'hren'le koşarak Liz'in kızlarını kovalamasını izliyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Onlara katılacağım...yakında.

Ŗimdilik kendimi sahilin uzak ucuna doğru çekilmeye bırakıyorum. Sahil boyunca yürümeye devam ediyorum.

Kıyıya, boyalarla işaretlediğim kayaya doğru. Üzerinde silik sarı bir daire ve birkaç kırmızı kalp ile bana "yardım etmek" isteyen Rukhar'ın izniyle birkaç minik el izi var.

Yüz metre öteden bile dün bıraktığım sepetin hâlâ orada olduğunu söyleyebilirim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, yanlış okumuş olabilirim diye kayaya doğru yürümeye devam ediyorum. Belki Pak ve Juth uğramış ve oraya koyduğum şeyleri alıp sepeti bırakmışlardır. Belki de bugün karşılığında bir şey bırakacakları gündür, hediyeleri beğendiklerine dair bir tür işaret. Ya da belki içlerinden biri kayalıklardan çıkıp merhaba demeye gelir.

Ama bugün o gün değil. Kayaya vardığımda kurutulmuş et torbasının hâlâ yerinde olduğunu görüyorum. Sepete bakıyorum, bıraktığımız kürkler ve Rukhar'ın büyük gelen giysileri hâlâ orada.

Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

Kayalıklara bakıyorum ve Pak ile Juth'u bulmak için sahili tarıyorum. Dışlanmışlar ilk ortaya çıktıklarından bu yana neredeyse altı ay geçti ve hâlâ bize katılmıyorlar. Bizimle konuşmuyorlar. Arada bir onları nadiren görebiliyoruz. Dışlanmışların bir şekilde "kusurlu" olarak görülmesi ve bu yüzden eski klanlar tarafından dışlanması ada halkının kültürünün bir parçası olduğunu biliyorum. Mevcut kabilelerin işaretlerinden biri olmadan doğan insanların -Uzun Boynuz, Güçlü Kol, Gölge Kedi- yakındaki bir adaya sürüldüğünü ve değersiz görüldüğünü.

Ama artık her şey farklı. Hepimiz Juth'a kendisinin ve evlatlık oğlu Pak'ın aramıza katılabileceğini söyledik. Artık "Serseri Klan" olarak görülmüyorlar. Küçük köyümüze katılabileceklerini ve bir şeylere ihtiyaç duyduklarında bize sırtlarını dayayabileceklerini.

Yine de kabul etmiyorlar. Ve zaman geçtikçe bizden gelen hediyeleri daha az kabul ediyorlar. Geldiklerinden beri bu sepeti her gün sadakatle dolduruyorum ve son zamanlarda hediyeler çoğu zaman reddediliyor.

Diplomam ya da eğitimim olmasa da kendimi bir terapist olarak görüyorum. Bu gezegende sahip olduğumuz en yakın şey benim. İnsanları anlamak benim işim. Onlara yardım edebilmek için neden böyle davrandıklarını kavramak.

Yine de Juth ve Pak'a nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ve bu beni derinden rahatsız ediyor.

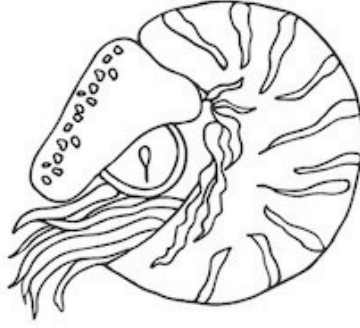
Sepetten küçük giysileri çıkarıp yeniden katlıyorum, sonra da baharatlı kurutulmuş balık poşetini üzerine koyuyorum. Hava güneşli, sanırım bunları başka bir güne bırakabilirim. Yine de hediyelerin neden reddedildiğini bilmek isterdim. Kıyafetler çok mu küçük? Kurutulmuş et sevmiyorlar mı?

Anlasaydım, düzeltebilirdim. İnsanları düzeltmeye çalışmak benim takıntım. Bazen kendime, yeterince zamanım olsaydı belki annemi düzeltebilirdim diyorum. Onu daha iyi anlayabilseydim, yardım edebilirdim. Ama yapamadım,

Bu yüzden tüm bunları kabileme yönlendiriyorum.

Ve Pak ve Juth'a.

On ay ya da on yıl daha sürse de fark etmez, iki serserinin bize katılmasını sağlayacağım.

S Bu gün kumlarda farklı bir şeyler var. Kıyıya çömelip elimi çakıl taşlarında gezdiriyorum. Doku aynı, ama renk... biraz farklı. Kumların yeşilimsi rengi daha parlak bir tona sahip ve ben dokunulduğunda daha sıcak hissettirdiğine yemin edebilirim.

Ki bu aptallık. Bu topraklarda hiç de sıcak bir şey yok. Evimin bulunduğu ada yemyeşil ağaçları, çiçekleri ve meyve veren çalılılarıyla yemyeşil, tropik bir cennetti. Kumlar, tüylü yaratıklardan uzun kertenkelelere ve devasa böceklerle kadar her türden yaşamla doluydu. Yiyecek bir şeyler bulmak asla sorun değildi. Eğer orman bunu sağlamazsa, ılık sular sağlardı.

Ama o yer artık yok. Elimizde kalan tek dünya, kayalar ve buzlarla dolu bu soğuk, kasvetli topraklar.

Serseriler klanı da gitti. Geriye sadece ben ve çok şeye ihtiyacı olan minik, meraklı Pak kaldı. Onun hem büyüğü hem de babası olmak zorundayım ve bazı günler kendimi hiç hazır hissetmiyorum. Ama devam edeceğim, çünkü bir Serseri böyle yapar. Her şeye rağmen hayatta kalırız.

"Baba!" Pak koşarak yanıma geliyor, siyah saçları havaya kalkmış ve püsküllü, kısa kuyruğu heyecanla kıpırdıyor. Görmem için bir şey uzatıyor. "Şuna bir bak!"

İşe yarar bir şey olmasını bekliyorum, ama sadece parlak renkli iç kısımları olan güzel bir kabuk. Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Senin balık tutuyor olman gerekiyordu, oğlum. Hatırladın mı? Aç karnımızı doyurmalıyız."

"Ama suda hiç balık yok," diyor bana. "Ağımı atıyorum, atıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor." Bana yaklaşıyor, omzumun üzerinden bakıyor. "Kabuğum güzel mi? Bende kalabilir mi?"

İçimdeki hayal kırıklığını bastırıyorum. Pak... benim seçeceğim bir oğul değil. Her zaman oğlumun benim kadar kararlı ve inatçı olacağını düşünmüştümdür. Yine de Pak benim çocuğum değil. Annesi Haal'dı, küçük kabilemizin en yaşlısı ve bir hayalperestti. Belki de meraklı ve dikkati dağınık zihnini buradan alıyor. Avlanmak ya da balık tutmak için sabrı yok. Renkleri, el işlerini ve sahilde söyledikleri şarkıları seviyor ve bu çok zor. Eğer ikimiz olmasaydık, istediği gibi davranmasına izin verirdim. Ama sadece biz varız. Bana bir şey olursa kendi kendine nasıl besleneceğini öğrenmeli. Oynamak istediğini biliyorum... ama hayatta kalmak önce gelmeli.

Bu yüzden kuma doğru eğildim ve elimi tekrar kumun üzerinde gezdirdim. "Taşıyamayacağın kadar ağırlaşana kadar kabuğu saklayabilirsin. Şimdi gel de şuna bak. Kumlar hakkında ne fark ettiğini söyle bana."

Eğiliyor ve benden çok daha küçük olan elini benim hareketlerimi taklit ederek kumsala koyuyor. Bir parça alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor, küçük yüzü düşünceli ve ben babalık gururuyla doluyorum. "Sıcak ve farklı hissettiriyor. Yağlı."

Yağlı mı?

Merakla parmaklarımı tekrar taradım. Haklıydı. Dokunulduğunda sıcak hissettiren bir çeşit kaplama var. Homurdanıyorum, hem böyle bir şeyi fark ettiği için memnunum hem de bunun cevabını bilmediğim için rahatsızım.

Ben bir avcıyım ve avcılar değişimi sevmez. Değişiklik daha az yemek demektir. Pak balık olmadığı konusunda haklı. Burada, buzlu kıyılarda normalde cıvı cıvı olan sular sessiz ve boş.

Dokunaçlarıyla size yapışan ve her yerinizi ısıran sinir bozucu yaratıklar bile yok.

Bir şeyler oluyor. Ama ne oluyor?

Parmaklarımın arasındaki kumu düşünceli bir şekilde ovuyorum ve sonra ayağa kalkıyorum.

"Belki de bizim için

bu kıyıları terk edin."

Pak ayağa kalkıyor ama yüz ifadesi huysuzlaşıyor. "Kalmak istiyorum." "Balık yokken ve karnın boşken bile mi?"

Ayak parmaklarını kuma gömüyor, başını kaldırıp bana bakmıyor. "Yumuşak dişinin bize getirdiği ikramları her zaman yiyebiliriz."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Bunu konuşmuştuk Pak."

Ufaklık derin bir iç çekiyor ve bir an için sesi tıpkı bana benziyor. Eğlencemi bastırmak zorunda kalıyorum. "Biliyorum, biliyorum. Hediyelerini alamayız çünkü karşılığında bir şey isteyeceklerdir. Yemeklerini yiyemeyiz çünkü bu bizi tembelleştirir. Biz Serseriler klanıyız ve kendimizden başka kimseye güvenemeyiz."

Kelimeleri otomatik olarak, hiçbir duygu belirtisi olmadan söylüyor ve ona defalarca söylediğim şeyleri tekrarladığını biliyorum. Duruşundan benimle aynı fikirde olmadığı da anlaşılıyor. Eğlence ile sert olma ihtiyacı arasında bocalıyorum. "Pekala Pak, sen Serseriler klanının yarısısın. Ne yapmak istiyorsun?"

Sorulduğu için gururla kabarıyor, küçük göğsü doluyor. "Bugün bizim için ne bıraktıklarını görmek isterim. Eğer gideceksek, belki de yolculuğumuz için kullanabileceğimiz bir şeydir."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Akıllıca bir karar."

Pak iyi bir cevap verdiğiğine sevinerek bana bakıyor.

Elimle kıyıyı işaret ediyorum. "Yolu göster genç avcı ve bu aptalların bugün bize ne bıraktığını görelim."

"Aptalca değil baba," diye azarlıyor Pak beni. "Sadece yumuşak. Dişi gibi."

Homurdanıyorum. Gerçekten de yumuşaklar. Kendilerini doğa koşullarından korumak için yaptıkları küçük kulübelerde yaşayacak kadar yumuşak. Ayaklarını ve vücutlarını kürklerle kaplayıp ateşe sımsıkı sarıldıkları için yumuşaklar. Yiyecek ve deri yapmak için o kadar çok çalışıyorlar ki, bize acıdıkları için bunları bize veriyorlar.

Ne kadar zor olduğumuzu, ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorlar. Onlar zayıflayacak, Pak ve ben güçlü kalacağız.

Pak önden gidiyor, sekerek ilerliyor. Küçük bedeni mutlulukla dolup taşıyor ve biliyorum ki daha fazla oyma oyuncak ya da oynamak için başka bir top bekliyor. Ya da boyalar. Tuhaf renklerle kayayı boyadıklarından beri Pak kendi boyalarını almayı takıntı haline getirdi. Onlardan asla istemez, çünkü o benim oğlum ve istemeyeceğimi biliyor. Ama her zaman bunları düşündüğünü biliyorum ve bazen ona bunları veremediğim için üzülüyorum. O kulübe kümesinin arasında oturup onların sıcak yemeklerini yiyemediği ve parlak boyalarını kullanamadığı için üzülüyorum. Bunu çok isterdi. Bunun yerine, ona babamın bana öğrettiği gibi öğretiyorum.

Bir Serseri olmak, her ne pahasına olursa olsun sert olmayı öğrenmektir. Bizim dünyamızda yumuşaklığa izin yoktur.

Pak yine de yabancılardan kayasını ziyaret etmeyi seviyor. Gitmediğimiz zamanlarda bile gün boyu oradan bahsediyor. Bize ne hediye bırakacaklarını, hangi yiyecekleri getireceklerini merak ediyor. O kadar genç ki yiyecekler sürekli aklını çeliyor... ve sanırım ben de öyleyim, çünkü beni de cezbediyorlar. Bütün gün sahilde oturup aptalların bana yiyecek ve içecek getirmesini sağlamak ne kadar kolay olurdu? Bana bakmaları ve beni giydirmeleri konusunda ısrar etmek ve benim bütün gün hiçbir şey yapmamam? Bu düşünceye homurdanıyorum. Bu senaryoda kim daha aptal olurdu bilmiyorum; bana hizmet ettikleri için onlar mı, yoksa kendimi bu kadar zayıf hissetmeme izin verdiğim için ben mi?

"Belki bugün bize yiyecek bırakmışlardır," diye geveliyor Pak, kumda zıplarken durmadan

konusuyor. "Kuru ve sert yiyecekler. Ya da baharatlı nefis yiyecekler. Hatırladın mı? Ya yaprak torbası? Çok garipti. Sence yapraklarla ne yapmamızı istediler?"

"Mmm." Zar zor dinliyorum, onun yerine üzerinde çizimler olan taşı düşünüyorum. O kaya gibi kokacak

Sanırım kızıl saçlı bir kadındı. R'ven bir süreliğine bize bir şeyler getiren kişiydi. Serseriler klanının kurallarına uymasa da tuhaf ama nazik biriydi. Sürekli ateş yakmaya çalıştığını ve itiraz ettiğimde tuhaf diliyle bana nasıl saçmaladığını düşünüyorum. Onu çaldığım için bir süreliğine eşim olarak almayı düşündüm ama beni iyi dinlemedi ve kalbinin peşinden gelen büyük Gölge Kedi avcısına ait olduğu açıktı. Karşılığında bir şey aldığımız sürece onu avcıya geri vermeyi sorun etmedim. Bu dişi güçlü ve inatçıydı ve kaşları çok çatıktı.

Bence kızıl yelesi dişi ona hiç benzemiyor. Yapıları farklı. R'ven zayıf ve güçlüydü, kar renginde soluk bir yelesi vardı. Bence kendi başının çaresine bakabilirdi. Tehlikeyle karşılaştığında güçlü ve korkusuz olurdu. Bu diğer dişi, o kadar değil. Diğer klanların yumuşak olduğunu söylerken kastettiğim şey o. Zayıf ve güçlü değil. Nazik. Diğerleri gibi avlanmıyor ya da ağ atmıyor. Yumuşak kıvrımları ve kumsalda yürürken sallanan dolgun memeleri var.

Bunu biliyorum, çünkü onu çok ama çok sık izledim.

Sepeti dışarı koyduğunda kimsenin onu görmediğini sanıyor. İzlemediğimi. Pak da aynı şeyi düşünüyor. Bıraktığı şeyleri görmezden geldiğimi çünkü onlardan öğrendiğimi.

Yumuşak, kızıl saçlı kadından kesinlikle iğrenmiyorum. Onu anlamıyorum ama iğrenç de bulmuyorum. Onu, avını anlamaya çalışan iyi bir avcı gibi izliyorum. Yumuşak, düzgün bir sesle konuştuğunu biliyorum. Sepeti yere bıraktığında nefesinin altından sesler mırıldandığını ve bir süre kalıp sanki bizi görmeyi umuyormuş gibi kayalıkları taradığını biliyorum. Gözleri her zaman umut dolu ve onu selamlamak için kayalıklardan hiç çıkmadığında hayal kırıklığına uğrayarak ayrılıp ayrılmadığını merak ediyorum.

Ben de onun nasıl koktuğunu düşünüyorum. Bazen rüzgârda sürüklenen hafif ve misk kokusunu yakalıyorum ve onu yakından koklamak istiyorum. Yüzümü yelesine gömmek ve yumuşak olup olmadığını, memelerinin görüldüğü kadar dolu olup olmadığını hissetmek istiyorum. Eğer her yeri yumuşaksa.

Yine de bunu Pak ile paylaşmıyorum.

Babam bana Serserilerin sert ve kendine güvenen insanlar olması gerektiğini öğretti ve ben de bunu ona öğreteceğim. Dişileri, memelerini ve yumuşak tenlerini düşünemem. Bir sonraki yemeğimizi, bir sonraki barınağımızı düşünmeliyim. Hayatımızda zayıflığa yer yok.

Sepete ulaştığımızda, kokular eskiydi. Onun kokusu olmasına şaşırmadım ama daha yaygın olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Burnumu onunla doldurmak istiyorum. Onun kokusunu bir kez içime çektiğimde tatmin olacağım. Kendi kendime, beni takıntılı yapan şeyin merak olduğunu söylüyorum. Başka bir şey değil.

Pak heyecanla ilerliyor. Kayaya tırmanıyor, küçük ellerini diğerlerine selam verir gibi sarı boyalı el izlerinin üzerine koyuyor ve sonra yüzünü sepetin içine sokuyor. "Daha fazla yemek, baba!"

Homurdanarak onaylıyorum. Yemek güzel. Dün yemek vardı ve bıraktık... ama yeni bir yer için bu sahili terk edeceksek, belki bu sefer onu da yanımızda götürürüz. "Bir bakayım."

Pak sepetten dışarı kayıyor. Poşeti uzatıyor ve bana doğru tutarken ağzında uzun bir yemek şeridi var. Ona sert bir bakış atmak istiyorum ama onun yerine gülümsüyorum. O aç. Bu gün hiç yiyecek yakalayamadık. Tabii ki yiyecek. "Birazını yolculuğumuz için sakla," diye uyarıyorum onu. "Yola çıkmadan önce yersek bize bir faydası olmaz."

"Bu sefer yaprak yok," diyor Pak bana. "Bize neden yaprak verdiklerini sanıyorsun?"

"Sıcak içecekler için," diye hatırlatıyorum ona. "Büyüklerin ateşin üzerinde çay yaptığı zamanları hatırlıyor musun?" "Hayır," diyor bana. "Büyükleri hiç hatırlamıyorum." Sepeti tekrar karıştırıyor. "Daha

kiyafetler!"

Yaşlıları hatırlamaması beni rahatsız ediyor... ama o daha genç ve Büyük Tüten Dağ son nefesini verdiğiinden beri ayın birçok dönüşü oldu. Yakında sadece beni hatırlayacağından şüpheleniyorum.

Bu da ona düzgün bir şekilde öğretmemin iki kat daha önemli olduğu anlamına geliyor. "Kıyafetleri bırak," diyorum ona. "Sadece gerekli olanları alacağız."

"Oyuncak yok," diyor küçük, üzgün bir sesle. "Boya yok."

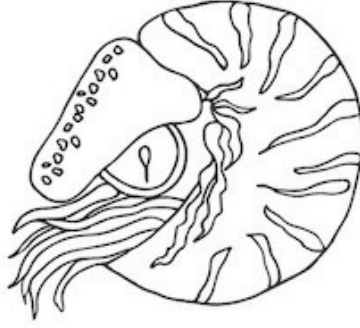
Hayal kırıklığı yüzünden göğsüm ağrıyor. Yanındaki kayaya oturdum ve elimi omzuna koydum. "Pak..."

"Her şey yolunda baba." Pak bana cesurca gülümsüyor. "Böylesi daha iyi. Boyalar olsaydı bile onları alamazdım. Değil mi? Sadece kolayca taşıyabileceğimiz ve bize ağırlık yapmayacak şeyleri almalıyız. Serseriler böyle yapar, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bazen bizim yolumuzun böyle olmasından nefret ediyorum. Bazen keşke farklı bir şey olsaydık diyorum -diğer klanlar gibi yumuşak- böylece bütün günü boyalarla oynayarak geçirebilir ve karnı boş kalmazdı. Yine de dilekler karın doyurmuyor. Küçük bir çocukken şikayet ettiğimde babam bunu bana hemen söylerdi. Pak'a da söylemem gereken bir şey bu. Onu daha sert, daha güçlü yapmak için.

Onun yerine omzuna sarıldım. "Yeni eve gittiğimizde belki sana kendi boyalarını yaparız ve mağaramızı dekore edebilirsin."

Küçük kollarını boynuma doluyor ve bana sarılıyor ve bugün gibi günlerde klanımızın Juth ve Pak olduğuna seviniyorum. Birbirimize sahip olduğumuz için mutluyum... ve bir oğlum olduğu için çok ama çok mutluyum.

STEPH

E avarların ısınmaya başlamasıyla birlikte herkes inanılmaz derecede huzursuzlanmaya başladı. Kimse oturup terapi konuşmaları yapmak istemiyor ve ben de bunun duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu mantıklı. Hava bu kadar güzelken herkes duyguları hakkında konuşmak istemiyor. Bir milyon tane

Callie ve Marisol, Vaza ve Brooke'la birlikte deriye boya sürerken onları izliyorum. Kumların üzerine yayılmışlar ve ortalık leş gibi kokuyor, bu yüzden herkes rüzgarın tersine gitmeye çalışıyor. Erkeklerin birçoğu kadınlarla birlikte avlanmaya gitti ve ben de ağır hamile kadınlarla birlikte ateşin başında oturuyorum. Dikişlerimi de yanımda getiriyorum çünkü herkes çalışırken ben hiçbir şey yapmadan oturamam. Yemek pişirmeye ve temizliğe yardım ediyorum ama kadınların birçoğu hamile olduğu ve kamptan ayrılmak istemedikleri için yemek pişirme işinin çoğunu gönüllü olarak yapıyorlar ve bu da benim dikiş ya da ağ onarma görevi almam anlamına geliyor. Şu anda hem I'rec hem de O'jek için kalın, su geçirmez botlar dikmeye çalışıyorum, çünkü onlara bakacak ve kıyafetlerine yardım edecek arkadaşları yok. Erkeklerin ağır işleri yapması ve kadınların kampta yemek pişirip temizlik yapması bazen biraz cinsiyetçi hissettiriyor mu? Evet, ama aynı zamanda bunun neden olduğunu da anlıyorum. Eğer avlanmak isteseydim, bunu yapmama izin vermekten çok mutlu olurlardı.

Ben sadece...yapmıyorum. Ama herkes payına düşeni aldığı için ya balık tutuyorum ya dikiş dikiyorum ya da yemek yapıyorum.

Her an doğum yapacakmış gibi görünen Elly'nin yanına yerleşiyorum. Karnı kocaman ve ateşin yanında otururken belirgin bir şekilde rahatsız görünüyor. Kalçalarının altına yastıklar sıkıştırmış ve Bek sanki bir cammış gibi onun üzerinde geziniyor, yiyebilmesi için bir kase çorba tutuyor. Ona tatlı tatlı gülümsüyor ve çorbayı itiyor. "Ben iyiyim."

Sesi o kadar kısık ki zar zor duyuyorum ve özel bir sohbete izinsiz giriyormuşum gibi hissetmesin diye kasıtlı olarak başka tarafa eğiliyorum.

"Şifacıyı çağırayım mı?" Bek kaşlarını çatarak arkadaşına soruyor. "Vakit geldi mi?"

Başını iki yana sallar. "Sorun yok." O tereddüt edince uzanıp eline dokunuyor. "Yumurtaları süslemeye yardım edebilir miyim?"

Bek yapacak bir iş olduğu için kesinlikle minnettar görünüyor. "Hemen Shail'le konuşacağım. Sen burada bekle." Kaseyi yere bırakıyor ve sahile doğru koşmaya başlıyor.

Yumurta mı? Merakla etrafıma bakıyorum ve Gail'in ikinci kamp ateşinin başında, kaynayan bir tencerenin üzerine eğilmiş olduğunu görüyorum. Liz'in en büyük iki kızı ve Rukhar da onunla birlikte, oğlu Z'hren ve bebeklik çağına girmek üzere olan Willa da. "Yumurtalara ne oluyor?"

Elly bana utangaç bir gülümseme verdi. "Paskalya yumurtası avı."

Oh. Kitlerin huzursuz olduğunu biliyorum ve tatillerin burada keyfi bir şey olduğunu da biliyorum. İnsanlar sıkılıp çılgına döndüğünde, günün kendisi ne olursa olsun tatil zamanı gelmiş demektir. Daisy ve Bridget'in, Bridget'in çömleklerini süslemek için kullandığı birkaç küçük boya kabıyla yaklaşımlarını izliyorum. "Umarım yumurta seviyorsunuzdur," diyor Daisy parlak bir sesle. "Taushen kumda bir yuva bulmuş, yeni yumurtlanmışlar. Gail onları kaynatıyor, sonra da boyayıp akşam yemeğinde yiyeceğiz."

"Yumurtaları severim," diyorum gülümseyerek. "Ben de resim yapabilir miyim?"

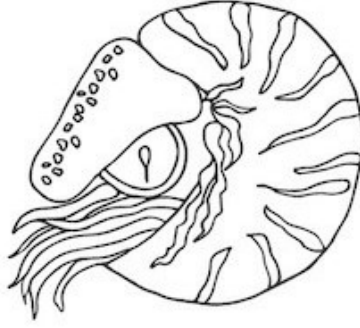
"İstersen boya ve sakla." Daisy dikişlerime küçümseyici bir el salladı. "O başka bir gün bekleyebilir."

Daisy küçük bir köyü ayakta tutmak için ne kadar çok iş yapılması gerektiğini hâlâ kavrayabilmiş değil. Diğerlerinin onunla ilgili şikayet ettiği şeylerden biri de bu. Nazik, tatlı ve mutlu, ama aynı zamanda

fazla iş yapmıyor. Daisy'nin de bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Bu, onunla nazikçe konuşmak istediğim bir konu... tabii onu biraz yalnız yakalayabilirsem. Henüz bir sorun değil, ama kırgınlık olarak geliştiğini görebiliyorum ve Daisy'ye bu konuda rehberlik etmek istiyorum.

Bazen başkaları söz konusu olduğunda kendimi ana tavuk gibi hissediyorum. Bu, annemin kendini iyi hissetmediği zamanlardan kalma bir alışkanlık. Her zaman devreye girer ve işleri düzeltmeye çalışırdım, durumu idare etmeye çalışırdım, her şeyi anlamaya çalışırdım ki düzeltebileyim. Hem annem hem de babam öldü ama eski alışkanlıklar zor ölür.

Ama Paskalya yumurtası boyamak bile olsa, bu günde farklı bir şey yapma fikri kulağa eğlenceli geliyor. Sonuçta dikiş işimi bir kenara bırakıp boyama işinde diğerlerine katılıyorum. Ve çalışırken, özellikle çok fazla şeyi olmayan küçük biri için dikkatlice bir yumurta ayırıyorum.

"Papa," diye sesleniyor Pak heyecanla, ben boş ağılarımı tekrar kıyıya çekerken. O ile dans ediyor heyecanla, renkli bir şeyi bana uzattı. "Bak!"

Ağımı kumların üzerine atıyorum, hüsrana uğramış bir şekilde. Her geçen gün balık avı daha da kötüleşiyor. Karnımız daha da şişiyor ve kendi kendime gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Bu sahili terk etmeliyiz, çünkü bu kadar çok insanın avlanmasını kaldıramayacağı açık. Pak ve ben yola çıkmalı ve Serseriler klanını devam ettirmek için yeni, daha iyi bir yer bulmalıyız. Yine de kendimi gitmeye ikna edemiyorum. Her sabah dilimde yeni bir bahane var ve günün sonunda, daha fazla zaman harcadığım için kendime kızıyorum.

Oğlum koşarak yanıma geliyor ve gururla bir şey tutuyor. Bu bir yumurta, kayanın süslendiği aynı parlak boyalar ve garip desenlerle kaplı. Parlak sarı ve turuncu çizgiler soluk kabuğun üzerinde dans ediyor ve her iki yanında mavi bir nokta var. Bu... güzel. Aynı zamanda doğal değil. Doğada böyle bir şey yumurtlayan hiçbir kuş yok. "Nereden buldun bunu?"

Mahcup görünüyor. "Ben... sepeti ziyaret ettim. Bu benim için bırakılmıştı." Hemen önüme atılıyor, kolumu tutuyor, küçük kuyruğu heyecanla sallanıyor. "Yumurtalarla oyun oynuyorlar, Juth Baba! Bunu da benim için bırakmışlar! Bu onlarla oynamamı istedikleri anlamına geliyor, değil mi?"

Yüzünde öyle bir özlem var ki göğsüm ağrıyor. "Pak, kuralları biliyorsun-" "Belki de onlarla konuşmak zorunda değilim," diyor ve bunu çok düşündüğü belli oluyor. "Belki de onlarla birlikte oynayabilirim?"

"Anlamak zorundasınız," diyorum dikkatle. "Biz onlar gibi değiliz."

"Ama R'ven de değildi ve onu sakladılar." Süslü yumurtayı göğsüne bastırıyor. "Neden arkadaş olamıyoruz?"

"Durum biraz karışık. R'ven dişi olduğu için onlarla kalıyor."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Ama annem bir dişiydi ve onu tutmadılar. Onu dışladılar."

Buna verecek cevabım yok. Diğer klanlardan kurtulanlarla birlikte kıyıda duran dişiler daha önce gördüğüm hiçbir dişiye benzemiyor. Bu kıyılarda yaşamış bir tür kabile olmalı. R'ven ve erkek U'dron'u düşünüyorum. Kızın boynuzlarının ya da kuyruğunun olmaması ve teninin garip bir soluk renkte olması umurunda değildi. Onu istiyordu ve yasalara göre Sürgün olması gerektiği halde, onu elimde tuttuğum düşüncesine sinirlenmişti.

Ama söz konusu dişiler olduğunda kurallar her zaman farklıdır, artık hiç kalmadı. Bu yüzden R'ven'i elimde tutmak için çok mücadele ettim. Büyük Tüten Dağ'ın ilk ölüm sancılarında sonra adımıza dönen iki Gölge Kedi üyesini hatırlıyorum. Pak'ın annesi Haal'ın kendileriyle birlikte geri dönmesini, parçalanmış klanlarının bir parçası olmasını nasıl talep ettiklerini. Güçlü Kol'daki yalnız bir dişi dışında başka dişi kalmamıştı ve bu yüzden onun "Serseri" doğasını affetmeye hazırdılar.

Haal'ın onlara tükürdüğünü hatırlıyorum ve Dışlanmış olmaktan hiç o anki kadar gurur duymamıştım. Birdenbire şanslı olanlar biz olduk. Yine de şansımız uzun sürmedi. Ay döngülerini tamamladı, Haal eşiyle rezonansa girdi ve küçük Pak doğdu. Haal o doğduktan kısa bir süre sonra öldü, khui'sinin ışığı gözlerinden kaybolurken vücudu yavaş yavaş tükeniyordu. Eşi Ezz, oğullarıyla

hiçbir şey yapmak istemedi ve Outcast klanının diğerk üyesi Nen, küçük grubumuzun baş avcısı olarak bir çocuğa bakmanın ona yakışmadığını düşündü. Küçük, ciyaklayan çocuğu beslemek bana kalmıştı. Gece gündüz ona göz kulak olmak, güvende olduğundan ve korunduğundan emin olmak, temizliğini yapmak bana kalmıştı.

kirlendiğinde ve büyüdüğünde ona nasıl yüzüleceğini ve balık tutulacağını öğretmek için. Tıpkı Nen gibi Ezz de Büyük Tüten Dağ'ın ikinci ölümünde vefat etti ve Pak'ın ağladığını sanmıyorum. İyi de oldu. Ezz onun için hiçbir zaman bir baba olmadı.

Benim. Kan bağımız olmamasına rağmen o benim.

Elimi oğlumun benimkine benzeyen kabarık, vahşi yelesinde gezdiriyorum. "Bir dişi için kurallarını değiştirmiş olmaları, onları tekrar değiştirmeyecekleri anlamına gelmez. Onlara güvenemeyiz, oğlum."

Ağır ağır iç geçiriyor, yumurtayı göğsüne bastırıyor. "Biliyorum."

Küçük yüzünde öyle şiddetli bir özlem var ki içim acıyor. Ona evet dememi istediği pek çok şeye sürekli hayır dediğim için kötü bir babayım. "Bunu sepete geri koymalıyız," diyorum ona nazikçe. "Onlara geri verelim."

"Ama bu yiyecek-"

"Süsledikleri yiyecekler," diye katılıyorum. "Özel bir anlamı olmalı ve buna güvenemeyiz."

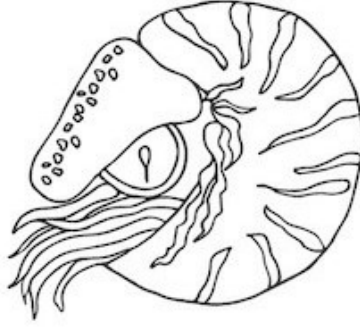
"Aldatıcı klanlar," diyor Pak, yumurtaya bakarken yüzündeki ifade üzgün. "Yine de çok güzel. I kalmasını istiyorum."

"Biliyorum." Yelesini tekrar karıştırıyorum. "Sepeti kontrol edeceğiz ve biraz bırakmışlarsa yiyeceklerini yiyeceğiz, tamam mı?"

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Onlara bir ders vermek için mi?" Kıkırdıyorum. "Aynen öyle."

Pak'ın küçük kuyruğu mutlu bir şekilde ileri geri sallanıyor ve yumurtayı hâlâ elinde tutarak önümden kumsala doğru zıplıyor. Belki yeni evimize gittiğimizde -artık her neresi olacaksa- yumurta boyamasına izin veririm. Yapılacak aptalca bir şey gibi görünüyor ama bundan çok memnun ve onu mutlu eden şeylerden mahrum etmek istemiyorum. Bir yumurtanın kabuğuna birkaç boya lekesi atmak onu bu kadar mutlu ediyorsa, biz de öyle yapacağız.

Düşüncelere dalmış durumdayım, zihnim ayrılmamız için yapmamız gereken şeylerle meşgul. Belki de bu yüzden dişinin sepetin yanında beklediğini ve bize ısılt ısılt gülümsediğini fark etmiyorum.

P Ak hemen utanıyor, koşarak yanıma geliyor ve elimi tutuyor, diğer eliyle de yumurtayı sıkıca kavıyor. "Saklanıyordun baba. Sence bizi selamlamak için mi bekliyordun?"

Dişiye kaşlarını çatarak onu izliyorum. Bizi kandırmış olması hoşuma gitmiyor. Belki de

Kayaların arkasına saklanmış, bizim gelmemizi bekliyor, böylece bize daha fazla gevezelik edebilecek ve bizi yaşadığımız kurallardan vazgeçmeye ikna etmeye çalışacak.

Bu yumuşak dişi, her kontrol ettiğimizde kokusu sepetin her tarafına yayılan dişi. Konuşmasını bekliyorum ama sadece ağzına dokunuyor ve başını sallayarak konuşmayacağını belirtiyor. O zaman onunla konuşmamamız gerektiğini biliyor. Diğerleri anlamasa da en azından o kuralları anlıyor. Dikkatle onu izliyorum ve elimi Pak'ın üzerinde sıkı tutuyorum.

Bir an düşünüyor, dudaklarını yalıyor ve ben dilinin parlak pembe olduğunu fark ediyorum. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini ya da dudaklarının yumuşak ve davetkâr görüldüğünü bilmiyorum. Yeleli rüzgârda savruluyor ve kulaklarının arkasına itiyor, sonra sepeti işaret ederek ona vuruyor. Sonra bizi işaret ediyor ve gözlerinde heyecanla gülümsüyor.

Pak'ı arkamdan itiyorum ama o sessiz. Onunla konuşmaması gerektiğini biliyor.

Gözlerindeki heyecan biraz azalıyor. Yine de pes etmiyor. Bunun yerine sepeti alıyor ve yumuşak, esnek bir deriye sarılmış bir şey çıkarıyor. Deriyi dikkatlice sıyrıyor ve içinde özenle saklanan şeyi ortaya çıkarıyor: süslü yumurtalardan iki tane daha.

Pak'ın küçük eli benimkini sıkıca sıkıyor.

Kararsız bir şekilde bize bakıyor ve yumurtaların bizim için olduğunu belirtiyor. Ona doğru hareket etmediğimizde, yumurtaları yavaşça kayanın üzerine bırakıyor ve elleriyle "yeme" pandomimi yapıyor. Onlar yiyecek.

"Baba?" Pak fısıldıyor.

Hayır demek dilimin ucunda. Onların yiyeceklerine ihtiyacımız olmadığını. Yumurtalarına, renklerine ya da onlardan gelen hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığını. Ama midem gurulduyor ve bugün hiçbir şey yakalamadığımızı hatırlıyorum. Karnımız boş ve ben ne kadar aç olsam da Pak çok ama çok daha aç olacak.

Belki de zayıfım, çünkü küçük oğlumun boş bir mideyle yatağa girmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum, hele ki yakınlarda yiyecek varken. Sırtımı kadına dönüyorum ve Pak'ın önünde çömelip gözlerinin içine bakıyorum.

"Gidip bir tane yiyebilirsin," diyorum usulca. "Şimdilik sadece bir tane. Diğerlerini sonraya saklayacağız."

Yüzü sevinçle parlıyor ve başını sallıyor. Utangaç bir tavırla bacaklarımın arasından, hâlâ kayanın yanında bekleyen dişiye bakıyor. Parlak kare dişleri ve pembe ağzıyla gülümsüyor ve yiyeceği işaret ediyor. Pak'ın kuyruğu titriyor ve sonra tırıs ile ilerleyerek yumurtasını diğerlerinin yanına bırakıyor. Sanki hangisini yiyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi renklere hayranlıkla bakıyor. Gülümsememe engel oluyorum. Nasıl olsa hepsinin tadı yumurta gibi olacak. Sonunda birini seçiyor, sonra dikkatlice kayaya vuruyor ve kabuğundan kurtarmak için ağzına götürüyor. Yüzünü şaşkınlık kaplıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Baba, bu çok sert!"

"Bohl," diye ağzından kaçırıyor kadın.

Pak bana geri dönüyor, kararsız.

Bir elini ağzının üzerine kapatıp yüzünü buruşturuyor ve konuşmak istemediği belli oluyor. Bizi izlerken, süslü yumurtalardan birini alıyor, sonra kayanın pürüzsüz yüzeyine hafifçe vuruyor,

kabuğu bir düzine noktadan çatlatıyor. Tekrar yukarı kaldırıp bize gösteriyor ve ardından kabuğu soymaya başlıyor, altından pürüzsüz, beyaz bir şekil çıkıyor. Küçük bir ısırık alıyor ve kalanını bana uzatarak bekliyor.

Bize nasıl yiyeceğimizi gösteriyor.

Pak kemerimi çekiştiriyor. "Bu senin için olmalı baba," diye fısıldıyor.

"Hsst." Diğer klanlarla konuşmayız. Bu kurallardan biri. Pak kalçamı okşayarak anladığını gösteriyor. Gözlerimi kısarak dişiye bakıyorum ve onu izliyorum.

Yumurtayı dışarıda tutup beklemeye devam ediyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Acıktım ama yumurtayı alırsam, aniden onların klanına girdiğimizi mi düşünecek? Bize daha fazla yiyecek fırlatır mı?

Bu o kadar kötü bir şey mi, diye soruyor boş karnım.

Bir yumurta kabuğuna geri konulamayacağı için, onu bırakmak israf gibi görünüyor. Pak bacağıma yapışmış halde bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Yüz ifadesi aydınlanıyor ama hareket etmiyor. Kıpırdamadan duruyor, ağzı sanki kelimelerin dökülmesini engellemeye kararlıymış gibi büzülmüş.

Yumurtayı ondan alıyorum ve bütün olarak ağzıma atıyorum. Bu şekilde kalın ve sakızlı ama... yine de lezzetli.

Elleri meme uçlarına gidiyor -hayır, kalbine- ve ellerini onun üzerinde kenetliyor. "Steff," diyor bana, göğsüne vurarak. "Steff."

Onun adı.

Serseri bir ismi var.

STEPH

Juth'un sert yüzünde beklenmedik bir gülümseme belirdiğinde, doğru şeyi yaptığımı hissediyorum. Bu sabah eşyaları bıraktıktan sonra geri dönmeye karar verdiğim ve çocuğu için ikinci bir tur ikram getirdiğim için mutluyum. Pak babasının bacağına yapışmış, ama küçük güdük kuyruğu heyecanla ileri geri sallanıyor, bana bir geyik yavrusunu hatırlatıyor. Bir eliyle yumurtasını sıkıca kavıyor, diğer eliyle de babasına tutunuyor.

Kendimi iyi hissediyorum. Sıcak. İkisine de gülümsüyorum ve ilk defa Juth'un benden nefret etmediğini hissediyorum. Onu sadece birkaç kez gördüm, hepsi de uzaktan. Bir şeyleri yere koyduğumda sanki onaylamıyormuş gibi ters ters bakıyor. Bu çok garip, çünkü eskiden her seferinde onlara verdiğimiz eşyaları alırlardı. Ama son zamanlarda, onları geride bırakıyorlar. Bunu anlamıyorum ve anlamak istiyorum. Anlamaya ihtiyacım var.

İnsanları anlamak benim işim. Ve bu iki serseriye aramıza katmayı, onları küçük köyümüze kabul etmeyi kişisel bir hedef haline getirdim. Sadece bunu yapmamın aylar alacağını düşünmemiştim. Yine de Juth inatçı biri.

Bugün ise bir ilerleme kaydettiğimizi hissediyorum.

Ona gülümsüyorum ve tekrar göğsüme dokunuyorum. "Steph." Ona elimle işaret ederek adını da öğrenmek istediğimi belirtiyorum. Serseriler klanının diğer klanlarla konuşmalarının kurallara aykırı olduğunu söylediğini biliyorum, ama bu kuralın ortadan kalktığı kesin. Şüphesiz bu bir ilerleme işareti. Şüphesiz-

Juth'un gözleri bana dikildi. Pak'ı elinden tutup arkasını döndü ve onu kumsala doğru sürükledi.

Çok zorlamış olmalıyım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde gidişlerini izliyorum ve

tutmayacağı için geride kalan yumurtayı atıştırıyorum. Peşlerinden gitmek ve kendimi yemeye zorladığım yumurtayı onlara vermek istiyorum ama onların kendi alanlarına ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Kendi alanlarına ihtiyaçları var ve benim de onların geleneklerine saygı duymama ihtiyaçları var. Belki de

Onlara adımı söylemek beni çok zorladı. Pak onlar yürürken yumurtasını tutarak bana bakıyor, ben de hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak gülümsüyor ve ona el sallıyorum.

Her zaman yarın vardır.

O uzaklaşırken ben de Juth'u izliyorum. Bu Juth'a ilk yakından bakışımdı ve büyüleyici biriydi. Cildi adalılarınkıyla aynı tuhaf renkte. Sa- khui'lerde olduğu gibi tam olarak mavi değil ama daha açık, neredeyse ışıldayan bir tonu var, bu da çevrelerine uyum sağlamak için kamufle olabildikleri anlamına geliyor. Diğerlerinin aksine Juth'un boynuzlarından söz etmek mümkün değil. Koyu renk saçları diğerleri gibi kalın ve vahşi, kaşları ağır bir şekilde kaplanmış, ama... boynuzları yok. Kuyruğu da pek yok. Pak'ın tüylü küçük kütüğünün aksine, onunki kalçasının hemen üzerinde, kürkten yoksun bir yumru. Yürüdüğünde sanki kızgınlık ifade ediyormuş gibi titrediğini fark ediyorum ve buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sanırım ailesi Gölge Kedi'den gelmiş olmalı - onlar gibi kalın kol ve bacak kürkü ve belirgin dişleri var.

Ve kaş çatma. Bunu unutamam. Tavırları tam Gölge Kedi klanına göre.

Dokuma bir kemerden başka bir şey giymediği için her şeye iyice bakabildim. Yanaklarıma biraz sıcaklık değdi, çünkü Juth'un cinsel organına bakmamak için gerçekten çok uğraştım. Ona olan ilgimin sadece bir terapist olduğunu kendime hatırlatıyorum. Yardım etmek istediğim başka bir insan. Sadece...şey. Aleti çok kalındı. Gördüğüm diğerleri kadar büyük değil - adalılar neredeyse hiçbir sebep yokken soyunmakta çok hızlılar ve drakoni Ashtar çıplak haliyle son derece gurur duyuyor

-Ama muhtemelen en kalın olanıydı, tepesi boyunca tırmanan son derece çılgın sayıda çıkıntı, eşit derecede şişman bir mahmuz ve ağır bir çift top vardı. Çoğu terapistin hastalarının toplarını fark etmediğinden eminim ama... *tam oradaydılar*. Bakmamak çok zordu. Arkasını döndüğünde, bu bana yeni bir sorun sundu, çünkü Juth'un aynı zamanda çok ince, sıkı bir poposu ve bir popo yanağı boyunca uzanan bir yara izi var.

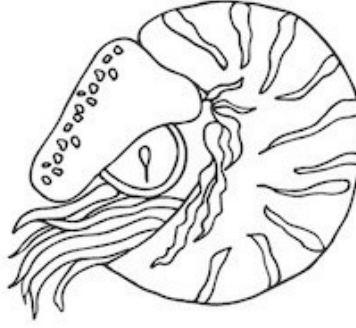
O yara izine çok uzun süre, hiç de profesyonel olmayan bir şekilde bakabilirim. Olduğum yerde kalıyorum ve onlar kayalık sahilde gözden kaybolana kadar izliyorum. Onları rahat ettirmenin en iyi yolunu ve onlara nasıl yaklaşacağımı düşünüyor olmalıydım. Bunun yerine, o popo izini düşünmeye devam ediyorum. Ve sikini. Ve çıkıntıları. Ve mahmuzu. Telaşla, temizlemek için kafamı sallıyorum. Bu bana göre değil. Ben bedenlere şehvet duymam. Zihinlere şehvet duyarım.

Belki de o bir bulmaca olduğu ve ben onu çözmeye çalıştığım içindir. Belki de bir yıldır seks yapmadığım içindir.

Belki de o bir proje olduğu içindir ve benim aptal kalbim kurtarma projelerine bayılır. Her neyse, Juth ve oğluna ilk ortaya çıktıkları zamanki kadar takıntılıyım. Ve uzun zamandır ilk kez ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Bana gülümsedi. Pak'ı neredeyse sürükleyerek götürmeden önce, Juth bana gülümsedi. Daha önce kimseye gülümsedi mi bilmiyorum.

Bu sadece kararlılığımı artırıyor. Yarın, sepet için yeni şeyler ve yeni bir saldırı planıyla geri dönmeye karar veriyorum. Uğramaları bütün gün sürse bile -ya da birkaç gün- beklemeye hazırım. Dikişlerimi getireceğim ve sadece bekleyeceğim.

Bu düşünceden memnun bir şekilde kampa geri dönerken adeta uçuyorum.

T Ertesi sabah, en sevdiğim iki Dışlanmış için bir sepet hazırladım. Bunu her sabah yapıyorum ama bugün sıradanlıktan biraz daha farklı şeyler düşünmeye çalışıyorum. Onlara ateşin üzerinde fokurdayan sıcak çorbadan biraz getirmek isterdim, çok hamile bir Willa ve ama sıcak kalmıyor ve soğuk çorbadan daha kötü bir şey yok. Çayımızda kullandığımız kahve benzeri kabuklu deniz ürünlerinden birkaç tane ve etrafta kimse yokken çay yaparlarsa diye bir paketin içine birkaç çay yaprağı koyuyorum. Nadine ve Thrand'ın sayesinde raflarda kuruyan birkaç bütün balık var ve onlardan da bir tane alıyorum. O kadar tütsülenmiş ki, sanki bir kayaya vurursam parçalanacakmış gibi kağıt gibi bir his veriyor, ama güzelce duruyor ve tadı çok kötü değil. Buradaki insanların pulları kazındıktan sonra balığın tamamını -kafa, yüzgeçler ve hepsi- yemesi beni hala biraz rahatsız ediyor ama bu konuda daha iyiye gidiyorum.

I'rec için üzerinde çalıştığım botları da ekliyorum, çünkü önce bu çifti verdiğimi asla bilmeyecek ve bence Juth'un onlara daha çok ihtiyacı var. Dün gece kadınlar mağarasında kürklerimin içinde uzanırken Sam ve Flor'un bebekler ve Willa'nın bebeğinin neye benzeyeceği ya da ne zaman doğacağı hakkındaki sohbetlerini dinledim. Bebekler bana Juth'u ve oğlunu düşündürdü. Geçmişte bir eşi var mıydı? Pak onun oğluysa olmalı. Birisi kan bağı olmadığını söylememiş miydi? Yoksa bu sadece yanlış bir yorum muydu? Yoksa Juth'u sürekli çıplak düşünüp pantolon giydirsem mi diye düşündüğüm için mi umut ediyorum?

Buz gezegeninin yarı-terapisti olarak kendi sorunlarımın da farkındayım. Sınırlar konusunda iyi değilim. Birine ihtiyacı olan insanlara aşık oluyorum ve bir projeyi seviyorum. Juth ve oğlunun benim son "projem" olduğunun tamamen farkındayım ve onlara takıntılı olmamın nedenlerinden biri de bana ihtiyaçları varmış gibi hissetmem. Bunun çocukluğuma dayandığını biliyorum -çünkü ne dayanmaz ki- ve bu üzerinde çalışmam gereken bir şey. Ve çalışacağım da.

Ama şu anda onlarla arkadaş olmama ihtiyaçları var. Kabileye katıldıklarında ve artık onları kurtarmaya ihtiyaç duyan yanımlı beslemediklerinde bu takıntının azalacağından eminim. Günün sepetini doldurmayı bitirip üzerine bir kapak koyuyorum, acaba erken mi çıksam diye düşünüyorum.

Sam ateşin yanına oturmuş, mızrağının ucunu sivriltiliyor. Hemen alarma geçiyorum, çünkü yalnız oturuyor. Bu onu konuşmaya açmak için bir şans olabilirdi. Benimle daha derin konular hakkında konuşmasını sağlamak için. Aradaki buzları eritmek ve onu dinlemek için burada olduğumu bilmesini sağlamak için. Tüm kabile içinde Sam en uzak olanı. Etrafında olmak hoş, tatlı ve neşeli. Mutlu *görünüyor*. Ama kendi başına takılmayı seviyor ve geçmişle ilgili hiçbir şey paylaşmıyor. Bu benim "travma" radarıma şiddetli bir şekilde çarpıyor ve gömdüğü bir şey olduğunu biliyorum.

Çok rahat bir şekilde gidip Sam'in yanına oturmadan önce Daisy beni durduruyor. Elini uzatarak beni durdurdu. "Bekle. Yardıma ihtiyacım var."

Sihirli kelimeler. "N'aber?"

Mardok'un proje mağarasından çaldığı kare bir metal levhayı ellerime tutuşturuyor. "Bunu benim için sabit tutabilir misin?"

Merakla inceliyorum ve metali göğsümün tam önünde tutana kadar ellerime manevra yaptırıyor. Sonra eğilip yüzünü metale yaklaştırıyor ve işle kaplı bir çubuğu kirpiklerinde gezdiriyor. Daisy

kirpiklerini karartırken kısık bir sesle, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" diyor. "Burada iyi bir ayna bulmaya çalışmak cehennem gibi. Bilseydim yanımda bir tane getirirdim. Demek istediğim, ne tür bir yerde

aynalar, bilirsiniz?"

"Avcı toplayıcı bir topluma sahip bir gezegen mi?" Yardımsever bir şekilde öneriyorum.

Daisy çubuğu diğer gözünün kirpiklerinde gezdiriyor ve sonra "aynadaki" yansımasını inceliyor. "Sanırım her şeyin bu kadar ilkel olduğunu fark etmemiştim. Tanrım, şu cildime bak. El çantası gibi görünüyorum. Bu hava çok kuru." Yanağına dokunuyor ve bir inilti çıkarıyor. "Gidip tekrar losyon sürmeliyim. Kesinlikle kızarmışım."

Çok dehşete düşmüş görünüyor ve sesi çok... sığ çıkıyor. "Daisy, bir arkadaş olarak sorabilir miyim... sürekli losyon sürmenin ve göz makyajı yapmanın gerçekten zamanını en iyi şekilde değerlendirmek olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet." Cevabı hemen geliyor. Bir süre daha yansımasını inceliyor, yanağına dokunuyor ve sonra bir parmağını burnunda gezdiriyor. "Sana çillenmiş gibi mi görünüyorum?"

"Fark eder mi?"

"Tekrar, evet." Daisy bu kez saçlarını kabartmaya karar veriyor ve buklelerinden birini parmaklarıyla mükemmel bir spiral haline getiriyor.

Sam'e bakıyorum, kararsızım. Bu onunla konuşmak için bir fırsat olabilirdi ama aynı zamanda kabile üretkenliği ve herkesin kendi payına düşeni yapması konusunda sıkı bir tartışmaya ihtiyacı olan Daisy ile de pek ilerleme kaydedemiyorum. Daisy'nin başkasının şımartılmış sahte sevgilisi olarak yaşadığı hayat tarafından eğitildiğini biliyorum ama bu gerçekten biraz fazla olmaya başladı. Diğerleri onun öncelikleri konusunda benim kadar kibar olmayabilir.

Ben daha bir şey söyleyemeden Farli yanında tüylü dvisti ile beliriyor ve Sam ayağa kalkıyor. "İşte buradasın," diyor Farli. "Avlanmaya hazır mısınız?"

Sam başını sallıyor ve Chompy'nin uzun, tüylü çenesini kaşımak için uzanıyor. "O da bizimle geliyor mu?"

Farli kıkırdar. "Elbette. Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Eğer gidersek Mardok endişelenir." Göz kırpmıyor ve Willa, Angie ve hatta Elly'den daha uzun süredir hamile olmasına rağmen hafifçe yuvarlaklaşmış olan karnını ovuşturuyor. Nadine'in karnı da gittikçe büyüyor ama diğerleri kadar büyük değil ve en ufak bir yavaşlama yok.

Aynı anda bir sürü bebek. Bir sürü rezonans ve sonra... hiçbir şey. Uzun, sessiz bir altı ay oldu. Bunun Gölge Kedi klanının çiftleşmemiş üyelerini rahatsız ettiğini biliyorum. A'tam ve U'dron'a yoğun bir kıskançlıkla bakıyorlar ve onlarla çok alay ediyorlar, ama alaylarının ardında hem O'jek'in hem de I'rec'in kıskandığını biliyorum. Uzun Boynuz'dan R'jaal'ın başka bir mutlu çifti birlikte gördüğü her seferinde neredeyse solduğunu biliyorum, ki son zamanlarda bundan kaçmak imkansız. Zavallı adam. Onu oturup sohbet edeceğim insanlar listeme ekliyorum.

Sam ve Farli sohbet ederek uzaklaşıyorlar ve ben Daisy'nin isli çubuğunu burnuna sokma ya da çocukça bir şey yapma isteğimi geri çekiyorum. Bu kadarı da fazla. "Sanırım bugün Sam'le konuşmayacağım."

"Yani onu tamir edebilir misin?" Daisy kıkırdıyor, bir parmağını yalıyor ve kaşlarını düzeltiyor. "Hepimizin gizli travmalarını düzeltemezsin, Steph."

Daisy'yi yeni keşfettiğim bir saygıyla izliyorum. Sadece neyin peşinde olduğumu bilmekle kalmıyor, aynı zamanda yüzeyin altında düşündüğümünden daha fazlası var. O güzel dış görünüşünün altında Daisy'nin neredeyse kraliyet sarayında on yıl geçirdiğini ve insanları izlemek hakkında çok şey bildiğini unutmuşum. "Sence gizli bir travma mı var?"

Daisy doğruldu ve güzel kızıl altın saçlarını savurdu. "Elbette. Herkesin derinlere gömdüğü bir tür gizli trajedisi vardır. Bazıları diğerlerinden daha büyüktür ama hepimizin geçmişinde kötü bir yara izi bırakan bir şeyler vardır."

İlginç. Belki de ihtiyacım olan Daisy ile buluşma budur. "Seninki ne?" Cesurca soruyorum, çünkü bugün konuşkan bir ruh hali içinde görünüyor.

Göz kırpıyor, gülümsüyor. "Henüz bunu paylaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim. Seninki ne? Var mı

'rezonans bekleme' olayıylaneilgisi var?"

O da mı duymuş? Sanırım herkes biliyor. Önemli değil. Belki kendimle ilgili bir şey itiraf edersem o da paylaşır. "Peki... söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Tabii ki hayır." Yüz ifadesi samimi. "Bu sahildeki en zeki kız olmayabilirim ama sır saklayabilirim."

Başka bir özelliğini överken kendi zekâsını aşağılaması ilginç. Boğazımdan yumuşak bir ses çıkarıyorum -ne katılıyorum ne de katılmıyorum, sadece sözlerini onaylıyorum- ve aynayı ona geri uzatıyorum. Aynayı alıyor ve özel olarak konuşabilmek için ateşten uzaklaşıyoruz. Sepetimi alıyorum ve suyun kenarına doğru gidiyoruz. Kıyıya yaklaştığımızda ona bakıyorum. "Sanırım en son yaşadığım travma, buraya ilk geldiğimde birine aşık olmamdı. Karşılıksızdı."

"Steph!" diye bağıyor. "Hiç söylemedin!"

"Ne diyeceğim ki?" Gülüyorum. "Biz küçük bir topluluğuz. Herkesi rahatsız etmenin bir anlamı yok." Omuz silkiyorum, sepet kalçamda duruyor. "Ayrıca, asla karşılık bulamayacağımı anladığımda çok çabuk söndü. Boşlukta sevemezsin."

Daisy'nin ifadesi keskinleşir. Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ve sonra tekrar aydınlık bir şekilde gülümsüyor. "Hayır, kesinlikle yapamazsın." Omzuyla beni dürtüyor. "Peki kimdi o? Başka biriyle rezonansa giren bir erkek mi?"

İşte bu noktada işler biraz zorlaşıyor. Ona gerçeği söylersem kırılır mı? Ama yalan söylemek de istemiyorum. Her şeyi açık açık anlatmaya karar vererek gerçeği seçiyorum. "Aslında bir kadın."

Kaşları çatılıyor ve sonra yüzünde bir sempati ifadesi beliriyor. "Burada kimsenin eşcinsel olduğunu fark etmemiştim."

Ve şimdi daha fazla açıklama zamanı. "Ben tam olarak eşcinsel değilim. Biseksüelim. Sadece... insanlardan hoşlanıyorum." Omuz silkiyorum. "Cinsiyet benim için özellikle önemli değil. Geçmişte hem erkeklerle hem de kadınlarla çıktım."

Heyecanla başını sallıyor. "Eski ustam eşcinseldi ve bu onun kültüründe pek hoş karşılanmazdı. Kim olduğunu saklamak zorunda kalmak onu çok üzüyordu." Yüz ifadesi yumuşuyor ve düşüncesizce kollarını bana doluyor. "Oh, Steph. Çok özür dilerim."

Sarılması neredeyse sepeti düşürmeme neden oluyordu. Çabucak toparlanıp sepeti kalçama yaslıyorum. "Benim... biseksüel olmam hakkında mı?"

Daisy gülerek geri çekilir. "Hayır, aptal. Aşkının karşılıksız kalması hakkında. Kim olduğunu sorabilir miyim? Yankılandılar mı? Bu yüzden mi rezonansı beklemekte bu kadar ısrarcısın? Kim olduğunu tahmin edeyim mi?"

Biraz irkiliyorum, çünkü bu kısım benim için rahatsız edici bir hal alıyor. "Sadece karşılıksız olduğunu düşünelim, tamam mı? Onun hiçbir fikri yok." Daisy'ye de söylemek istemiyorum, belki aklına çöpçatanlık yapması gerektiği gelir diye... çünkü aşık olduğum kişi kesinlikle çiftleşmedi. Flor'un her gece yatağa girdiğimde ertesi gün onunla vakit geçirmeyi umduğumdan haberi yok. O ilk günlerde onun üzerine titrediğimi ve ona yakın olmak için nedenler aradığımı bilmiyor. Güzel, canlı ve akıllıydı ve ben bir eşte bunları severim. Flor'un kendisine ihtiyaç duyulması konusunda çaresiz olduğu ve bu yerde mutluluğu bulmak için mücadele ettiği gerçeğini de ekleyince, bir partnerde sevdiğim tüm bu özellikler ortaya çıktı.

Ama bir tur şişe çevirme oyunundan sonra Flor da kadınlardan hoşlanmadığını açıkça ortaya koydu. Şişenin Penny'ye döndüğünü ve kalbimin küt küt attığını hatırlıyorum, acaba uzanıp onu öpecek ve plajda kızlardan hoşlanan tek kişinin ben olmadığımı teyit edecek miydi? Onun yerine yüzünü buruşturup heteroseksüel olduğunu söylemiş ve tekrar dönmelerini istemişti.

Heteroseksüel olmakta yanlış bir şey yok. Buna saygı duyuyorum. Bu yüzden aşkımı kendime

sakladım, ona biraz

mesafe koydum ve hayatıma devam ettim. Zamanla, aşkım azaldı ve hala uyum sağlama ihtiyacı konusunda ona yardım etmek istesem ve onun yanında kızarma eğiliminde olsam da, sadece arkadaş olmamız konusunda sorunum yok.

Daisy anlayışla başını sallar. "Doğru. Gizli bir travma. Şimdi anlıyorum." Başını öne eğip bir süre düşünüyor. "Bu ilginç, biliyorsun. Sence uzaylılar köle avlarken kasıtlı olarak heteroseksüel insanları mı arıyorlardı? Yoksa buradaki herkesin hemen hemen..." Dudaklarını patlatıyor ve eliyle yakınlaştırma hareketi yapıyor. "Bilirsin, ok gibi düz?"

"Ya da degiller ve hepimizin heteroseksüel olması beklendiği için mi bunu saklıyorlar? Khui seçtiğinden beri mi?"

Daisy bunu düşünür. "Bence heteroseksüel insanları seçiyorlar. Bir köle satın alıp ona sikini yalamasını söylediğinde kusmasının ne kadar garip olacağını hayal edebiliyor musun?" Gözleri açılıyor. "Kusarlarsa geri gönderdiklerini mi düşünüyorsun?"

Kölelerden bir yabancıнын aletini emmeleri isteniyorsa akıllarında cinselliklerinden çok daha fazla şey olduğunu tahmin ediyorum. "Gerçekten bir tahminde bulunamam Daisy. Ve muhtemelen yapmamalıyız da, çünkü burada heteroseksüel olmayan biri varsa, belki de açılmaya hazır değildir?"

Eli ağzına gider. "Oh, tabii ki hayır. Fark etmemiştim. Bir şey söylemeyeceğim."

Konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Benimkini seninle paylaştığım için bana her zaman kişisel travmanı anlatabilirsin."

"Yapabilirim," diyor hafifçe, dalgalara bakarak. "Ama o zaman seni beni psikanaliz etmeye teşvik etmiş olurum ve sen bunu zaten çok fazla yapıyorsun."

Bu konuda yanılmıyor.

"Senin hakkında daha fazla şey duymayı seviyorum," diye devam ediyor Daisy. "Artık bir kızla takılmadığına ve biseksüel olduğuna göre, bu gözünü özellikle birine diktiğin anlamına mı geliyor? Yankı uyandırmak mı istiyorsun? Yoksa diğer bayanlardan birinin -ya da benim!- seni es geçmesini ve ikinizin bir şekilde birlikte sürüklenmenizi mi umuyorsun?"

Ona söylediğime pişman olmaya başlıyorum. "Gerçekten emin değilim..."

Koluma girip beni nazıkçe suya doğru yönlendiriyor ve bakışlarımı kıyıda tek başına duran uzaktaki bir adama yöneltiyor. "Belki de R'jaal? Bana çok yalnız biri gibi geliyor, biliyorsun."

Bu bir kabus. Şimdi de Daisy çöpçatanlık yapıyor. İkimiz de R'jaal'ı izlerken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Sıgılıta duruyor, mızrağına yaslanmış. Gelgit havuzlarında balık tuttuğunu sanıyordum ama aslında biraz daha uzakta ağ atan Flor ve Sessah'ı izlediği çok açık. Daha doğrusu, Sessah ağları atıyor ve Flor da bir kayanın üzerinde durup bağırarak onları cesaretlendiriyor. İkisi de gülüyor ve harika vakit geçiriyor.

Sanırım parlak, hayat dolu Flordeliza'ya aşık olan tek kişi ben değilmişim.

"Peki ya O'jek?" Daisy soruyor. "O huysuz dış görünüşünü bir kenara bıraktığınızda gerçekten çok sevimli biri. Çok tatlı ve verici. Ve düşünceli de. Çok iyi bir adam."

Bu...coşkulu. Tüm övgüleri alan uzaylı adamın zihnindeki görüntüsünü canlandırmaya çalışıyorum. O'jek'le ilgili deneyimlerim onun kaba, huysuz ve en sevdiği yüz ifadesinin kaşlarını çatmak olduğu yönünde. Uzaylıların en yakışıklısı değil, kesinlikle en dost canlısı değil ve Daisy'nin onun hakkında bu kadar iyi düşünmesine şaşırdım.

Belki de güzel olduğunuzda herkes size iyi davranıyordur. Benim de öyle bir durumum yok. Burada geçirdiğim bir yılın ardından hâlâ oldukça bodur ve yuvarlak hatlıyım -muhtemelen atalarımda bunu sağlayan bir tür tombul köylü var- ve bakması heyecan verici değilim. Daisy muhtemelen güzel ve flörtöz olduğu için O'jek'ten yıldız muamelesi görüyor.

"Aklında biri olmalı," diye devam ediyor Daisy. "Gözüne çarpan biri mi?"

Nedense beynim bana hemen Juth'un devasa taşaklarının zihinsel görüntüsünü sunuyor.

"Ah, hiç kimse," diye boğulmayı başardım. "Kabileden kimse yok."

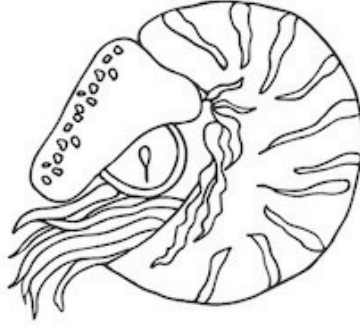
Daisy kemiği olan bir köpek gibi. Kolumu sıkıca kavradı. "Serseri, o zaman? O saçla ilgili bir şeyler yaparsak belki seksi olabilir. Ve iyi bir baba olduğunu biliyorsun, yani en azından bu da bir şeydir."

"Daisy." Kendimi onun yapışkan pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. "Ben kimseye aşık değilim. Söz veriyorum. Serseriye de değil. Onu yeterince tanımıyorum."

Gözleri parlıyor. "Ama bunu düzelteceksin, değil mi? Yardıma ihtiyacın var mı? Ben mükemmel bir çöpçatanımdır."

Şimdi sinirlerimi bozmaya başladı. "Kimseyle eşleştirilmekle ilgilenmiyorum. Madem açık açık konuşuyoruz, sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Arkadaş arkadaş mı? Kampta güzel görünmekten daha fazlasını yapmalısın."

Gülümsüyor, yüz ifadesi biraz hüzünlü. "Korkarım sunabileceğim tek şey 'güzel'."

T

Ertesi sabah, kıyı belirgin bir şekilde yağlı görünüyor. Su, dalgaların üzerinde garip bir tortu bırakıyor ve küçük, kırmızımsı yaratıkların kabukları o kadar bol ki tüm sahil parlak kırmızı karla beneklenmiş gibi görünüyor.

Bunun kaybolan balıklarla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Pak kum boyunca koşuyor, birbiri ardına balıkları topluyor ama çoğu ölü. Canlı bir tane bulduğunda bana getiriyor ve ikimiz de küçük, kabuklu balığa benzer yaratığın kıpırdayan bacaklarına bakıyoruz. Kumlar boyunca sürünen yengeçler onları yiyor, ama o kadar çoklar ki bütün gün ziyafet çekip hepsini bitiremiyorlar.

"Onları yemeyi deneyelim mi baba?" Pak sordu. Dışının getirdiği boyalı yumurtalar dışında dün gece yine hiçbir şey yemedik. Pak'ın aç olduğunu biliyorum - benim midem de acı verecek kadar boş ve klana gidip küçük oğlum için yiyecek talep etme noktasına geldim. Bu kadar aç olmamalı.

Yaratığı yavaşça ağzıma götürüyorum. Bacakları ve küçük, sert kırmızı kabuğuyla iğrenç görünüyor ama boş bir karnı dolduracaksa... Ağzıma atıyorum ve iki kere düşünmeme fırsat vermeden çiğniyorum. Çiğnediğim anda dişlerimin arasından ıslak bir şey fışkırıyor, ardından buruk bir tat, kalıntıları yere tükürmeme neden oluyor. Pak'a bunun yemek için olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ki birden ağzım yanıyor, sanki yaşlıların ateşi doğrudan dilimi yalıyormuş gibi. Acı dolu bir homurtuyla suyun kenarına koşuyorum ve artık yanmayana kadar ağzıma deniz suyu sıçratıyorum. "Yemek için değil," diye törpülüyorum Pak'a. Onu yutmadığıma şükrediyorum. Bağırsaklarımın içinde nasıl yanacağını hayal bile edemiyorum. "Kesinlikle yemek için değil."

Ağzımın kenarına dokunarak bana kıkırdıyor. "Dudakların şişmiş ve komik."

Yüzümü buruşturuyorum, o da daha çok kıkırdıyor. "O zaman sepete gidelim ve bize yiyecek getirip getirmediğine bakalım." Gözleri heyecanla parlıyor ve ben de ekliyorum, "Bu sürekli bir şey olmayacak. Bunu unutma."

"Biliyorum baba." Elimi tutuyor ve yanımda yürüyor, kayaya doğru ilerlerken neredeyse heyecandan zıplıyor.

Kırmızı yaratıklarla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Nedense aklıma Serseriler klanının en yaşlısı olan Haal'ın anlattığı hikâyeler geliyor. Onun ailesi de dışlanmıştı ve hatırladıkları, dikkat etmeleri gereken şeylerle ilgili hikâyeler anlatırdı.

Kırmızı bir plajın da bunlardan biri olduğunu hatırlıyorum. Nedenini tam olarak hatırlamıyorum... Sadece kötü olduğunu. Tetikte olmamız gerektiğini. Bu bölgeyi derhal terk etmeli ve bir süre geri dönmemeliydik. Bu tür şeylerle ilgili hikayeleri hayal meyal hatırlıyorum, tekrar "güvenli" olmadan önce ayın tam dönüşü için evden ayrılmaya zorlandığımızı.

Pak ve benim gitmemiz gerektiği gerçeğini pekiştiriyor. Yiyecek balık yok. Sahili yağlı ve tehlikeli yapan garip, yapışkan yaratıklar var. Diğer klanlar çok yakında. Kalmamız için bir sebep yok.

Peki neden hala gitmedik?

Cevabım yok. Bu gece o zaman. Bu gece ayrılacağız.

Sepete vardığımızda bizi bekleyen kırmızı yelesi kadını görünce pek şaşırmadım. Serseriler adını taşıyan. Ayağa kalkıyor, yaklaştığımızda bize gülümsüyor ve nedense... gelişimizden duyduğu memnuniyet içimi ısıtıyor. Hiç kimse Serseriler klanını gördüğüne sevinmez. Bu dişi bizim kim olduğumuzu anlamıyor mu?

Pak ona mutlu bir el sallıyor ama konuşmuyor, ben de boş veriyorum. Yine de heyecanla parmaklarımı sıkıyor, sanki kadının ne getirdiğini görmek istiyormuş da kendini tutmaya zorluyormuş gibi. Kadın pembe dudağını ısırtıyor ve sonra elindeki derileri yere bırakıyor. Sanırım dikiş dikiyor. Dikkatlice kayanın üzerine yerleştiriyor ve ardından sepeti gösteriyor. Bir adım geri atıyor, tüm hevesi

ve sepeti almamızı istediği çok açık.

Pak'ın elini bırakıyorum ve onu dürtüyorum, bunu yapmakta özgür olduğunu sessizce belirtiyorum.

Oğlum hemen heyecanla ileri atılıyor. Kuyruğunu çılgınca sallayarak kayanın üzerine tırmanıyor ve sepetin kapağını çekiyor. Dişi daha geniş gülümsüyor, elleri memelerinin önünde kenetlenmiş ve memnun bir hayranlık ifadesiyle onu izliyor. Pak'ı sevecek kadar akıllı olduğuna karar veriyorum. O zeki biri oğlum ve gülümsemeleri çok değerli şeyler.

Pak nefesini tutuyor ve sonra kurutulmuş bir balığı kaldırıp heyecanla bana gösteriyor. Daha fazla yemek o zaman. Onaylarcasına başımı sallıyorum ve oğlum bunu yemek için bir işaret olarak algılıyor. Hemen balığın başını ağzına sokuyor, çıtırdatıyor ve kurutulmuş balık parçaları her yere uçuşuyor.

Bu manzara karşısında kıkırdıyorum. Serseriler klanını kötü gösteriyor. Biz istesek bile hayvanlar gibi yemeyiz.

Kadın oğlumun hareketleri karşısında şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor, sonra kıkırdıyor, elini susturmak istercesine ağzına götürüyor. Bakışları benimkilere kayıyor ve ben tamamen büyüleniyorum. Kahkaha... onun kahkahası... Hoşuma gitti. Neredeyse parlayan gözlerini sevdiğim kadar. Bir an onu izliyorum ve onunla konuşmaya çalışmanın o kadar da kötü olup olmayacağını merak ediyorum.

Ne de olsa bir serseri ismi var. Steff.

Belki kelimeler değil o zaman. Belki jestler. Pak balıktan büyük lokmaları ağzına tıktırmaya devam ediyor, sepeti karıştırırken dudaklarını açgözlülükle şapırdatıyor. Kadın tekrar bana bakıyor ve ben de ona küçük bir baş selamı veriyorum. Bu hem teşekkür hem de onay. Bugün ben besleyemediğim için oğlumu onun beslemesinden memnunum.

Gülümsemesi genişliyor ve sanki "söyleyecek" başka bir şey düşünmeye çalışıyormuş gibi bakışları sepetle benim aramda gidip geliyor. Bir süre sonra önce Pak'ın elindeki balığı, sonra da beni işaret ederek kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor.

Elimi kaldırdım ve başımı hafifçe salladım. Oğlumun yemesini tercih ederim. Kendime yiyecek bir şeyler bulacağım.

Pak deri kaplı bir bohça çıkarıp bana uzatıyor. Ondan aldım ve açtım. Daha fazla yaprak ve gelgit havuzlarında yaygın olan sert kabuklu karideslerden birkaç tane. Dişi, karidesleri alıp ağzıma atmamı işaret ediyor. Bir avuç dolusu karidesi ağzıma atıp yediğimde yüz ifadesi değişiyor ve yumuşak bir sıkıntı sesi çıkarıyor.

Onları yememi istemiyor muydu? O zaman neden ağzımı işaret etti?

Başını sallayarak bunun önemli olmadığını belirtir ve Pak'ın yanındaki kayaya oturmak için hareket eder. Bunu yaparken ayağı yağlı kumsalda kayar ve düşer.

Yere düşmeden önce ileri uzanıp onu yakaladım.

Dişi ayaklarıyla tutunmaya çalışırken koluma yapışıyor ve çırpınışları beni bir adım daha ileri atmaya zorluyor. Onu kendime doğru çekip dikleştiriyorum ve vücudu benimkine sürtünüyor.

Her yeri yumuşak. Bu şaşırtıcı olmamalı. Görünüşünden yumuşak olduğunu biliyorum. Vücudunun her yerinde kalın kürkleri var. Tabii ki yumuşak. Şaşırtıcı olan, tenime karşı sıcak

olması. Bu kadar yakından güzel kokması, duman, ten ve şimdiden daha fazlasını istediğim büyüleyici bir kadın kokusu gibi. Bana bakıyor ve zar zor omzuma ulaşıyor.

Ama bedenini sevdim. Onunla ilgili pek çok şeyi seviyorum. Ve sikim tepki olarak sıkılaşıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve bana bir kez daha gülümseyerek onu kurtardığım için teşekkür etmek istercesine uzanıp göğsümü okşuyor. Ona sarılmaya devam etmek istiyorum ama o bir adım geri çekilince tek olduğumu anlıyorum. Yüzüm utançtan kızarıyor. Tabii ki bana dokunmak istemiyor. Ben bir Serseriyim. İyi bir erkek değilim ve sahiller hâlâ eş arayan erkeklerle dolu.

İnanılmaz bir kokusu olan çekici bir dişi. İsteddiği her erkeğe sahip olabilir. Tabii ki benim dokunmamı istemiyor.

Uzaklaşırken boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve sepeti işaret ediyor. Ben izlerken Pak'ın yanına oturuyor ve bir şey çıkarıyor. Bir çizme, sonra bir tane daha. Onları bana uzatıyor ve görüyorum ki Pak için değil, benim gibi biri için boyutlandırılmışlar.

Şimdiye kadarki giysi hediyelerinin neredeyse tamamı Pak içindi. Bunları benim için getirmiş olması, benim için yapmış olması çok önemli. Daha önce sadece kendim için bir şey aldığımı hatırlamıyorum. Taktığım kemer, kullandığım taş bıçak bile, bunların hepsi bir zamanlar Nen'e aitti. Geçmişte bize pelerinler ve tunikler verdiler, ama bunlar hep bizden önce onları kullanmış olan başkalarının kokusunu taşıyordu. Bu botlar yeni.

İçlerinde sadece benim ayaklarım olacak.

Kadın olan -Steff- yüzünde umutlu bir ifadeyle onları bana uzatıyor. Homurdanarak alıyorum, çünkü diğer pek çok hediyemiz gibi onları da atmak kabalık olur. Onlara ihtiyacım yok. Ayaklarım güçlü ve nasırlı ve üzerlerine deri giydiğimden çok daha kolay kavriyorlar... ama bu onları istemediğim anlamına gelmiyor. Onları göğsüme bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Her yerlerine sinmiş. Bunları onun yaptığından şüpheleniyorum ve bu beni memnun ediyor.

Büyük ölçüde.

Hediyesinin kabul edilmesinden mutlu bir şekilde bana gülümsüyor ve Pak'ın tüylü yelesini karıştırmak için uzanıyor. Ağzı kurutulmuş balıkla dolu olan Pak ona sırtıyor. Midem ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle gurulduyor ve yüz ifadesi pişmanlık dolu bir hal alıyor. Bir bana bakıyor, endişeli, bir de balığa.

Beni onun önünde zayıf gösterdiği için bedenimden nefret ediyorum. Hırıltıyla Pak'a işaret ediyorum. Gitme vakti geldi. Açlık görmezden gelinebilir ve bu dişinin kendimize bakamayacakmışız gibi hissetmesini istemiyorum. Bu düşünce utanç verici.

"Oh," diye nefes alıyor ve bizi durdurmak istercesine ayağa kalkıyor. Botları yine kumun üzerinde kayıyor.

Bir kez daha uzanıp kolunu kavriyorum ve kalkmasına yardım ediyorum. Burada kumsalın bu kadar kaygan olduğunu fark etmemiştim ve ayak parmaklarımda altında sıcak bir his var. Fark etmemiştim, çünkü memlekette kumsal kumları her zaman sıcaktı. Kırmızımsı canlılar burada çok daha yoğun ve kıyıdan aşağıya, uzaktaki küçük köye baktığımda her şey kırmızıyla renklenmiş görünüyor.

İhtiyarın uyarısı kulaklarımda çınlıyor. Kaşlarımı çatarak kolunu tutmaya devam ediyorum. Onu uyarmalıyım.

Bir dakika düşünüyorum ve sonra elimle yeri işaret ediyorum. Merakla beni izliyor. Başımı sallayarak kumun kötü olduğunu belirtiyorum ve uzaktaki tepeleri işaret ediyorum. Oraya gitmesi gerekiyor, dağlara gitmesi gerekiyor. Sudan uzaklara.

"Tellmehoutlowd," diye nefes alıyor, sesi yumuşak. "Seni anlayacağım. Haffatraslater." Kulağına dokunuyor, sonra bakışlarıyla yüzümü arıyor. "Lütfen."

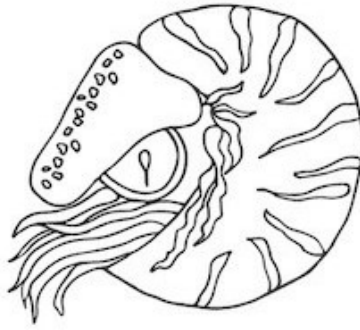
Ona başımı sallıyorum. Onun sözlerini söylemiyorum. Tekrar dağları işaret ediyorum. Sahili terk etmesi gerekiyor.

Eğer beni anlıyorsa, bunu göstermiyor. Bunun yerine elimi nazıkçe göğsüme, kalbimin üzerine

koyuyor. "Juth." Adım dudaklarında yumuşak, neredeyse bir okşayış gibi ve aletim tekrar tepki veriyor. Parmakları tenimde geziniyor ve sonra eliyle kendini işaret ediyor. "Steff."

Uyarımı anlamıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde derin bir nefes alıyorum ve bir jest düşünmeye çalışıyorum.

gitmesi gerektiğini gösterecek. Ama yine göğsüme dokunuyor ve kokusu burnuma geliyor.
Gidemem. O kalıp kendini tehlikeye atarsa olmaz.

STEPH

"T Bu şeyler çok iğrenç," diye yakınıyor Penny, bir ayağını kaldırıp kaygan yağa bakarak yüzünü buruşturuyor botunun tabanında. "Cidden, her yerdeler."

"Belki de bu gezegenin kum piresi versiyonudurlar?" Willa, Gren'e yaslanmayı teklif ediyor. Yorgun görünüyor, bir kayanın üzerinde arkadaşının kalçalarının arasına tünemiş, arkadaşı da ona sandalye görevi görüyor. Elleri karnının üzerinde, Gren'inkiler de öyle. Şirin ve sevimli görünüyorlar ve ben onları ve birlikte ne kadar sakin göründüklerini kesinlikle kıskanıyorum. Ne kadar sık dile getirirsem getireyim, terapi önerilerime asla gelmiyorlar, çünkü zaten birbirleriyle mükemmel bir uyum içindeler. Bazı insanlar böyledir, bu da güzel bir şey. Vordis ve Angie de sürekli aynı fikirde görünen bir başka çift. Zihinlerinin iç işleyişini merak ediyordum da bu beni onlar adına mutlu ediyor.

Sanırım terapistlerin en büyük sırrı meraklı olmamız... Gerçi bunun bir sır olduğundan emin değilim. "Devi ne diyor?" Hannah bir kase güveç alırken soruyor. "Vahşi yaşam konusunda uzman, değil mi?" Kaygan kumda ilerliyor ve Lauren'in yanına oturuyor. Balıkçılık son zamanlarda kuruduğu için her iki arkadaşları da ava çıkmıştı.

Lauren yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Göç modelleri, boşaltım ve kimyasal reaksiyonlarla ilgili bir şeyler. Kahvaltıdan önceydi, o yüzden dinlemedim çünkü midemi bulandırıyor. Ama son zamanlarda kumun neden daha sıcak hissettirdiğini ve balıkların neden gittiğini söylüyor. Sıcaklık değişimini sevmiyorlarmış."

Bu her şeyi açıklıyor. Pak ve Juth'u düşünüyorum. Onları son gördüğümde daha zayıf görünüyorlar mıydı? Pak'ın kurutulmuş balığı ne kadar çabuk kapıp yediğini ve Juth'un midesinin guruldadığını hatırlıyorum ve endişelenmeye başlıyorum. "Yemek durumumuz nasıl?" Bu konuda çok rahat olmaya çalışarak soruyorum. "Az mı yiyoruz?"

Hannah homurdanıyor. "Biz alçalmanın tam tersiyiz. Herkes acımasız sezon boyunca evde kalmaktan o kadar sıkıldı ki kurutulmuş balıklar içinde yüzüyoruz. Yemin ederim, balıktan başka bir şey olmayan koca bir kulübemiz var. Tütsülenmiş balık. Kurutulmuş balık. Kurutulmuş balık. Balık şeritleri."

Willa, "Balık kafaları," diyor. "Balık gözleri."

"Lütfen, çocuklar." Lauren midesini tutuyor. "Kahvaltımı bastırmaya çalışıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum ve sonra isteğimi yerine getirmeye karar veriyorum. "Pak ve Juth'a büyük bir parça kurutulmuş balık götürmemin bir sakıncası olur mu? Sanırım açlar ama kabileden uzaklaşmak istemiyorum."

Herkesin dikkati bana dönüyor. Willa daha dik oturuyor, yüzünde üzgün bir sempati ifadesi var. "Elbette yapabilirsin. Yemek kabiledeki herkes için. Bizimle oturmuyor olmaları ailemizin bir parçası olmadıkları anlamına gelmez."

Nazik ve anlayışlı sözleri gözlerimin rahatlatma yaşlarıyla dolmasına neden oluyor.

Hannah otoriter bir tavırla, "Erzaklardan ben sorumluyum ve bazılarını alabileceklerini söylüyorum," diye kabul ediyor. "Onlar için bir sepet hazırlamana yardım etmemi ister misin? Onları hemen hazırlayabiliriz ve kimsenin aç kalmasına gerek kalmaz."

Lauren beni inceliyor. "Hediyelerini reddettiklerini sanıyordum?"

"Bir süreliğine öyleydiler," diye katılıyorum. "Ama son zamanlarda tüm yiyecekleri alıyorlar ve..." Omuz silkiyorum. Dedikodu yapmayı herkes kadar sevsem de Pak ve Juth'un mahremiyetine de saygı duymak istiyorum. "Bunun onlar tarafından takdir edileceğini düşünüyorum ve Pak küçük olduğu için avlanma konusunda pek yardımcı olamaz. Ayrıca bizim kabilemiz gibi avlanmak için dağlara çıktıklarını da sanmıyorum. Juth'u hiç ayakkabılı görmedim."

"Onlarla birlikte avlanayım mı?" Gren alçak ve çakıllı bir sesle soruyor.

Ona gülümsüyorum. Görünüşü kesinlikle dehşet verici ama Willa'yla çiftleştiklerinden beri açılmaya başladı. Willa onun en ateşli savunucusu ve birbirlerinin yanında olma eğilimindeler. İçimden bir ses onu terk etmek istemediğini söylüyor, özellikle de bu kadar hamileyken, ama teklif etmesi çok hoş. "Sanırım onlara biraz erzak verirsek kendi ayakları üzerinde durabilirler."

Hannah mama kabını bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor. Kaygan kumda hafifçe sallanıyor ve dengede kalmayı başardığında bana muzaffer bir bakış atıyor. "Hadi gel. Gidip Raahosh'la konuşalım ve sorun olup olmadığına bakalım. Eminim öyledir. Aayla yaklaşık Pak'ın boyutlarında ve onun aç kalmasını isteyeceğinden şüpheliyim."

RAHATLADIĞIMDA, Raahosh ve Liz yemeğimizi iki Serseriyle paylaşmamız gerektiği konusunda kesinlikle hemfikir. İkisine de minnettarlıkla sarılmak istiyorum ama Raahosh'un kucağında bebekleri var, bu yüzden onun yerine Liz'i iki kez sıkmakla yetiniyorum. Raahosh'un sadece kolayca taşınabilecek şeyleri getirmem konusunda pratik bir önerisi de var ve bence bu mükemmel bir fikir çünkü baktım baktım Pak ve Juth'un kalıcı bir evi yok gibi görünüyor. Varsa bile çok iyi gizlenmiş. Bir kamyon dolusu kurutulmuş balıkla ortaya çıkmam çok bariz görünecektir ve Juth'un duygularını ihlal etmek istemiyorum... ama onları beslemek istiyorum.

Bir şekilde nasıl dengeleyeceğimi bulacağım.

Bir sepete Liz'in verdiği çocuk boyunda bir battaniyeyi koyuyorum, sonra da içini kurutulmuş balık ve kök sebzelerle dolduruyorum. Başlangıç için büyük bir porsiyon getirebileceğimi ve daha sonra balıklar tekrar düzenli olarak ortaya çıkmaya başlayana kadar onları takviye edebileceğimi düşündüm. Sepetim malzemelerle yeterince ağırlaştığında, Devi'yi sahilde N'dek ile birlikte görüyorum ve yanlarına gidiyorum.

Devi karidese benzeyen küçük şeylerden birini bir çubuğa asmış, ona bakıyor. Şey gözlerinden birkaç santim uzakta ve N'dek'in başı da sanki ilginç bir numuneyi inceleyen laboratuvar ortaklarıymış gibi onunkine yakın duruyor.

"Şunun bacaklarına bakın," diyor N'dek.

Heyecanlı bir ses çıkarıyor. "Haklısın. İyi göz! Bu bir yavru da değil! Eminim hepsi yetiştirilmiştir ama üreyeceklerini sanmıyorum. Bu çok garip."

"Merhaba," diyorum neşeyle. "Bu karides salgınına neyin sebep olduğunu biliyor musunuz? Ve ne kadar süreceğini?"

Devi'nin gözleri coşkuyla parlıyor ve sonra üniversite diplomama yakın olmama rağmen kafamı aşan bir sürü bilimsel kelime içeren uzun bir anlatıya başlıyor. Ona göz kırptığımda, kendinden emin bir kahkaha atıyor. "Bu bir göç," diyor bana. "Burada işleri bitince başka yere gidecekler."

Bilmem gereken tek şey bu. "Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Bu durumdan ne elde ettiklerine bağlı," diyor ve benim iyiliğim için basit tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Ne yiyorlar? Neden kendilerini kıyıya vuruyorlar ve ölmekten önce ekzotermik bir kimyasal salgılıyorlar?"

"Ekzotermik mi?" Ses tonumu kibar ve ilgili tutmaya çalışarak soruyorum. "Yani... ısı mı?"

"Evet. Kıyı ya da suyla tepkimeye giren bir tür kimyasal var ya da onu üretiyorlar. Temel olarak balçık. Yediklerinin bir yan ürünü mü yoksa vücutlarının çürümesinden mi kaynaklanıyor bilmiyorum. Keşke bir mikroskopum olsaydı da daha fazla inceleme yapabilseydim. Bu çok

heyecan verici." Yüz ifadesi hüznü bir hal alıyor.

Umarım sahildeki bu kaygan şey ölmek için buraya gelen çürümüş karideslerin bir yan ürünü değildir. "Yani bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz? Balıkların gitmesine neden oluyor."

"Doğru, bu da bir başka büyüleyici şey. Dünya'da çekirge salgınları olduğunda, yerel vahşi yaşam besin zincirindeki her şey çekirgeleri yedi - diğer böcekler, kuşlar, küçük haşaratlar - ama bunlar tabiri caizse sıcak suyu yadıkları için kimse onları yemiyor. Hem göçlerinin hem de kimyasalın arkasında evrimsel bir neden olmalı. Sadece ne olduğunu bilmiyorum." İfadesi uzaklaşıyor, zihnindeki çarklar dönüyor. Dönüp eşinin pazusuna yapışıyor ve onun elindeki sopa ve karidesi bırakmasına neden oluyor. "Bu çok heyecan verici!"

Kıkırdıyorum, çünkü en azından birileri bu karmaşadan heyecan duyuyor. Umarım kumsal kayganlığını yitirir ve balıklar geri döner.

Bu da bana yemeğimi düzenli buluşma yerine götürmem gerektiğini hatırlattı. Bu düşünce kalbimi küt küt attırıyor çünkü Pak ve Juth'la büyük bir ilerleme kaydediyorum. Özellikle Juth'la. Dün benimle konuşmaya çalıştı. Sürekli sahili işaret ediyordu ve bana dikkatli olmamı söylediğinden şüpheleniyordum.

Kaydığım, beni yakaladı. İki kez. Sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni büyük, çıplak vücuduna doğru çekti. Ben her zaman şişman, iri yapılı bir kız olmuşumdur. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi birine karşı kaldırılmak? Ben bir hayranıyım. Gerçekten büyük bir hayran. Onun da benden etkilendiğini söyleyebilirim. Gözlerini dikmiş bakıyordu, burun delikleri sanki kokumda bir şey bulmuş gibi parlıyordu. Ve beni bıraktığında... Aletin sertleşmeye başladığını fark ettim. Tam ereksiyon olmamıştı ama kesinlikle büyümüştü.

Dünden beri bunu düşünüyorum. Muhtemelen o iri ve güçlü olduğu ve ben bir yıldan fazladır sevişmediğim içindir. Ayrıca muhtemelen bana "ihtiyacı" olduğu içindir ve ben ihtiyaç duyulmayı çok severim. O bir gizem. Çözmek için can attığım büyük, peştamalsız bir gizem. Bu yüzden etkileniyorum.

Artık bana ihtiyacı kalmadığında, hislerimin kaybolacağını hayal ediyorum. Her zamanki neşeli aoseksüel halime geri döneceğim ve başka bir aşığın beni vurmasını bekleyeceğim.

Ya da rezonans.

Vay canına, rezonansı düşünmemiştim bile. Düşündükçe yüzüm kızarıyor. Acaba Juth'la tanışana kadar buradaki kadınlara erkeklerden daha fazla ilgi duyduğum için mi rezonansa girmedim? Sadece... Eminim hepsi çok iyi adamlardır. R'jaal beni çekmiyor, Sessah çok genç. I'rec benim gibi biri için fazla yıpratıcı ve O'jek benden ve aslında kabilenin çoğundan kaçıyor. Sanırım o yalnız ve kendi halinde biri, bu da benim herkesin işine burnumu sokma ihtiyacımla pek uyuşmuyor. Tüm kadınlarla iyi geçiniyorum ve sanırım eğer birbirimize uymazsak, belki biri zevk eşi almaya karar verir.

Aslında bu biraz komik. Hem sa-khui hem de ada sakinleri bir zamanlar zevk eşleriyle iyiydiler. Ama şimdi, bir kadın onlara doğru bakarsa, onun eşleri olduğunu ve onların malı olduğunu varsayıyorlar. Bu Bridget ve A'tam'ın başına geldi ve öyle bir karmaşa oldu ki, geri kalanımızı zorunlu bekarlığa itti.

Birini tanımak benim için sorun olmazdı. Bir sevgiliye ve ilişkiye hayır demem. Tanrı biliyor ya, burası bazen yalnız olabiliyor. Ama Flor'a aşık olduğumdan beri buradaki hiç kimse tüm düğmelerime tam olarak basmadı ve onun heteroseksüel olduğunu bilmek bu aşkı oldukça öldürdü.

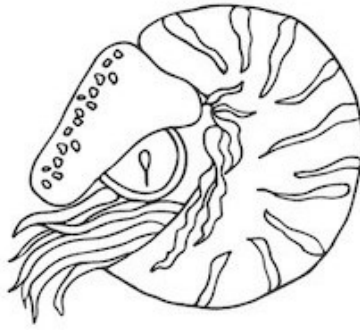
Yine de Juth'un gülümsemesini seviyorum. Daha çok görmek isterdim.

Sepeti süslü kayaya taşıyorum ve yanına oturuyorum. Ben buradayken toplama yapmaktan kaçınacaklarını sanmıyorum. Sanırım bunu aştık. Umarım bunu aşmışızdır. Onları görmek

istiyorum. Getirdiğim yemeği gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek istiyorum ama bundan da te, Juth'la tekrar konuşmayı denemek istiyorum. Arkadaş olursak o ve Pak'ın benimle gerçekten konuşup konuşmayacağını görmek istiyorum. Belki, belki sonunda

Onları bir süreliğine kabile ile oturmaya ikna edin. Uzun bir süre olması gerekmiyor. Sadece onların arkadaşları olduğumuzu anlamalarını istiyorum. Bu işte hep birlikte olduğumuzu ve "Dışlanmış" gibi eski tanımlamaların artık geçerli olmadığını.

Kendimi aşıyorum ama. Her seferinde bir şey.

I

ertesi sabah çok durgun.

Bu beni rahatsız ediyor. Boş karnımdan, boş sulardan ya da Pak'ın yiyecek aramak için sahilde yürümekten yakınmasından daha çok, bu günle ilgili bir şey... yanlış geliyor.

Yanlış.

Bundan hoşlanmadım.

Suları izliyorum, bir sorunun ipuçlarını arıyorum ama dalgalar her zamanki gibi yavaş ve düzenli bir şekilde geliyor.

Kumları kaplayan kırmızı karidesler dışında her şey her zaman olduğu gibi aynı görünüyor. Belki de çok fazla endişeleniyorum. Kendi kendime bunun babamın anlattıkları ve aç olduğumuz gerçeği yüzünden olduğunu söylüyorum. Yine de hislerim karıncalanıyor ve tetikte bekliyorum.

"Baba," diyor Pak küçük bir sesle. Dikkatimi çekmek için elimi çekiştiriyor. "Kayanın yanına bak. Dişi orada."

Hiç şaşırmadım. Pak'ı kıyının bu ucuna yönlendirdim, sepetle birlikte kayaya doğru gideceğimizi biliyordum. Dışının orada olacağını umuyordum. Steff. Dün gece kumların üzerinde sırtüstü uzanıp yıldızlara bakarken onu ve bana nasıl baskı yaptığını düşündüm. Bir elimi sikimin üzerinde gezdirdim, göğsüme bastırıldığı yumuşak elini düşünürken kendime dokundum, ama Pak uykusunda yuvarlanıp mırıldandığında durdum. Oğlum yanımdayken sikimi kaldıramazdım.

Ben de mesanemi boşaltıyormuş gibi yaparak kısa bir mesafe ötedeki kayalıklara gittim ve orada mastürbasyon yaptım. Bu gurur duyduğum bir an değil. Kendimi daha iyi kontrol edebilmeliydim. Bir kadını düşünmek bile dikkatimi bu kadar dağıtmamalı. Bir eşim olmasını hiç beklemedim. Bir dişi ve çiftleşme zevki, diğer klanlar için ayrılmış gibi hissettiren şeylerdir, tıpkı geri kalan her şey. Oğlum var ve bu bana yeter.

Yeterli olmalı. Şimdiye kadar hep yeterliydi. Ta ki bana gülümseyene kadar.

Kayaya doğru ilerlerken o gülümsemeyi düşünüyorum. Bu sabah yine orada ve onu gördüğüm için heyecanlı değilmişim gibi davranıyorum. Acaba kokusunu bir kez daha içime çekebilecek miyim yoksa çok mu uzakta kalacak? Acaba yine göğsüme dokunacak mı? Merak ediyorum.

Duraklıyorum, çünkü kumsal bugün çok sessiz. Normalde kumların üzerinde kabuklu canlılar gezinir ve uzaktan kuşlar birbirlerine seslenir. Bugün her şey sessiz ve bu durum duyularımı iğneliyor ve yanlışlık hissi daha da büyüyor.

Bu kumsaldan gitmesi gerektiğine karar verdim. Bizim de gitmemiz gerekiyor ama savunmasız bir dışının güvende olduğundan emin olmazsam zavallı bir avcı ve koruyucu olurum. O halde bugün onunla konuşacağım. Önce el kol hareketlerini deneyeceğim ama eğer anlamazsa, o zaman kelimeleri kullanacağım. Serseriler klanının başkalarıyla konuşması kurallara aykırı ama onun bir Serseriler adı var, değil mi? Ve burada onunla konuşursam beni cezalandıracak kimse yok. Sulara tekrar bakıyorum ama kıyı günlerdir olduğu gibi kırmızı ve sessiz. Keşke Ezz burada olsaydı da bana eski hikâyelerden biraz daha bahsedebilseydi...

Ama Ezz burada olsaydı, diğer klanlardan sadaka almamızı onaylamazdı. Steffle konuşmamı onaylamazdı.

Gittiğine biraz olsun sevinmek bile sadakatsizlik gibi geliyor. Klanımı özlüyorum, ama bazen bu

beni özgürleştiriyor.

kendimden ve oğlumdan başka kimseye hesap vermeyeceğim.

Biz yaklaşırken Steff bize bakıyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. Düz, beyaz dişlerini gösteriyor, kare şeklinde ama güzel ve heyecanı belli oluyor. Yelesi örgülü bir kuyruğa dönüşmüş, düzgün ve derli toplu ve bugün dünkünden farklı kürkleri giymiş. Ağzını açıp selamlamak için elini kaldırıyor ve sonra parmaklarını dudaklarına götürerek ağzını tekrar kapatıyor.

Nedense benimle konuşmak istemesi hoşuma gidiyor. Onun parlak, mutlu gözlerini görmek hoşuma gidiyor. Gülümsemesini seviyorum. Bende de gülümseme isteği uyandırıyor.

Pak mutlu bir şekilde sepete doğru zıplıyor ve elimi bırakıyor. Konuşmuyor ama itmemeyi henüz öğrenmemiş bir çocuğun özgüveniyle Steff'in ellerini kenara itiyor. Kapağı açıp içine bakıyor ve Steff yüzünde bir eğlence ifadesiyle bana bakıyor ve bir an için sanki Pak'ın ebeveynleriymişiz de onun maskaralıklarını paylaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

Oğlum boğazından heyecanlı bir ses çıkarıyor ve sonra kurutulmuş bir balık çıkarıyor. Ve sonra bir tane daha. Bir tane daha. Tekrar tekrar, her boydan daha fazla kurutulmuş balık çıkarıyor. Yiyecek. Bu gün bize hem benim hem de Pak'ın karnını doyuracak kadar çok yiyecek getirdi. Gururum kabarıyor ve bir an için, kendi başımızın çaresine bakmak yerine başkalarının bize yiyecek vermesine başvurmak zorunda kaldığımız için kızıyorum. Sadaka istemiyorum.

"Ino," diye mırıldanıyor Steff ve göz göze geldiğimizde yüzünde bir özür ifadesi beliriyor. Sesi yumuşak. "Ino wuttit benziyor." Eliyle suyu işaret ediyor. "Balık yok."

Onun dilini bilmiyorum ama son sözlerini anlamak yeterince kolay. Sular boş olduğu için bizi besliyor. Bu beni daha iyi hissettirmek yerine, tehlike olduğunu, gizli bir tehlike olduğunu ve burada olmamız gerektiğini pekiştiriyor. Steff'in önünde yüksek sesle konuşarak oğluma "Onu sepete geri koy Pak," diyorum. Onunla konuşmazsam sayılmaz, diyorum kendime. Bu farklı bir şey. "Burada kalamayız. Onu da yanımızda götüreceğiz."

"Evet, baba," diyor Pak ve hemen onları tekrar içeri yerleştirmek için işe koyuluyor.

Steff'in gözlerinde alarm parlıyor. Bana doğru ilerliyor, kumsaldaki mesafeyi geçiyor, bunu yaparken ayakları kayıyor. "Waitno," diye nefes alıyor, başını sallıyor. "Ucantgo."

"Kadın," diyorum ve kelimenin tadı dudaklarımda yasaklanıyor. Tereddüt ediyorum, sonra elimle suyu işaret ediyorum. "Bu kötü. Gidiyoruz." Onu gösteriyorum. "Sen git."

Beni izlerken küçük kaşları çatıldı. "Donunnerstand." Uzanıp göğsüme dokunuyor ve elini kalbimin üzerine koyuyor. "Juth-"

Söylememem gereken tüm kelimeler dilime yapışıyor. Aptal aptal ona bakıyorum, çünkü bana yaklaştı ve elini tenime koydu. Sanki önemliymişim gibi, sanki pis bir Serseri değilmişim gibi bana özgürce dokunuyor. Bu beni tuhaf hissettiriyor. Göğsümdeki sıcak ve tatlı eline bakıyorum ve bu dikkatimi dağıtıyor.

Elimi onunkinin üzerine koysam kötü mü olur? Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunsam? Kürklerle kaplı olduğu için tenini hissedemem ama yine de... Kalbinin parmaklarımda altında attığını hissetmek isterim. I-

Kıyı boyunca alçak bir gümbürtü var.

Duygularım alarmla alevlendi. Hemen Pak'ı kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum. Ben dönerken o da bana tutunuyor ve göz ucuyla Steff'in yiyecek sepetini aldığını fark ediyorum. Ona ihtiyacımız olduğunu söylemek istiyorum ama sonra sahile doğru yuvarlanan muazzam bir emme sesi geliyor ve her şeyi unutuyorum.

Suyun sanki geriye doğru çekiliyormuş gibi geri yuvarlanmasını donmuş bir dehşet içinde izliyorum. Dalgaların tekrar ileriye doğru hareket etmesini, kıvrılıp bir kez daha kuma doğru

yükselmesini bekliyorum, ama bunun yerine, suyun hiç bu kadar geri çekildiğini görmemiş gibi hissedene kadar geri, geri ve geri gitmeye devam ediyor.

Çok fazla. Kumsalın büyük bir bölümü açıkta, kum burada her zamankinden daha kırmızı.

Ben bakarken, su tekrar ileri doğru kabarıyor ve onu görüyorum.

Bacaklar. Gördüğüm ilk şey bu. Kumsalda sürünerek ilerleyen çok bacaklı yaratıklardan biri gibi, okyanustan yükselen şeyin de avuç avuç bacakları var, hepsi yumuşak, sarımsı ve kırmızı damlıyor. Bacaklar suyun içinde kıvrılarak kayıyor, kuma değiyor ve sonra yaratığın devasa gövdesini ileri doğru çekiyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Su tekrar yükselip ayaklarıma sürtündüğünde bile bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu kadar büyük bir şey görmemiştim. Diğer klanlar kıyıda kendileri için kulübeler inşa etmişler ama ağır bedenini sudan çıkaran yaratığın yanında sönük kalıyorlar. Bir havuz kadar büyük.

Hayır, bir göl. Devasa bir göl ve bu yaratığın vücudu gölün tamamını kaplıyor.

Şimdi bile, o şey kendini kumun üzerine iterken belli belirsiz çığlıklar duyuyorum. Vücudundan yosun ve yosun damlıyor, üst kısmı Pak'la gelgit havuzlarında bulduğumuz kabuklu istiridyeler gibi yuvarlak. Bacak kümeleri kumsal boyunca kıvrılarak onu ileriye doğru çekiyor ve büyük, yuvarlak mavi gözleri olan iki sapın etrafta dönerek bir şey aradığını görüyorum. Bıçak şeklindeki dar bir baş kıyıya doğru itiliyor ve alçalarak kumsalın uzak ucunda kümelenmiş kulübeleri dürtmesini izliyorum.

Başının bir hareketiyle birini kenara itiyor. Her şey bir çakıl taşı yığını gibi devriliyor ve kulübeden koşarak çıkan birini uzaktan seçebiliyorum.

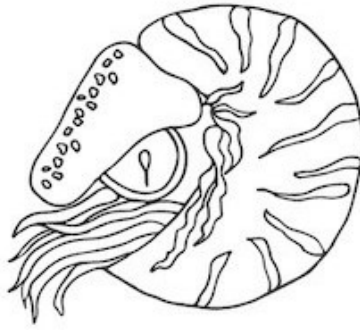
Steff boğazından bir alarm sesi çıkararak ilerliyor. Yardım etmek istediğini söyleyebilirim. Ama yaratığın sallanan dokunaçlı bacaklarından biri toprağı itip kumu kenara iterken, onlara geri dönmesinin tehlikeli olduğunu anlıyorum. Yaratık bizimle klanı arasında duruyor.

Bana bakarak boğazından çaresiz bir ses çıkarıyor. "Hafta helpem!" Sonra hareketsiz kaldı. Gözleri genişliyor ve arkamdaki bir şeye bakıyor.

Emme sesi bir kez daha yükseliyor, tıpkı su çekildiğinde ve yaratık dışarı çıktığında olduğu gibi.

Yalnız değil.

Bakmak için dönmüyorum. Steff'i kolundan tuttum ve oğlumu kucaklayarak kayalıklara doğru koşmaya başladık.

I

Bir anda, buz gezegeninin güvenli balonu paramparça oldu.

Mantiken, buranın tehlikeli olduğunu biliyorum. Buranın zorlu bir ortam olduğunu ve herhangi bir nedenden dolayı bizi öldürebileceğini biliyorum. Sadece bu sebeplerden birinin

Godzilla büyüklüğünde bir yumuşakça sudan çıkıp sahilde beliriyor. Dehşet içinde ona bakıyorum, çünkü bir kâbustan fırlamış gibi görünüyor. Sert, kaplumbağa benzeri bir gövdesi var ama altında kaplumbağa bacakları ya da yüzgeçleri yerine, kendini sahile doğru itmek için kullandığı düzinelerce kıvrımlı yılan benzeri kol var. Kafası, bana Dünya'nın tarih öncesi geçmişinden bir pterodaktıl'i hatırlatan ince bir bıçak ve tüm bu şey bir şehir bloğu büyüklüğünde.

Şaşırtıcı derecede büyük.

Her zaman evimiz dediğimiz koyun geniş olduğunu düşünmüşümdür ama bu yaratık kumun üzerinde neredeyse tüm odayı kaplıyor. İleriye doğru tek bir kayışla, uzun evi bir dokunaç altında eziyor ve ilerlemeye devam ediyor, bunu yaparken kulübeleri bir kenara atıyor.

Birileri yaralanacak. Birisi ölecek. O şey tekrar ileri atılırken dehşete kapılmış bir iniltiyi ısııyorum. Hayvan beynimdeki her içgüdü kaçmam için çığlık atıyor. Tepelere kaçmam için. Ama kabilemi terk edemem. Bir şeyler yapmak zorundayım. Yiyecek sepetini kollarımda tutuyorum ve çaresiz bir şekilde Juth'a bakıyorum. Pak kollarını babasının boynuna dolamış ve dehşete düşmüş görünüyor. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. "Onlara yardım etmeliyiz!"

Sonra, okyanustan çekiliyormuş gibi suyun tekrar çekildiği o garip ses geliyor. Islak, korkunç, emici bir ses ve Juth'un omzunun üzerinden baktığımda, arkamızdaki dalgalardan yükselen büyük, kırmızı kaplı bir beden daha görüyorum.

Oh lanet olsun. Birden fazla
var. Boğazımda bir inilti
ölüyor.

Juth kolumdan tutup beni yanına çektiğinde itiraz etmedim. Hızla uzaklaşıyor, tepelere doğru gidiyor. Koş. Koş. Kabileyi sonra düşünürsün. Önemli olan tek şey hayatta kalmak. Eli kolumda morartıcı bir şekilde sıkı, sanki yavaşlarsam beni arkasından sürükleyecekmiş gibi. Koş, diyorum kendime. Koş. Kaç. Uzaklaş. Yenilmeden önce saklan.

Arkamızda yaratıklardan biri bağılıyor ve bu sis düdüğü gibi bir ses; kalın, alçak ve inanılmaz yüksek. Derimde yankılanıyor ve o kadar yakın geliyor ki kaygan kumlarda tökezleyip kıcımın üstüne düşüyorum. Hava ciğerlerimden bir vınlamayla boşalıyor ve popom acıyla yanıyor. Bağırıyorum ve Juth aniden orada, kolumu tekrar tutuyor. Beni ayağa kaldırıyor, yaratık kıyıya doğru kayarken gözlerinde o çılgın bakış, sert kabuklu gövdesinin altında çakıl ve kum o kadar gürültülü çatırdıyor ki ses sağır edici.

"Steff," diyor sesi sertleşerek ve kolumu çekiştiriyor.

Biliyorum. Gitmek zorundayız. Dehşete kapılarak yaratığa bakıyorum; piramit şeklindeki o tuhaf kafa o kadar yakınımda ki, neredeyse o şeyin nefesinin üzerimize doğru geldiğini hissedebiliyorum. Bir adım ileri atıyorum.

-Ve bileğime sıcak bir acı yayılırken tekrar yere yığılıyorum.

Uzun zamandır tutunduğum sepeti bırakarak acı dolu bir çığlık attım. Ayak bileğim yanıyormuş

gibi hissediyorum ve o kadar çok acıyor ki dokunmak bile istemiyorum. Yine de burada oturup yaratığın beni ezmesine izin veremem. Ayağa kalkmak zorundayım. Devam etmeliyim. Zorunda-
"Steff," diye homurdanıyor Juth ve sonra yanıma gelip kalkmama yardım etmeye çalışıyor.

"Yürüyemiyorum," diye nefes alıyorum, acıdan terliyorum. Tanrım, beni anlayamıyor. Panik içimde yanıp sönüyor. "Juth, yürüyemiyorum-"

Juth zaten dinlemiyor. Ben daha bir şey söyleyemedim beni belimden kavrayıp yanına çekiyor ve kayalıklara doğru koşarken beni bir patates çuvalı gibi taşıyor.

Rahat değil. Aslında korkunç derecede rahatsız edici. Kolu etli orta kısmımı o kadar sert kesiyor ki sanki beni boğuyormuş gibi hissediyorum. Bacaklarım sallanıyor, çırpınıyor ve bir ayağım diğerine her çarptığında tüm vücuduma yeni, taze bir acı yayılıyor. Ama hayattayım. Hayattayım ve Juth bir şekilde beni ve oğlunu aynı anda taşıyarak kayalıklara doğru koşuyor. Arkamızdan bir böğürtü geliyor. Kum ve çakıl havada uçuşuyor, tenime bulaşıyor ve Juth durmuyor.

Bir kere bile. Yorulmadan yoluna devam ediyor. Kayalıkların kenarına gelene kadar durmuyor ve sonra orada yığılıp kalıyor, hem beni hem de Pak'ı kumların üzerine bırakıyor. Nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardıktan sonra arkamı dönüp kusuyorum.

Sanırım güvendeyiz. Sanırım. Uçurumun gölgesi üzerimize düşüyor, dünyayı belirgin bir şekilde daha soğuk yapıyor ve yaratıkların sesi daha uzak geliyor. Yine de dönüp bakamıyorum çünkü vücudum daha önce içine koyduğum her şeyi reddediyor.

Juth inliyor ve kumların üzerinde ayaklarının sürçtüğünü hissediyorum. "Steff," diye mırıldanıyor ve elleriyle saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Bir an sonra saçlarımda bir çift el daha hissediyorum ve Pak'ın başımın yan tarafını okşadığını, babasına yardım etmeye çalıştığını fark ediyorum. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, vücudumun gönderdiği korkunç öğürme hissiyle boğuluyorum ve bir sonraki kusma turundan önce öksürüp hırıltılar çıkarıyorum. Hissim dağıldığında ağzımı siliyorum ve pisliğimi kumla örtüyorum. Sonra zonklayan popomun üzerine yuvarlanıyorum ve arkamızdaki sahile bakıyorum.

Su canlı. Ada büyüklüğünde canavarlarla dolu bir deniz yükseliyor ve kumlara doğru ilerliyor. Her biri kumsalı dolduran kırmızı şeyle kaplı ve ben izlerken canavarlardan biri ilerleyip kumların üzerine düşüyor. Gagalı burnunu yere gömüp bir delik açıyor. Ben kumsaldan aşağı bakarken, başka bir yaratık da aynı şeyi yapıyor. İki tanesi daha sudan yükseliyor.

Bu bir istila. Şok içinde bakakaldım. Bir yıldır buradayız ve hiç böyle bir şey görmemiştik. "Bunlar da ne?" Juth ve Pak'a bakıyorum. "Bunları daha önce hiç gördünüz mü?"

Juth kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaratıklardan birinin megafon sesine benzer bir ses çıkarmasını ve burnuyla kazmasını izliyor. Pak bacağını tutarak onun yanına gidiyor ve normalde sallanan kuyruğu tamamen hareketsiz kalıyor. Pak'ın yuvarlak yüzünde dehşete kapılmış bir ifade var ve ben küçük çocuk için üzülüyorum.

"Baba," diyor küçük bir sesle, babasının kemerini çekiştirerek. "Yemeği düşürdük." Juth'un ifadesi acımasızlaşıyor. Bana dönüp yüzümü inceliyor.

"Özür dilerim," dedim. "Onu tutmaya çalıştım."

Yanımda çömeliyor ve vay be, bu çok bariz bir şey. Kendimi aşağı bakmamaya zorluyorum, çünkü bu kabalık. Kaba, kendime hatırlatıyorum. *Rudedontlookathisballsrunderuderude*. Ne yapacağını merak ederek onu izliyorum ama o sadece parmaklarını çenemde gezdiriyor, sanki iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol ediyormuş gibi. Bu dokunuş şaşırtıcı derecede tatlı. Şaşırtıcı ama hoş.

Yüzümü incelediğinde "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. Gülümsemeyi başararak başımı sallıyorum. "Biraz daha geri çekilelim mi?"

Bana cevap vermiyor ve ben de kendime ne dediğimi anlamadığımı hatırlatıyorum. Ne dediğini biliyorum çünkü onun dilini otomatik olarak anlamamı sağlayan bir çevirmen implantım var ama

onda böyle bir şey yok. Onunla konuşurken rüzgâra karşı gevezelik ediyorum. Juth başparmağını

yanağını okşuyor ve sonra ayağa kalkıyor, aleti neredeyse yüzümde. Endişeli bir ses çıkardım ve bakışlarımı kaçırdım.

"Pak," diyor Juth alçak bir sesle. "Dişiye dikkat et."

Neden bahsettiğini merak edemedim yaratıklara doğru koşmaya başladı. Nefes nefese Pak'a sarıldım. Tanrım, bu gerçekten çok kötü bir fikir. Onu çağırmak istiyorum ama o devasa kafalardan biri onu fark eder ve rahatça eğilip onu yemeye karar verirse diye onu durdurmak da istemiyorum. Ayak bileğim acıyla zonkluyor ama ona bakmıyorum. Yokmuş gibi davranırsam belki beni rahatsız etmez. Yine de gözlerimi Juth'tan ayıramıyorum. Kafalarını kürek olarak kullanan ve kim bilir hangi nedenle kumda delikler açan devasa yaratıkların arasına dalarken dehşet içinde onu izliyorum.

Yine de hızlı. Hakımı vermeliyim. Juth ben farkına varmadan neredeyse kıyıya varmış oluyor ve Pak'ı sıkıca yanımda tutarak getirdiğim yiyecek dolu sepeti alıp bize doğru koşmasını izliyorum. Kıyıya başka bir yaratık yaklaşıyor ve öfkeli bir şekilde ona saldırıyor. O sadece yuvarlanarak uzaklaşıyor, eğiliyor ve koşmaya devam ediyor.

Juth bir şekilde tüm devasa yaratıklardan kaçmayı başarıyor ve bize geri dönerek yiyeceklerle birlikte kumun üzerine yığılıyor.

Kızmak istiyorum ama yapamıyorum. Çok sarsılmış durumdayım. Kumsalı ele geçiren yaratıklara uyuşmuş bir halde bakıyorum. Evimiz yerle bir olmuş. Sadece kimsenin yaralanmaması için dua edebilirim.

Juth döner ve kumsalı yırtan yaratıkları izler. Kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve sonra kolunun altındaki sepeti sıkıca kavırıyor. "Saldırmıyorlar."

Sözlerinin kafamda yer etmesi biraz zaman alıyor ama haklı. İzlerken, canavarlar atıştırmalıkların, yani bizim peşimizden gelmektense kumu kazmakla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor. Bu rahatlatıcı bir şey.

"Daha güvenli bir yere gidelim," diyor Juth Pak'a elini uzatarak. "Gel."

Bana baktığında, başımı salladım. Haklısın. Sahilden uzakta olmak muhtemelen daha güvenli, yine de ilerlemeye devam ederlerse ne yapacağımızı bilmiyorum. Dağlara mı çekilelim? Uzaktaki meyve mağarasına mı gidelim? Daha iç kesimlerde bir yere mi? Dönüp kabilemin bulunduğu sahile bakıyorum. İçimdeki her şey onlara katılmam gerektiğini söylüyor. Çığlık sesleri duydum. Eğer iyilerse, bunu konuşmaları gerekecek. Bana ihtiyaçları olacak. Sadece sakın, mantıklı bir ses için değil, başka bir el olduğum için. İçimden bir ses bir süre sonra hepimize ihtiyaç olacağını söylüyor.

Sahili işaret ediyorum. "Kabilem-"

Juth başını sallayarak yanıma geliyor. "Şu anda olmaz." Ses tonu sert ve tartışmaya yer bırakmıyor. "Bu şeyler sahildeyken olmaz. Burası güvenli değil. Seni daha sonra onlara geri götüreceğim."

Tabii ki. Sözleri çok mantıklı. Sahilin ne kadar uzun olduğunu hiç düşünmedim ama muhtemelen diğerlerinden bir mil uzaktayım ve bir mil hiç bu kadar çok, çok uzun gelmemişti. Bileğim yine zonkluyor ve bana sahilin her zamankinden daha uzun bir yürüyüş olacağını hatırlatıyor. Her şey yoluna girecek. Her şey güvenli olduğunda yeniden toplanırız. En azından Juth, Pak ve ben birlikteyiz, diye düşünüyorum. Birlikten kuvvet doğar. Canavarlara tekrar bakıyorum ve ürperiyorum. Ağlamak istiyorum ama gözyaşları aptalca ve faydasız geliyor.

Juth beni inceliyor, kolları dolu. Pak'ı yere bırakıyor ve oğlunun yanağına dokunuyor. "Yürüyebiliyor musun?"

Pak cesurca başını sallıyor ve Juth ona gülümseyerek şefkatli elini oğlunun yüzünde gezdiriyor. Ağır sepeti kalçasına koyuyor ve sonra diğer elini bana uzatıyor. Oh.

"Gel," diyor, sesi güçlü ve otoriter. "Seni yakaladım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, çünkü bu çok saçma bir şey gibi görünüyor. Onlarla ilgilenen ben olmalıydım. Juth'un Pak'ı rahatlatmasına yardım ediyor olmalıydım, ikisinin beni rahatlatmasına değil. Ben yerleşik, mantıklı, eğitimli bir yetişkinim. Kontrol bende olmalı... ağlamak istesem bile. Ama dışarı doğru uzatılan el... güzel. Onu almak için uzandım, ayağa kalktım-

-Ya da deniyorum. Kötü ayak bileğime baskı uyguladığım anda, bacağımdan beyaz ateş fişkırıyor ve bunun ani etkisiyle neredeyse bayılıyorum. Tekrar kuma yuvarlanıyorum, ciğerlerim kabarıyor ve acıdan kusmamak için her şeyimi veriyorum. Beni beklediklerinin çok farkındayım ve yaratıklardan biri öfkeli bir ses çıkardığında, kalamayacağımı biliyorum. Bu sahilde kalamayacağımı biliyorum. Gitmek zorundayım. Bir parmağımı havaya kaldırıyorum, ciğerlerim kabarıyor. "Sadece... bir dakika..."

Bunu yapabilirsin Steph, kendime moral veriyorum. Güvende olduğunda bileğini dinlendirebilirsin. Pak ve Juth ile buradan gitmelisin. Burada kalamazsın. Ya o yaratıklar acıkırsa? Ayağıma baskı yapmamaya dikkat ederek ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum ve bir şekilde dik durmayı başarıyorum.

Bunu yaptığım anda Juth bir kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor. "Bana yaslan."

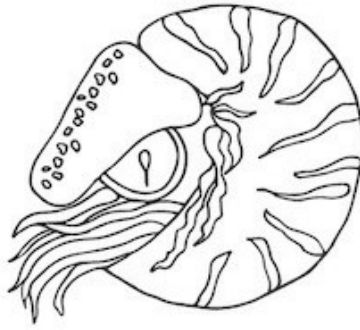
İki kere söylememe gerek yok. Kolumu kalçasına doluyorum ve ayağıma baskı yapmaması için elimden geleni yapıyorum. Aman Tanrım. Üzerine herhangi bir şekilde ağırlık vermek bile soğuk terler dökmeme ve bacağımın ağrmasına neden oluyor. Sonra kendime söylerim. Bileğini daha sonra burkabilirsin. İleri doğru tereddütlü, zıplayarak bir adım atıyorum ve neredeyse Juth'u da benimle birlikte yere çekiyorum ama o bizi dik tutuyor. Bir adım daha atmayı başarıyorum. Ve sonra bir adım daha.

"Mağaraya Pak," der Juth oğluna. "Yolu biliyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye şarkı söyler çocuk.

Mağara mı? Mağaraları mı var?

O kadar çok soru sormak istiyorum ki, ama bir adım daha attığımda acıdan kusmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Mağarayı daha sonra sorabilirim, diye karar veriyorum ve yüzümden terler boşanıyor.

TO kadın düşündüğümden daha güçlü ve cesur. Belli ki çok korkmuş ve acı çekiyor. Ama şikâyet etmiyor ve ayağına hiç baskı uygulamamasına rağmen kayalıklardan yukarı doğru yanımda sallanarak yürüyor. Kayalıklar boyunca Pak ve benim, rüzgârın çıplak tene çok soğuk geldiği günlerde kullanmayı sevdiğimiz küçük mağaraya doğru ilerliyoruz. Steff sürekli beni çekiştirirken yürümek benim için zor oluyor ve keşke daha hızlı gidebilseydik diyorum ama elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Yiyecekleri Pak'a verip taşımaya izin verirdim ama küçük kolları için çok ağır ve bugün yeterince katlanmak zorunda kaldı.

İyi gidiyor oğlum. Korkmuyor ya da çılgılık atmıyor. Sakin, rehberlik için bana bakıyor. Onunla daha fazla gurur duyamazdım. Keşke onu bir babanın taşımaya gerektiği gibi taşıyabilseydim ama kollarım dolu.

Pak kocaman gözlerle bana bakıyor. "Baba, büyük yaratıklar bizi yiyecek mi?"

Başımı salladım. "Yemek için burada değiller. Nasıl hareket ettiklerine dikkat edin." Duraklıyorum ve kıyıya yığılan yaratıklara bakmak için dönüyoruz. Her biri muazzam büyüklükte, kumsala çıkma telaşıyla kumları yırtıyor ve kayaları kenara itiyorlar. "Birbirlerine ya da yaralılara saldırmıyorlar." Kabuğunda eski, kabuk bağlamış bir sıyrık olan ve kötü bir şekilde iyileşmiş gibi görünen birini gösteriyorum. Etrafı diğerleri tarafından sarılmış durumda ve bana zayıfları grubun ortasına doğru taşıyarak koruyan sürüleri hatırlatıyor. "Ve ben yaklaştığımda nasıl tepki verdiklerini gördün, değil mi? Yakınlığımdan hoşlanmadılar ama başka türlü saldırmadılar. Kaari gibi bölgecidirler ama bizi yemezler. Yine de gidiyoruz. O kadar büyükler ki bizi bir saniye bile düşünmeden ezebilirler, bu yüzden çok dikkatli olmalıyız."

Pak büyülenmiş görünüyor. Kalçama dokunuyor. "Sence büyüdüğümde bir tanesine binebilir miyim? Altın kuşa binen kadın gibi mi?"

"Hangi kadın altın bir kuşa biner?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Ronka," Steff yanımda pantolonunu indiriyor.

Merakla ona döndüm.

"Ronka," diyor tekrar. Yüzü tuhaf, sağlıksız bir solgunluk tonunda ve dudakları daha da solgun. Bu renkte olmaları gerektiğinden emin değilim ve bu beni en az gözlerindeki pus kadar endişelendiriyor. "Ronka ridesdedraggn."

Pak bana yaklaşıyor. "Yine kusacak gibi görünüyor baba."

Haksız değil. Bir dışının şu anki kadar üzgün göründüğünü daha önce hiç görmemiştim. "Neredeyse mağaraya vardık." Bir an düşündüm, sonra yiyecek sepetini yere bıraktım. Çok uzakta olmadığımız doğru, bu yüzden yiyecekleri kısa bir süreliğine bırakabilirim. Steff daha fazla yürümek zorunda kalırsa bayılacakmış gibi görünüyor, bu yüzden yemek sepeti yere indiğinde bir elimi dizlerinin arkasına koyup onu kollarıma alıyorum. Pak'tan daha ağır ama onu taşımaya zorlaştıracak kadar da ağır değil.

Bana yaslanırken bile boğazından bir protesto sesi geliyor. Ayakları kürkle kaplı ama yine de birinin sarkma şekli garip bir açığa sahip gibi görünüyor ve söylediğinden çok daha kötü yaralandığından şüpheleniyorum. Eğer kırıldıysa, o zaman bu kadar acı çekerek o kadar uzağa

yürüyecek kadar cesur bir dişi. Ona olan saygım artıyor. "şimdiye kadar çok güçlüydün," diye fısıldıyorum ona. "Yolun geri kalanında da güçlü olmama izin ver."

Steff boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve aynı dili konuşmasak da beni bir şekilde anlayabildiğini hatırlıyorum. Gölge Kedi klanından biri -U'dron- bana bu kıyılarda yaşayan garip kabilenin kafasına bir çakıl taşı koyduğunu ve bu sayede onların tüm kelimelerini anlayabildiğini söyledi. Kulağa tamamen aptallık gibi geliyor ama ya yanılıyorsam? Ya sadece bir kulağa çakıl taşı koyarak onların garip dilini anlayabiliyorsak? Nasıl çalıştığını bilmediğim pek çok şey var ve ya bu da onlardan biriye?

Onu anlamak istiyorum. Serseriler klanının büyükleri, Serseriler ismine sahip olduğu için buna izin verecektir sanırım. Elbette bu her şeyi yoluna koyar.

Küçük mağaranın ağzına kadar tırmanıp içeri dalarken bunu düşünüyorum. Çok derin değil ama kendime ve Pak'a yetecek kadar var. İç zemin biraz kumla kaplı ve Steff'in yerleştiğinden emin olduktan sonra zemini fırçalayarak temizlemeyi aklıma not ediyorum. Onu nazıkçe taş zemine bırakıyorum ve ayağı yere değdiği anda acıyla tıslıyor. "Burada kal," diyorum ona sertçe. "Bu noktadan sakın ayrılma. Ben dönene kadar burada kal."

Sanki hareket etme düşüncesi bile ona acı veriyormuş gibi hafifçe paniklemiş gibi görünen küçük bir kahkaha atıyor. Başını sallıyor.

"Yemeği alıp döneceğim. Sonra bileğine bakarız." Doğrulamaya çalışır ve ayağına uzanır.

Bu Steff iyi bir dinleyici değil. Dokunup kendine acı çektirmeden önce eline bir şaplak atıyorum. Yaramazlık yaptığında Pak'a yaptığım gibi parmağımı yüzüne doğru salladığımda bana şaşkınlıkla bakıyor. "Az önce ne dedim ben?"

"Notuch," diye fısıldıyor. "Sorree."

"Onu rahat bırak," diye emrediyorum. "Döndüğümde icabına bakacağım." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Eğer itaatsizlik edersen mutlu olmayacağım."

Çenesi düşüyor ve ardından irkilmiş bir kahkaha patlıyor. Kendi etrafında kıvrılarak yan dönüyor ve tek ayağını garip bir açıyla dikkatlice yerden kaldırdığını fark ediyorum.

"Güzel," dedim. "Böyle kal. Ben hemen döneceğim." "Ona göz kulak olacağım baba," diyor Pak hevesle.

"Evet," dedim. "Güzel." Oğlumu sahilden uzak tutmak için her şeyi yaparım. Sahile vuran hayvanların yırtıcı olduğunu sanmıyorum ama Pak küçük ve meraklı, kolayca ezilebilir. Onu kaybedemem. Onu kaybedersem her şeyimi kaybetmiş olurum. Ayağa kalkmadan önce ona sert ve hızlı bir şekilde sarılıyorum. "Hızlı adımlarla geri döneceğim."

Ve sanki yaratıklar peşimden koşuyormuş gibi hızla uzaklaşıyorum.

Sahildeki yiyecekleri alıyorum ama bunu yaparken Steff'i ve ayağını düşünüyorum. Ve acısını. Onun acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum, hele ki buna yardımcı olacak bir kök varken. Kayalıkları araştırıyorum, çalıların ve kayaların arasında yetişen tanıdık, küçük, pembe bir çiçek arıyorum. Buradan çok uzakta olmayan bir tane var ve ona doğru koşup tüm bitkiyi koparıyorum, kumsaldaki yaratıklara dönüp bakıyorum. Kazmaya ve yüksek sesler çıkarmaya devam ediyorlar, ama bana hiç dikkat ediyor gibi görünmüyorlar, ki bu iyi bir şey. O zaman yaprak yiyiciler.

Henüz geri dönmüyorum ama kumsalda onun klanından başkalarını arıyorum. Kimseyi göremiyorum ama yaratıklar kumsalın çoğunu kapatmış. Eğer akıllılarsa, korunmak için kayalıklara da sürünmüşlerdir. Belki yarın onları avlarım, böylece yaşayıp yaşamadıklarını ona söyleyebilirim. Şimdilik oğlumun ve dişinin güvenliği en büyük endişem.

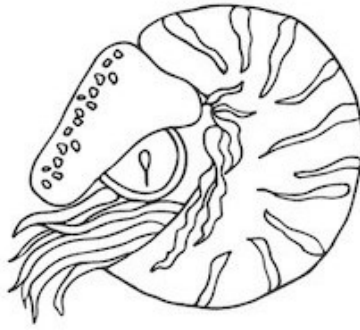
Kontrol edebildiğimi kontrol edeceğim. Büyük Sigara Dağı'nın ölümü ve küçük kabilemin yok edilmesi bana bunu öğretti. Günden güne küçük zaferler.

Kayalıklara yakın durarak mağaranın güvenliğine doğru yürüyorum ve oğlumu ve

Dişi. Pak onun yanında, yelesini okşuyor; teni her zamanki gibi solgun ve terli. Perişan görünüyor. Ben içeri girdiğimde Pak başını kaldırıp bakıyor, küçük yüzü endişeli. "Susamış baba. Ben de susadım."

Susuzluk. Burada kalacaksak suya ihtiyacımız var. Kısa bir mesafe ötede kayalardan fişkırان bir tatlı su akıntısı var ama yaratıklara yakın.

Yine de içecek bir şeyimiz olmazsa yaşayamayız... o yüzden geri dönüyorum.

T Ayak bileğimdeki ağrı sanki her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Bu duyguyu kontrol etmeye çalışarak nefes alıp veriyorum. Veronica gelip ayağıma bakana kadar dayanmam gerekiyor. Bir şey olmaz. Bir kabile şifacımız var. Veronica bunu düzeltecektir...

Veronica ve diğer herkes öldürülmedi.

Pak küçük, yapışkan eliyle saçlarımı okşuyor ve beni teselli eden kişi o olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum. Az önce travmatik bir deneyim yaşadık. Küçük bir çocuğu teselli eden ve ona güven veren ben olmalıydım. Bunun yerine, acının puslu havasında önümü zar zor görebiliyorum. "Her şey yolunda Pak," demeyi başarıyorum. "Her şey yolunda. Bu sadece bu gezegenle ilgili başka bir çılgınlık. Kötü olduğu anlamına gelmiyor. Sadece farklı. Bir yolunu bulacağız."

"Her şey yolunda Steff," diyor bana o tuhaf dillerinde. "Baban ayağını iyileştirecek."

Sanki çağrılmış gibi, yeni bir acı dalgası daha bacağımdan yukarı fırlıyor. Daha sert nefes alıyorum ve sonra yüzüme dokunan yeni bir el var, derisi şaşırtıcı derecede serin, parmakları nasırlaşmış. Gözlerimi açtığımda Juth'un başımda dikildiğini görüyorum, yüzünde endişeli bir ifade var. Saçında o kadar çok kum var ki bana doğru eğildiğinde yüzüme damlıyor. Ağzıma kaçtığı için kekeliyorum ve o da bana son derece mahcup bir bakış atarak kafasına dokunuyor ve fazlalıkları silkeliyor.

"Senin için suyum var," diyor. "Oturabilir misin?"

Yapabilir miyim? Bu harika bir soru. Su kesesinden susamış bir şekilde yudumlayan Pak'a bakıyorum ve ağzım Juth'un saçındaki kum kadar kuru hissediyorum. Bir şeyler içmeliyim. Doğrulamaya çalışıyorum ve bu bacağımda zonklayan taze bir ağrıya yol açıyor. Nefesim tıslıyor ve tekrar yere yığılmak istiyorum ama bir çocuğun endişeli gözlerle beni izlediğini bilmek en kötüsüne rağmen gülümsememi sağlıyor. "Ben iyiyim," diye söz veriyorum. "Ben iyiyim."

"Yardım edeyim," diyor Juth ve sonra arkama geçiyor. Güçlü elleri beni kolumun altından kavırıyor ve yaslanabilmem için beni neredeyse duvara doğru taşıyor.

İşe yarıyor ve ayağa kalktığımda başımı sarp kayaya yaslayıp gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum. Normalde güçlü ve becerikli, yardıma hazır biriyimdir. Şimdi Juth benimle ilgilenmek zorunda ve bu utanç verici.

Kürkümün katlarını çekiştiriyor. "Terliyorsun. Bunlardan bazılarını çıkar." Kıyafetlerimi çekiştiriyor, dikkatlice çıkarıyor ve her şeyi vücuduma bağlayan deri düğümlerden sesler çıkarıyor. Elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor ve ben kaskatı kesiliyorum ama yüzüne baktığımda ifadesi bomboş. Kazara. Belli ki kazara, diyorum kendi kendime. Göğüslerden hoşlanmıyor bile olabilir, çünkü ben oldukça iri göğüslü bir tipim ve Farli -gördüğüm tek sa-khui kadını- olabildiğince zayıf. Bu yüzden göğüslerimin üzerindeki deri banda gelene kadar tüm katlarımı soymasına izin verdim. Önden bir düğümle bağlanmış ve acınacak miktarda destek sağlıyor, bu yüzden sallanmayı en aza indirmek için ikinci bir bandı çapraz olarak üzerinde tutuyorum.

Juth ona kesinlikle şaşkın bir bakış atar. "Zaten yaralı mısın? Burada sargılı mısın?"

Elimi göğüslerime götürerek başımı sallıyorum. "Dil engelimiz varken sütyen ve 'göğüs desteği'ni açıklayamam, o yüzden denemeyeceğim bile. Bu üzerimde kalacak." Bu sefer tekrar uzandığında, daha önce bana yaptığı gibi parmaklarına hafifçe vuruyorum.

Gölüyor ve vazgeçiyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Omuz silkiyorum, çünkü bacağım hala yanıyormuş gibi hissediyor. Yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama eğer

Seğiriyor ve bir şeye değıyor, bacağımda beyaz bir acı oluşuyor, bu yüzden hareketsiz kalmak için çok ama çok çabalıyorum. "Ben hallederim."

"Su mu?"

Pak'a bakarak başımı sallıyorum. Gelmiş geçmiş en şirin sırıtışıyla bana gülümsüyor ve yarısı boş su tasını uzatıyor. Tereddütle alıyorum. Mağaranın etrafına bir göz attığımda burada hiç su olmadığını görüyorum, yani biri daha fazlasını almak için dışarı çıkmazsa elimizdeki tek şey bu. "Bunu paylaşmalı mıyız?"

Juth bir içki hareketi yapar.

Önce ona teklif ediyorum. "Gittin ve aldın. İçmelisin."

Başını iki yana sallar. "Doldurduğumda içtim. Bu sen ve Pak için."

"Oh. Tamam." Küçük bir yudum alıyorum ve su soğuk, harika ve şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Bir zevk iniltisini bastırıyorum ve bir yudum daha alıyorum, sonra bir tane daha. Derinin içindekilerin tamamını içmek istiyorum ama kendimi tekrar kapatıp geri vermeye zorluyorum. "Teşekkür ederim."

"Şimdi de pantolonun," dedi bana. "Yaranı görmeliyim." Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Eğer çok kötüyse, kemikleri uygunsuz bir şekilde örülmeden önce ayarlamalıyız. "

Tanrım, kulağa korkunç geliyor. Başımı sallıyorum.

"Evet," diyor. "Yapmalıyız. Kötü iyileşmesine izin veremeyiz." Üzerindeki tek giysi olan kemerini çekiştiriyor ve bir kaya parçasından yapılmış gibi görünen küçük bir taş bıçak çıkarıyor. "Kürklerini kesip bacağının ne kadar kötü olduğunu göreceğiz."

Bu düşünce beni biraz panikletti. "Hayır, sorun değil. Diğer kampta bir şifacı var."

"Güzel," diyor Juth, beni anlamadığı belli. "Anlaştık."

Bıçağını belime dayıyor ve deri katmanlarını kesmeye başlıyor. Deriden yapılması sonsuz saatler alan deri, giysiye dikilmesi daha da saatler alan deri. İnanılmaz derecede savurgan hissettiriyor ve şikayet etmek istiyorum ama bacağım sıcak lav gibi hissetmeye başlıyor. Juth kemerimi gevşetiyor ve pantolonum biraz sarkıyor, deri malzeme kayıyor ve ayağıma sürtünüyor. Bağıryorum, sesimi tutamıyorum.

Juth donup kaldı, bana baktı.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum. "Sorun değil. Bir şeyim yok. Sadece bir burkulma."

Bıçağını yere bırakıyor, sonra uzanıp şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle yanağıma dokunuyor. "İyileşmeden önce daha da kötüleşecek ama güçlü olmalısın."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Bana bunu söylememen gerekiyordu. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemen gerekiyordu."

Cevabım üzerine ağzı sanki gülümseyecekmiş gibi seğiriyor ve sonra Juth bir bitki uzatıyor. Yaprakları, kökleri ve her şeyiyle, diğerlerinin bitki toplamaya gittiklerinde topladıklarını gördüğüm bir şey. "Bu yaprakları çiğne," diyor bana. "Acını dindirir."

İki kere söylemene gerek yok. Bütün bitkiyi yüzüme doğru itiyorum, bıçağı tekrar eline aldığı anda inliyorum. Bebek gibi davrandığımı ve sadece pantolonumu kestğini biliyorum ama acıyla aram iyi değil. Hem de hiç.

"Yanlış yiyorsun," diyor Pak kıkırdayarak. "Sadece yaprakları. Baba, ne kadar aptal olduğuna baksana."

Pak'ın yorumları keyfimi biraz yerine getiriyor ve ağzımdaki yapraklarla ona sırıtıyorum. "Tadı berbat," diye katılıyorum. "Ama en azından şimdi benimle konuşuyorsunuz." Şifalı tat dilimi kaplıyor ve karıncalanmasına neden oluyor. İçime kan hücum ediyor ve başım hoş bir şekilde dönüyor. Oooh. Bu bitkileri daha önce hiç almamıştım ama şimdi gerçekten iyi hissediyorum.

Kayalara yaslanıp kök parçasını ağzıma götürüyorum ve yapraklardan geriye kalanları tekrar kemiriyorum. "Çok daha iyi."

Juth bir kolunu dizine dayamış beni izliyor, sabırla, ne bileyim, tekrar kesmeden önce uçurtma gibi uçmamı bekliyor. Aleti de resmen bana bakıyor. Sanki, sadece HAKLI

Orada, ayrılmış bacaklarının arasında, kaburgalar, mahmuzlar ve her türlü saçmalık.

"Kocaman taşakların var," diye belirtmem gerektiğini hissediyorum ve sonra kendi kendime kıkırdıyorum, çünkü ya sarhoşum ya da kafam güzel ve kesinlikle umurumda değil. "Dostum, kendimi iyi hissediyorum. Bileğim berbat mı?"

Bitkiyi tekrar ağzıma götürüyorum ve Juth onu elimden alıyor. "Belki bu senin için yeterlidir. Siz küçüksünüz, bu yüzden belki de küçük bir doz, değil mi?"

"Tanrı kalbini korusun," diyorum ona, yanağını çimdiklemek için uzanarak. "Bana küçük diyorsun. Yanılıyorsun ama yine de minnettarım."

Pantolonuma uzanıyor, tekrar kesmeden önce beni dikkatle izliyor.

Bu noktayı daha da vurgulamam gerektiğini hissediyorum. Beynim yaprak sarhoşu ve muhtemelen acıdan ve günün dehşetinden biraz daha fazla çarpık, ama ona ne kadar kadın olduğumu vurgulamam çok önemli. "Senin çocuğundan daha büyük memelerim var," diyorum. "Dünya'da üç D kupası kadardı. Sanırım burada biraz küçülmüşler ama çok değil. Lauren ya da Raven gibi uzun bacaklı olacağımı umuyordum ama ben hâlâ benim." Bıçağın pantolonumu kesmesini izleyerek iç geçiriyorum. "Büyük göğüsler ve hepsi. O yüzden bunu benden almayın."

"Çok konuşkansın," diyor Juth keserken. "Ben de senin sessiz olduğunu sanıyordum."

"Sen de benim küçük olduğumu düşünüyordun!" Beni anlayamaması canımı sıkıyor. "Şu görkemli göğüslere bak," diyorum, giydiğim deri cross-over'ın içinden onları avuçlayarak. "Yani, Sam ya da Flor gibi muhteşem değilim, seksi de değilim ama harika göğüslerim var. Harikalar." Onlara hüzünle bakıyorum. "Kimsenin görmeyeceği harika göğüsler çünkü ben yankılanmıyorum ve başka hiçbir kız azıcık bile eşcinsel değil."

Göğsümü yoklarken ellerimi izliyor, keserken dizlerimin üzerinde duraklıyor. "Memelerin acıyor mu?" "Meme uçları. Aman Tanrım. Bu hiç seksi değil. Neden beni tahrik ediyor? Neden sikin hâlâ bana bakıyor?" I

Yemin ederim, kafası kocaman, yargılayıcı bir göze benziyor.

"Ağrı sadece bacağında mı?" diye soruyor ve dikkatimi çekmek için çeneme dokunuyor. Başımı salladığımda homurdanıyor ve kesmeye devam ediyor. "Acıyacak olan kısım burası. Dikkatli ol."

Neye dikkat etmem gerekiyor? O bir cu-

Sıcak ateş beynimde patlıyor. Göğüslerimi sıkıca tutarak inliyorum. "Oh fuuuuuck."

"Biliyorum," diyor, sesi sempatik. "Yakında bitecek." Ve daha fazla kesiyor ve derinin tenime her dokunuşunda yeni bir acı hissediyorum. Juth uzanıp yanağıma tekrar dokunana kadar ağladığımın, yüksek sesle hıçkırdığımın farkında bile değilim. "Bitti. Pantolonun gitti. Ama... bakmamalısın Steff."

Gözlerimi kapalı tutuyorum, çünkü söyledikleri çok mantıklı geliyor. "Kötü mü?"

"Pak, onun elini tut," der oğluna. "Steff, kemik ayak bileğinde yanlış yerde. Sadece bakarak bile düzeltmezsek düzgün iyileşmeyeceğini söyleyebilirim. Hazır mısınız?"

Pak'ın küçük eli benimkini kavrarken bile başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır. Hazır değilim-"

Bacağında bir şey çıtırdıyor. Korkunç bir his ve o kadar sert emiyorum ki kendi tükürüğümle boğuluyorum. Göz kapaklarımın arkasında renkler oluşuyor ve bayılıp bayılmayacağımı merak ediyorum. Ben asla bayılmam. Asla, asla. Acı sonsuz gibi görünüyor, inliyorum, ağlıyorum ve o kadar çok canım yanıyor ki çılgılık atmak istiyorum. Dışarıdaki yaratıklar gibiyim, acıdan böğürüyor ve kumda yuvarlanıyorum.

"Hâlâ memelerini tutuyor baba," diyor Pak uyararak.

"Çünkü onlar harika memeler!" Ben böğürüyorum.

"Tanrım."

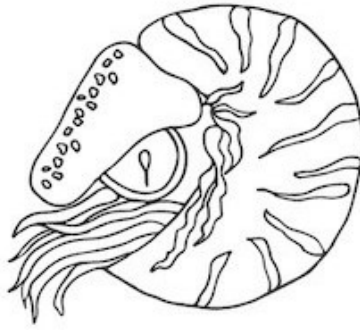
Juth kıkırdar. "Steff ilaçların arasında kayboldu oğlum. Yaşlı Ezz'i hatırlıyor musun? O da acı yaprakları yediğinde bağıırdı."

"Pekâlâ." Pak yine de ikna olmuş gibi görünmüyor. "Ayağını düzelttin mi?"

Bu gözlerimi açmamı sağladı. Hemen pişman oluyorum, çünkü siki ve taşakları kesinlikle bana bakıyor. Onlarla göz teması kurmamak için kendimi zorluyorum. "Evet, öyle mi?"

"Şimdilik hazır. Sarıldıktan sonra gerisini khui'ye bırakacağız." Ve parçalanmış pantolonumdan uzun bir şerit tutuyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yüzünde özür dileyen bir ifade beliriyor. "Bu acıtacak, Steff."

Hay sikeyim.

W ikiz güneşler battığında mağara soğuyor. Bileğini sardıktan sonra Steff bir kedi yavrusu gibi ağlayarak uyudu ve şu anda bile mağarada sırt üstü yatıyor. Pak onun yanında yere kıvrılmış, sıcaklığı paylaşıyor ve ikisi de ağır ağır uyuyor.

Benim için uyku yok. Sahile baktığımda, garip yaratıkların kabuklarıyla canlandığını gördüğümde değil. Onların körükleri geceyi doldurduğunda değil. Her şey güvensiz ve belirsizken olmaz. Biraz daha su almak için dışarı çıkıyorum, çünkü Pak'ın da dışının de uyandıklarında susamış olacaklarını biliyorum ve kumlar eve döndüğümdeki kadar sıcak geliyor. Neredeyse kan kadar kırmızılar ve her adımında garip kırmızı deniz böceklerinin kabukları çıtırdıyor. Bu kumlar sıcak değil. Her zaman soğukturlar.

Bu çok garip bir gizem. Ezz'in ne düşüneceğini merak ediyorum. Acaba ne tavsiye verirdi? Keşke burada olsaydı. Bana yol gösterebilirdi. Pak'a iyi bir baba olmaya çalışıyorum ama kuralları çiğniyorum. Klanlardan yiyecek alıyorum. Konuşmamam gerektiği halde dişilerle konuşuyorum. Sanki yaptığım her şey yanlışmış gibi geliyor. Bu düşünceler kafamın içinde çalkalanıyor ve beni hayal kırıklığıyla dolduruyor.

Mağaraya döndüğümde Steff ve Pak'ı kontrol ediyorum. Oğlum kıvrılmış, uyurken başparmağını emiyor, kuyruğunu sallıyor. Sırtını Steff'in sırtına dayamış, dişi titriyor, vücudu titriyor ve derisi küçük şişliklerle kaplı. Olamaz. Bu yapraklara karşı kötü bir tepki mi? Onu hasta mı ettiler? Haal'ı ve asla çok fazla yaprak vermemeyi öğütlediğini düşünüyorum. Biri çok fazla yerse uykuya dalar ve bir daha uyanamazdı.

Midem bulanıyor ve Steff'in yanına gidip yanağına dokunuyorum. "Kadın. Steff. Uyan."

Homurdanıyor ve ayağa kalkıyor, donuk gözlerle bana bakıyor. Ağzının bir köşesinde biraz salya birikmiş ve eliyle onu temizliyor. "Hmm?"

Parmaklarımı şişliklerle kaplı kolunda gezdiriyorum. "Nedir bu?"

Dişleri takırdıyor ve hemen beni kendine doğru çekmeye çalışıyor. "Tanrım, çok sıcaksın."

Beni yere çekmesine izin vererek ona doğru eğildim ve bana sokulduğunda sıcaklığımı aradığını fark ettim. Parmaklarını göğsüme bastırırken buz gibiydi, bana sokuluyordu. Yaşlıları düşünüyorum. Ezz bunu onaylamazdı. O Serseriler klanından değil. Serseriler adına sahip olsa bile ona dokunmamalıyım. O bizden biri değil. O...

Burnunu göğsüme sürtüyor ve bu hoşuma gidiyor. Kırık ayağından sakınmaya dikkat ederek kollarımı ona doluyorum ve o da sanki hep oraya aitmiş gibi göğsüme sokuluyor. Kollarımda kendini çok iyi hissediyor. Onun yumuşaklığını fark edince sikim diken diken oluyor. Benimkine bastıran o kadar çok çıplak teni var ki. Kat kat kürkleri olmadan Steff'in her yeri yuvarlak, karnı ve kalçaları sağlık ve iyi yemeklerle dolgunlaşmış ve çukurlaşmış. Bacaklarının arasında bir parça kürk var ve memelerinin üzerinde hâlâ o garip kayışlar var, bu da beni meraklandırıyor.

Merakıma engel olamayarak bir kayışın kenarına dokunuyorum. "Memelerin hâlâ ağrıyor mu?"

Göğsüme karşı bir şeyler mırıldanıyor ve sonra elimi büyük, yumuşak memelerinden birine koyuyor. Hâlâ acı yapraklarıyla sarhoş olduğunu biliyorum. Yine de bana acı çektiğini söylemeye çalıştığından endişeleniyorum.

O yüzden bunu onun bileğini tedavi eder gibi tedavi edeceğim. "Nerenin acıdığını göster, Steff. Bırak yardım edeyim."

Steff boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor ve kayışı çekiştiriyor. Çıkarmak mı istiyor? Bu konuda yardımcı olabilirim. Omuzlarından geçen kayışları çekiştirip gevşetiyorum. Memeleri arasındaki düğüm

Göğsüme bastırarak bana orada olduğunu hatırlatıyor ve bıçağımı çıkarıp onu da kesiyorum. Sonra, memeleri neredeyse serbest kalıyor ve ne kadar yumuşak, soluk bir derisi olduğu konusunda beni şok ediyor. Bu kadar memeyi o bantların altına nasıl saklamıştı? Bu bir muamma ve derisinde derinin etini ısırdığı yerlerden kaynaklanan kırmızı, tahriş olmuş çizgiler var.

"Acıyan bu mu?" Kırmızı bantların olduğu derisini ovarak soruyorum.

İnliyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, bana biraz daha yaklaşıyor. Bir kolunu başının üzerine kaldırıyor ve bu hareket memesini sıkıca elime doğru itiyor, ucu avucuma sürtünüyor. Oh. O küçük uç çok sert. Öyle mi olması gerekiyor? Haal'ı düşünüyorum, ölmeden önceki günlerde Pak'ı emzirirken. Meme uçlarının sert mi yoksa yumuşak mı olduğunu hatırlamıyorum. Bakmayı hiç düşünmedim. Parmaklarımı ucunda gezdiriyorum, garip dokusunu öğreniyorum ve dişi bir nefes çekiyor.

Bir sonraki anda mağarayı yeni bir koku kaplıyor, sıcak ve yoğun. Uyarılma.

Aletim kabarıyor ve bir iniltiyi ısırarak elimi Steff'in bol memelerinden çekiyorum. Onu serbest bırakmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi çünkü ona dokunmayı her şeyden çok istiyordum. O tahrik edici kokunun peşine düşmek istiyorum. Ağzımı tenine koymak ve o kokuyu daha yoğun, daha zengin hale getirip getiremeyeceğimi görmek istiyorum. Ama acı yapraklarıyla aklını kaçırmışken değil.

"Juth," diye fısıldıyor ve ona baktığımda Steff'in gözleri açık, karanlıkta khui'siyle parlıyor. Dudakları aralanıyor ve tekrar elime uzanıyor, memesine yerleştiriyor ve sonra dokunuşuma karşı eğiliyor.

"Hayır," diyorum ve tekrar geri çekiliyorum. Ağzım sulanıyor ve onun her yerini tatmak istiyorum. Yaydığı o kokuyu içime çekmek istiyorum. O kadar çok şey istiyorum ki, hepsi de yanlış. Ayağa kalkıyorum, aramıza biraz mesafe koymaya kararlıyım, ama o titriyor ve boğazında yumuşak bir sıkıntı sesi çıkararak tekrar bana uzanıyor.

Tekrar uzanıyorum ve o hemen kendini önüme yapıştırıyor, o büyük memeleri göğsüme doğru itiyor ve kendini tenime sürtüyor. İç çekiyor ve bana tutunuyor ve mağaranın tavanına bakarken, herhangi bir erkeğin benim kadar işkence görüp görmediğini merak ediyorum... ya da bundan bu kadar zevk alıp almadığını.

Dışarıdaki gökyüzü aydınlanmaya başladığında Pak mırıldanarak yuvarlanıyor ve Steff gözlerini açarak bana bakıyor.

Bu beni garip bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Bana bakıyor, yüzümü inceliyor ve ben... daha önce hiç görülmediğimi düşündüğüm bir şekilde görülüyorum. Aletim sabahki yükselişiyle ağrıyor ve sanki yüzüme dokunmak için uzanacakmış gibi elinin kalkması da yardımcı olmuyor. Bunu istediğimi fark ettim. Gözleri berrak ve parlak ve hâlâ bana doğru uzanıyor. Parmakları çenemin üzerinde geziniyor ve gözlerimiz buluşuyor-

-Tam o sırada dışarıdaki yaratıklardan birinin öfkeli böğürmesi araya girdi.

Ses yüksek ve yakından geliyor ve Pak bir çığlıkla uykusundan uyanıyor.

"Baba!!" "Ben buradayım." Ayağa fırladım ve oğlumu kucağıma aldım.

"Güvendesin. Baban burada."

İnliyor, yüzünü boynuma gömüyor, bana tutunuyor. "Yine mi Büyük Tüten Dağ?"

"Hayır, çünkü büyük kabuklu şeyler," diye hatırlatıyorum ona, sırtını okşayarak. "Hatırlıyor musun?"

"Onlar insan yemez," diyor burnunu çekerek. "Hatırlıyorum."

"Çok iyi." Onunla gurur duyuyorum. "Gel, onlara bakacağız ve biz mağaradayken korkacak bir şey olmadığını göreceksin." Steff'e dönüp bakmıyorum, çünkü bakarsam dikkatimin çok dağılacığından şüpheleniyorum. Şimdilik oğlum her şeyden önce geliyor. Bu yüzden mağaranın önüne doğru ilerliyorum ve sabahın erken saatlerinde güneş ışığına çıkıyorum. "Dışarı bak. Ne görüyorsun?"

Pak başını kaldırıyor, yelesi sabahları olduğu gibi dört bir yana uzanıyor. Küçük bir yumruğunu gözlerine sürüyor ve bana oğlumun ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor. Bir yuvayı daha kaybediyor olabileceğimizi fark etmek onun için ne kadar zor. "Deniz kabukları görüyorum," diyor bir süre sonra. "Kumun altında mı saklanıyorlar?"

Sahile bakıyorum. Gece boyunca birkaç kez kontrol ettim ve yaratıkların çoğu kıyıya daha önceki yürüyüşlerinden sonra yerleşmişlerdi. Gitmemişler, bunun yerine dokunaçlarla çevrili tepeler gibi kızarmış kumların altına gömülmeyi tercih etmişler. Başları görünmüyor ama hâlâ orada beklediklerini biliyorum. Hâlâ tehlikeliler ama dünkü kadar korkutucu değiller. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sırtını sıvazlayarak. "Ama böyle korkutucu görünmüyorlar, değil mi?"

"Uykulu görünüyorlar," diyor ve küçük bir kıkırdama duyuyor.

"Belki de öyledir," diyorum gülümseyerek. "Kıyılarımızda kestirmeye kararlılırsa yollarından çekileceğiz."

"Yakında gideceklerini düşünüyor musun?" Pak soruyor.

Buna verecek bir cevabım yok. "Ezz'in anlattıklarına göre kumsallar sadece bir aylığına kırmızıymış. Sonsuza kadar kalacaklarını düşünemiyorum. Kırmızı gittiğinde, sanırım onlar da gidecek."

Bu oğlumu tatmin eder. "O zamana kadar burada saklanıp Steff'in balıklarını yiyelim mi?"

Arkamızdan bir kahkaha geliyor ve kadının bizi dinlediğini biliyorum. Oğlumu göğsüme bastırarak gülümsüyorum. "O zamana kadar, evet. Başımızı saklayıp sahilin bir kez daha bizim olmasını bekleyeceğiz." Dönüp Steff'e bakıyorum... ve sonra keşke bakmasaydım diyorum.

Yere kıvrılmış, yelesini omuzlarına doğru çekiştiriyor, sanki şu anda açıkta olan tüm derisini bir şekilde gizleyebilecekmiş gibi. Önünde sıkıca sarılmış ve uzatılmış ayağı dışında çıplak ve çıplak, bu şekilde yumuşak ve davetkar görünüyor. Üzerinden çıkardığım kürk yığınları şu anda yere değmesin diye kötü durumdaki ayağını destekliyor ve onu saklamadıkları için rahatsız görünüyor. Giysiler olmadan kalçalarının geniş ve cömert olduğunu görebiliyorum ve bacaklarının arasındaki o büyüleyici kürk parçası neredeyse kalçaları tarafından gizlenmiş. Meme uçları beni büyülüyor. Kürk katmanları olmadan, kalın bir yamaç gibi görünmüyorlar. Bunun yerine yumuşak ve dolgunlar ve ağırlıkları altında hafifçe sarkıyorlar. Aralarındaki vadi derin ve uçları soluk pembemsi bir kahverengi. O ucun elimin altında nasıl hissettirdiğini, hem sert hem de yumuşak olduğunu hatırlıyorum ve ona tekrar dokunmak istiyorum. Neden bu kadar büyük, büyüleyici memeleri bir koşum takımının ve kat kat kürkün altında saklıyor? Büyüklükleriyle gurur duymalı. Tüm garip dişilerde bu memelerden var ama R'ven'in üstünün küçük olduğunu hatırlıyorum. Steph'in üstü küçük değil.

Onun muhteşem olduğunu düşünüyor olmalılar.

Belki de bu yüzden onları saklıyor. Diğer dişilere daha az olduklarını hissettirmek istemiyor. Bu bana mantıklı geliyor. Steff bana diğer dişileri rahat ettirmek için en çekici özelliklerini küçümseyecek bir tip gibi geliyor. Nazik ve düşünceli biri. Ama burada çıplak olduğuna göre, onun çıplak, baştan çıkarıcı memelerinin görüntüsüyle istediğim kadar ziyafet çekebilirim.

Belki de çok fazla değil, kesem uyarılmayla sıkılaşmaya ve yukarı çekilmeye başladığında fark ediyorum.

Belki de onun yerine başka şeylere bakmalıyım. Deniyorum ama o bunu zorlaştırıyor.

"Fi-yurr?" Kaşlarımı ona doğru çatıyorum, bakışlarımı kasıtlı olarak yüzünde tutuyorum. "Eh?"

Ellerini birbirine sürtüyor ve gevşek memeleri çok dikkat dağıtıcı bir şekilde sallanıp oynuyor. Sonra ellerini ısıtıyormuş gibi uzatıyor. "Fi-yurr?"

Oh. Ateş istiyor. Başımı sallıyorum. "Bu yasak. Sadece büyükler ateş yakar."

Tekrar titriyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve üşüdüğünü belirtmek için ovuşturuyor.

Dudaklarım hayal kırıklığıyla geriliyor. Sıcaklığımı onunla paylaşmaya gidersem, acı verici bir şekilde erekte olacağımı biliyorum. Şu anda bunu düşünmek bile bir şeylerin yükselmesine neden oluyor. Oğlumu yere bırakıyorum. "Git ve onunla sıcaklığını paylaş Pak. Ben su getireceğim."

Su tulumunu kaptığım gibi, sikim tamamen kalkmadan mağaradan çıkıyorum. Sahili bir kez daha dolaşıp kayalıklara yakın durarak sikimdeki ağrının geçmesini bekliyorum. Payıma düşeni içip deriyi onlar için yeniden doldurduğumda kanımdaki zonklama yatışmıştı. Ağrıyan uzunluğumu okşamak istedim ama bu onu daha fazla düşünmeme neden olacaktı, bu yüzden ihtiyacım azalana kadar kendimi sahildeki yaratıklara bakmaya zorladım. Tüm balıkları kovalayan, yarı gömülü devasa dokunaçlı kabuklu yaratıklara bakmak mı? İhtiyacımı sona erdirmek için çok şey yapıyor. Mağaraya döndüğümde Pak'ın Steff'in memelerine sarılmış olduğunu görüyorum ve Pak rahatsız görünüyor.

Oğlum beni görünce hemen canlandı. "Baba! Dönmüşsün. Steff'i sıcak tutuyorum." Steff'in bir memesini okşuyor. "Memeleri çok büyük ama. Sence yavruları var mıdır?"

Steff boğazından boğuk bir ses çıkarıyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Steffle ilgili çiftleşme düşünceleri kuruyordum ve onun zaten bir eşi ve yavruları olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Meme uçlarına, daha koyu olan uçlarına bakıyorum ve onları bana nasıl sürttüğünü düşünüp sikimi ayarlıyorum. Kendimi tekrar kontrol etmek için ayrılmak buraya kadarmış. "Eğer bir eşi varsa, o da onun peşinden gelecektir."

"Nomayt," diyor Steff başını sallayarak. "Nomayt." Elleri meme uçlarına gidiyor ve sanki bakışlarımdan saklıyormuş gibi onları kavırıyor. "Kinnahaf miklothes?"

"Sanırım bir eşi olmadığını söylüyor," diyorum Pak'a ve garip bir şekilde seviniyorum. Umursamam gerektiğinden değil. Rezonans gerçekleşmediği sürece serseriler eş almaz. Eğer rezonansa girersek, klanı çok öfkelenir.

Bu düşünceden çok hoşlandığım için nefret ediyorum. Steff'e bakıyorum, ama yüzünü çevirmiş ve yanakları tuhaf bir şekilde pembeleşmiş. Yine de utanmış görünüyor. Eşi olmadığı için mi? Yanına çömelip ayak bileğine odaklanıyorum. Sıkıca bağlanmış ve derme çatma bandajların altından bir parça çürük deri görünüyor. Nasıl iyileştiğini görmek için dokunmak istiyorum ama ona acı çektirme düşüncesi hoşuma gitmiyor. "Bu nasıl?" Elimle işaret ederek soruyorum. "Acıyor mu?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor.

Dizine hafifçe dokunuyorum. "Üzerine baskı uygulamayın. Birkaç gün daha burada kalacağız. Acele etmeye gerek yok. Dışarıdaki yaratıklar hiçbir yere gitmiyor."

Steff bana endişeli bir bakış attı. "Benim denemem. Dey gawna be wurrid."

"Burada istediğin kadar oturabilirsin," diyerek onu rahatlatıyorum ve tekrar dizine dokunuyorum. Neden ona dokunmaktan bu kadar etkileniyorum? Yumuşak olduğu için mi? Her yeri yumuşak görüldüğü ve ben de buna kapıldığım için mi? Dün gece acı yaprakları arasında kaybolduğunda sahip olduğu uyarılma kokusunu düşündüğüm ve bundan daha fazlasını istediğim için mi? İsteksizce elimi çekiyorum.

Eşi olmasa bile, ona dokunamam. Ben Serseriyim. Midesi gurulduyor.

Bu iyi bir dikkat dağıtıcı. Ayağa fırlıyorum ve sepeti açıp getirdiği kurutulmuş balıklardan birini çıkarıyorum. Pak hemen yanıma geliyor, küçük kuyruğu çırpınıyor. "Yemek vakti geldi mi baba?"

"Bu balığı Steff ile paylaşabilir misin?" Ona bir tane uzatarak

sordum. "Evet. Peki ya sen? Sen ne yiyeceksin?"

Eğer bu kabuklular bir süre burada kalacaksa, en iyisi yiyecekleri paylaşdırmak. "Yarın yiyeceğim."

Pak, göz ucuyla beni izleyen Steff'in yanına oturmak için çabalıyor. Biliyorum, o

kararımdan memnun değil, ama anlamıyor. Pak'ın karnı doyduğu sürece bana bir şey olmaz. Kendi boş midem beni rahatsız etmiyor ama Pak'ın açlığı fiziksel acı gibi geliyor. Oğlumun karnı doyduğu için bu yiyeceğe sahip olduğumuza şükrediyorum. Memnun bir şekilde Pak'ın kurutulmuş balığı ortadan ikiye ayırıp yarısını Steff'e uzatmasını izliyorum. Ya da deniyor. Kafası -lezzetli parçaların olduğu kemikli kısım- bir tarafa yapışmış halde kalıyor.

Steff, Pak tereddüt ettiğinde onun elini okşuyor ve başını işaret ediyor. "Yuuueet."

Ona sevinçle bakıyor ve balığın başını ağzına atıyor, o küçük parçayı alırken mutlu bir şekilde çıtırdıyor. Ben izlerken, balığın etini dikkatlice tekrar ikiye ayırıyor ve sonra bana uzatıyor.

"Hayır," diyorum, elim yukarı kalkıyor. "Sen ye."

Steff başını iki yana sallıyor ve tekrar bana uzatıyor. "Wesharr." Tekrar bana doğru uzatarak yemem gerektiğini işaret ediyor. Belki de bu akıllıcadır. Pak aç olmadığı sürece, ikimiz daha az bir miktarı paylaşabiliriz. Ona minnettar bir gülümsemeyle kurutulmuş balığı ağzıma atıyorum ve dilimin üzerinde yuvarlayarak tadına bakıyorum. O kendininkini daha yavaş yiyor, özenle seçiyor. Yemeğini bitirdiğinde ona su tulumunu uzatıyorum ve o da bir yudum alıp bana geri uzatıyor, parmaklarımız birbirine değiyor.

Sanki parmakları sikimin üzerinde hareket ediyormuş gibi hissediyorum, ona o kadar uyumluyum ki. Eşi olmadığını söylüyor, ama merak ediyorum-

"STEFF?"

Şaşkınlıkla sarsılır, sonra bacağına sarılır, hareket onu rahatsız eder. "HINHERRE."

Hemen bıçağımı tutarak mağaranın önüne gidiyorum. Bu sesler onun klanından olmalı. Bu kadar çabuk gelmelerinden nefret ediyorum ama şaşırmadım. O değerli, arzulanan bir dişi. Elbette onun peşine düşmüşlerdir. Pak'a Steff'in yanında kalmasını işaret ederek kayalıklara doğru ilerliyorum. Bu şekilde ikisini de korumak benim için daha kolay olacak.

Bir erkek uçurumların kayalık kenarları boyunca ilerliyor, bir büyük kayadan diğerine atlıyor. Tuhaf bir altın renginde, yelesi Pak'ınki gibi kabarık ama tamamen farklı bir renkte. Kollarından biri sargılı ve deri kayışlarla göğsüne sıkıca tutturulmuş ama bu onu pek rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Kumsaldan uzak durarak kayalıklar boyunca ilerliyor ve beni gördüğü anda duruyor.

"Uaave Steff?" diye soruyor.

Ona ters ters bakıyorum. Tanıdığım hiçbir klana benzemiyor ama yine de Serserilerden değil. Bu erkeği sahilde diğerleriyle birlikte gördüm. Hepsi onu hoş karşıladı. Yine de insan değil. Yaklaştıkça derisinde bir desen görüyorum, sıcak adadaki bir kaarininkine benziyor.

Buna güvenmiyorum. Ya da ona.

Ben cevap vermeyince kaari erkek arkama bakmaya çalışıyor. "STEFF?"

"Hinheer," diye tekrar sesleniyor Steff, sesi ağlamaklı. "Brohkmah hankle! Zatchoo Ashtar?"

"Smee," diyor, bir adım daha atarken bana temkinli bir bakış atıyor. "Doan think haim welcum."

"Juth?" Steff sesleniyor. "Juth mu? Sokay. Eeessa fren."

Beni çağırıyor. Hiçbir şey ifade etmese bile, yine de beni gururlandırıyor. Biraz daha dik durup erkeğe bir uyarı bakışı daha atıyorum. Tekrar mağaranın içine girip Pak ve Steff'in yanına doğru ilerlerken elim bıçağымda kalıyor. Bu kötü oldu. Eğer diğer klanlar mağaramızın nerede olduğunu biliyorsa, hareket etmek zorunda kalacağız. Serseriler klanının sahip olduğu hiçbir şey kutsal değildir. Yiyeceğimiz olduğunu ve dışarıda olduklarını bilirlerse, onu bizden alırlar. Steff'in burada olduğunu bilirlerse, onu çalarlar. Serseriler Klanı'nın hiçbir şeyi saklamasına izin yok.

Artık burada kalamayız. İhtiyacım olmayan başka bir komplikasyon.

Yanına çömeldiğim anda Steff ellerimi tutuyor. "Juth," diyor ellerimi sıkarak. "Juth, eesa fren." Mağara girişini işaret ediyor. "Ashtar fren." Erkek görüldüğünde, ona eliyle işaret ediyor. "Ashtar." "Bizi tanımıyor musun?" diye soruyor altın rengi erkek. Başını sallar ve kulağına dokunur. "Sonra tranz yok." Sinirimi bozan bir ses çıkarıyor. "Kıçımın ağrısı." Çenesini kaldırıyor. "Issa good luuk furyew, nekkid."

Steff öfkeli bir ses çıkardı. Hemen onun elinden kurtuluyorum ve bıçağımı çekiyorum. Ona hakaret mi etti? Onu korumak için onu öldüreceğim--

"Hayır," diye nefes nefese kalır Steff. "Juth, hayır. Essa fren! Ashtar!"

Erkek, sağlam koluyla çıplak altın göğsüne dokunuyor. "Ashtar."

Bu bir isim. Bir klan adı değil ama bir Serserinin adı da değil. Ne ona ne de ona güveniyorum ve sadece gözlerimi kısıarak bekliyorum. Steff yine beni çekiştiriyor ve onu mutlu etmek istediğim için bir kez daha yanına çömeliyorum. Takip edebileceğimden daha hızlı konuşmaya başlıyorlar ve el kol hareketlerini izliyorum. Elini kolumun üzerinde tutuyor, hafifçe ovuşturuyor ve... bu hoşuma gidiyor. Bu erkeğin önünde bana karşı sahiplenici davranması hoşuma gidiyor. Bu bizimle kalmak istediği anlamına mı geliyor? Bizimle birlikte Serseriler klanına katılmak mı?

Bu düşünce kalbimi ısıttı. Belki klanı gitmişse.

Erkek hızla konuşarak kötü kolunu işaret ediyor ve sonra geldiği yöne dönüyor. Steff başını sallıyor, adama daha hızlı kelimeler tükürüyor ve ayak bileğini gösteriyor. Sonra bana bakıyorlar ve biraz daha konuşmadan önce kulağını işaret ediyor.

Sanırım kulağındaki çakıl taşından bahsediyorlar. Bana da bir çakıl taşı verecekler mi? Bekliyorum ama kimse bana bir tane getirmiyor.

Erkek ona mutsuz bir bakış atıyor ve tekrar kumsalın uzak ucunu işaret ediyor. Onu benimle bırakmaktan hoşlanmadığı çok açık. Steff tekrar başını sallıyor ve bacağını işaret ediyor, sonra bir kez daha kolumu okşuyor. Beni seçiyor. Benimle kalıyor. Erkeğe muzaffer bir bakış atıyorum ama o bunu görmezden geliyor.

Onun yerine deri eteğini kalçasından çıkarıp uzatıyor.

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor. Kadını mı benden çalmaya mı çalışıyor? Ama gözlerini kaçırıyor ve Steff'le konuşurken sanki bakmaması gerekiyormuş gibi kasıtlı olarak ona bakmadığını fark ediyorum. Sanki memelerinin dökülmesi onu rahatsız ediyormuş gibi. Sanki tüm ihtişamı ortadayken güzel değilmiş gibi.

O zaman aptalın teki.

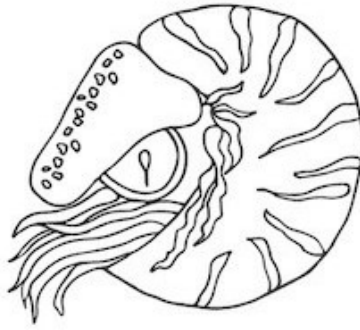
Steff uzattığı deriyi işaret ediyor ve ben onu erkeğin elinden kaptığımda, o da neredeyse pençeleriyle onu benimkinden çekip alıyor ve kucağına yerleştiriyor. Ah. Giysiler.

Erkek birkaç şey daha söylüyor, sonra bir kez daha kulağını, sonra da gökyüzünü işaret ediyor. "Tmorroh mawrn," diyor. "Yewll be hokay untilden?"

Steff güven verici bir ses çıkarıyor ve kolumu bir kez daha okşuyor.

Erkek ayrılır ve...ben memnun olurum. Benimle olmayı seçti. O artık bizden biri. Bu beni şiddetli, çirkin bir sevinçle dolduruyor. Kurallara göre hiçbir Serserinin eş alamayacağını biliyorum ama bu kuralı seve seve çiğneyeceğimi düşünüyorum.

Çünkü Steff'in benim olduğuna karar verdim.

I Ashtar'ı gördüğüm için o kadar rahatladım ki, korkunç derecede çıplak olmama ve kırık bir ayak bileğine bakmama aldırmiyorum bile. Tamam, biraz umursuyorum ama Ashtar'ın bakışlarını kaçırmak için elinden geleni yapmasından memnunum, böylece inanılmaz derecede rahatsız olmuyorum. Nasıl görüldüğümle ilgilenmediğini biliyorum. Arkadaşına sıırıslıklaam aşık. Kendimi garip hissetmeme neden olan şey görünüşümden duyduğum kişisel utanç. Kalçalarım kalın, göğüslerim ağır ve dik değil ve çekici bir çıplak olmadığımı biliyorum. Mide kıvrımlarım, selülit gamzelerim ve çatlaklarım var. Çıplak olmayı umursamayan Ashtar eteğini çıkarıp giymem için bana verdiğinde çok heyecanlanıyorum. Şimdi Juth'u katlanmış göğüs bandımı geri istediğime ikna edebilirsem, kendimi yeniden yeterince giyinik hissedeceğim.

Ashtar gittiğinde derin bir iç çektim. "Tanrım, onu gördüğüme sevindim."

Juth mağaranın girişini izliyor, oradan ayrılmıyor ve bizi koruduğu izlenimine kapılıyorum. Geri gelmeye kalkarsa Ashtar'ı kumlara geri itecekmiş gibi. Acaba bu kıskançlık mı yoksa tam olarak kavrayamadığım başka bir Serserilik tavrı mı?

Beni anlamasa da Juth'a "Ashtar bir arkadaş," diyorum. "O iyi bir adam. Bana herkesin iyi olduğunu söylemeye geldi. Birkaç yaralı varmış ve kulübelerin çoğu yıkılmış ama herkes iyi." Bunu duyunca ben de çok rahatladım. Tüm çiftleri, küçük bebekleri ve arkadaşlarımı düşünüyorum ve onlardan birini bile kaybetme düşüncesi karnıma bir yumruk gibi iniyor. Onlar gerçekten benim ailem gibi hissediyorlar. Anne ve babamı erken yaşta kaybettikten sonra, başka birini kaybetmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Belki de Pak ve Juth'un bize katılması için bu kadar çok mücadele etmemin bir nedeni de budur.

Herkesi etrafımda tutmalıyım. *Herkesi.*

Ağırlığımı kaydırıyorum, çünkü düştüğüm için sırtım morarmış ve bacağımda bir acı hissi uyandırınca irkiliyorum. Bileğim beni öldürüyor ama buna sadece biraz daha katlanmam gerekiyor. Ashtar'a göre Veronica sahilde küçük yaralarla boğuşuyor. En kötüsü Elly, kulübelerinde düşen bir kirişle kafasına darbe almış ve sonra Bek, arkadaşı yaralandığında neredeyse aklını kaçırmış ve onunla şifacı arasına girmeye çalışan herkese saldırmış. Ashtar'a yarına ya da ertesi güne kadar, hatta daha da uzun süre bekleyebileceğimi söyledim. Ben bir avcı değilim. Kırık bir ayak bileğiyle de ateşin başında oturabilir, giysi onarabilir ve ağ öğretilirim. Sadece biraz acı veriyor.

"Yarın dönecek," diyorum Juth'un olduğu kadar benim de iyiliğim için. "Mardok ve bir çevirmenle birlikte. Ve diğer kampa dönmeme yardım edecekler. Umarım gittiğimizde bize katılırsın." Ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Şu anda her şeyin tuhaf olduğunu biliyorum ama seni aramızda görmek isteriz."

Juth sonunda mağara girişinden uzaklaşıyor ve bileğime dikkat ederek bacağıma hafifçe dokunuyor. "Çok acıyor mu?"

Elimi öyle bir işaretle oynatıyorum. "İyi hissettirmiyor." Hafifçe hareket etmek bile acıdan soğuk terler dökmeme neden oluyor. "Ama buna sadece bir gün kadar daha katlanmak zorundayım. Her şey yolunda. Şifacı beni iyileştirecek. Bundan daha fazlası olmadığı için şanslıyım." Zavallı Elly, hem delicesine hamile hem de kafasına darbe almış. Bek aklını kaçırıyor olmalı. Keşke olayları yatıştırmak için orada olsaydım. Kumsal kabilesinin bir terapisti ihtiyacı varsa, o da şimdi.

Ve işte buradayım, söylediğim tek kelimeyi bile anlamayan iki dışlanmışla konuşuyorum... ve kelimeler benim uzmanlık alanım. İçimi çekiyorum.

Gün acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Mağarada oturmaktan başka yapacak bir şey yok. Birbirimizle gerçekten konuşamıyoruz. Daha doğrusu onlar benimle konuşabiliyor ama ben Juth ve Pak'ın sözlerimi anlamasını sağlayamıyorum, bu yüzden konuşmalarımız yarım kalıyor. Ev işi de yok. Muhafaza edilecek yiyecek, dikilecek deri, kurutulmuş deniz yosunundan örülecek sepet yok. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez, sadece oturup dinlenebileceğim bir günüm var ve bu kesinlikle berbat. Ayak bileğimin zonklaması ya da sırtımın ağrması hiç yardımcı olmuyor. Hava soğuk ve ne ateş, ne battaniye, ne de herhangi bir konfor var.

Buna nasıl dayanıyorlar? Adadaki diğer klanlar bunun normal olduğunu nasıl düşündü? Bu Pak ve Juth'un ne kadar savunmasız olduğunu daha da vurguluyor. Bize katılmalarını sağlamak için her zamankinden daha kararlıyım.

Tek yapmam gereken günü atlatmak ve yarın her şey daha iyi olacak. Rahatsız kayaların üzerine uzanıp tüylerimi diken diken etmek için kollarımı ovuştururken kendime bunu söylüyorum. Pak göğüs bantlarımın atılmış kayışlarıyla oynamaya başladığında, onları tam olarak geri isteyemeyeceğimi hissediyorum. Ne de olsa ellerinde çok az şey var. Biraz daha deri alabilirler. Bu sadece çıplaklık, diyorum kendime. Pak ve Juth çıplak, Juth'un kemeri dışında. Ve Pak'ın görebildiğim kadarıyla hiç oyuncağı yok. Sadece birkaç taş alıp deriyle oynuyor ve kendini eğlendiriyor. O iyi bir çocuk. Sadece birkaç taşla oynamaktan daha fazlasını hak ediyor.

Bu yüzden göğüslerimin serbest kalmasının ne kadar gevşek ve rahatsız edici olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Dikkatlice yan dönüp kolumu yastık olarak kullanıyorum ve gün boyunca kestiriyorum. Arada bir kalkıp biraz su yudumluyorum ama erzak depoladığımız için yiyecek yok ve dışarı çıkamıyoruz. Sahildeki yaratıkların böğürmeleri bana hala orada olduklarını söylüyor, ben onları görmek için mağaradan çıkmasam bile. Az ya da çok sıkıştık.

Juth'un daha fazla su almak için yaptığı birkaç yolculuk dışında yapacak pek bir şey yok. Pak ile taş oyunları oynuyoruz ve çakıl taşlarını diğerinden daha yükseğe dizmeye çalışıyoruz. Bu onu mutlu bir şekilde kıkırdatıyor ve öğleden sonraları, acı çektiğimi, aç olduğumu ve bir mağarada mahsur kaldığımı görmezden gelirim? Güzel bir şey.

Gece yeni bir soğuk hava dalgası ve dışarıdaki yaratıklardan gelen daha fazla inleme sesi getiriyor. Juth'a endişeli bir bakış fırlatıyorum ama o sadece başını sallıyor. "Kendilerini kumun daha derinlerine gömüyorlar."

Nedenini merak ediyorum. Devi bilirdi, ama o sahilin diğer tarafında.

Sonunda Pak sırtıma kıvrılıyor, saçlarımı okşuyor ve uyurken bir teline tutunuyor. Bu kalbimi eritiyor ve kendini yalnız hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Kendi çocukluğumu düşünüyorum, hasta annemi rahatsız etmemek için sessizce oynadığımı ya da kitap okuduğumu. Kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlıyorum ve Pak'ın diğer çocuklarla oynamasını o kadar çok istiyorum ki. Etrafta koşuşturmayı, çığlık atmayı ve kendi yaşındaki diğer çocuklarla aptallaşmayı hak ediyor. Bu konuyu daha sonra Juth'la konuşmam gerekecek.

Yarın, çevirmen yerleştirildiğinde. Düşüncesi bile inanılmaz heyecan verici. Onunla gerçek konuşmalar yapabileceğiz. Şu anda olduğu gibi tek taraflı olmayacaklar. Bunu her şeyden çok dört gözle bekliyorum ve beklentiyle dudağımı ısırıyorum. Ne kadar erken uyursak, yeni gün o kadar erken başlar. Yanıma kıvrılıp yanımdaki taş zemini okşuyorum ve Juth'a bize katılmasını işaret ediyorum.

Sanki kamuflaje geçmek üzereymiş gibi rengi dalgalanıyor, ama sonra ayağa kalkıyor ve

mağarayı geçip yanıma geliyor. Mağaranın içi alacakaranlıkla gölgelenmiş olsa da, hâlâ tahrik olduğunu, aletin sertleştiğini seçebiliyorum. Oh. Davetimi bir davet olarak mı kabul ediyor?

Bunu açıklığa
kavuşturmam gerekiyor
mu? İstiyor muyum?

Yanıma uzanıyor, iri vücudunu geriyor ve sonra yüzünü bana dönüyor. Benim duruşumu taklit ederek bir kolunu başının altına sokuyor ve dağınık, vahşi saçları yana doğru hareket ettiğinde, saçlarının arasında kaybolmuş, koyu ve sert bir yumru görüyorum. Oh. Bu bir boynuz. Bu bir boynuz. Uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve ona gülümsüyorum. "Bunun sende olduğunu bilmiyordum."

Juth göğsüme bakıyor ve sonra uzanıp göğsümü okşuyor, başparmağını göğsümün ucunda gezdiriyor.

Nefesimi içime çekiyorum, gözlerim şaşkınlıktan kocaman oluyor. Birbirimize dokunmanın serbest olduğunu mu düşünüyor? Muhtemelen öyle, çünkü izin istemeden uzandım ve boynuzlarını kavradım. Bu benim hatam, farkındayım. Sa-khui'lerin insanlar gibi göğüsleri olmadığını biliyorum, bu yüzden boynuzlarının benim için olduğu gibi benimkilerin de onun için bir hayranlık kaynağı olduğunu hayal ediyorum. Sertçe yutkunuyorum, şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum, çünkü bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Eğer bana dokunmak ve insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsa, sorun değil. Benim için sorun değil. Kesinlikle.

Başparmağı göğüs ucumu ileri geri ovuyor ve yüz ifadesinden okunması imkansız bir şekilde göğüs ucumun sertleşip sıkılaşmasını izliyor. Ben de kendimi kesinlikle öğretmen gibi hissetmiyorum. Onun okşaması vücuduma ısı bukleleri gönderiyor ve bana son ve en uzun ilişkimin bir kadınla olmasına rağmen, erkeklerden de gerçekten hoşlandığımı hatırlatıyor. Ve biri bana dokunmayalı uzun zaman olmuştu.

Juth göğsümü okşuyor, meme ucunu sert, ağrıyan bir noktaya kadar okşuyor ve sonra sanki bana dokunmaya doyamıyormuş gibi parmaklarını eğimde aşağı yukarı gezdiriyor. "Çok yumuşaksın," diye fısıldıyor, sesi kısık. "Bazen böyle bir yumuşaklığın var olduğunu hayal bile edemiyorum, ama sonra sana dokunuyorum ve gerçek gibi geliyor." Parmakları göğsümden kayıyor ve kolumda ilerliyor, sadece insan anatomisini merak eden birinin değil, bir aşığın okşaması gibi. "Kürkler olmadan da bu kadar güzelken neden onların altına saklandığını merak ediyorum."

Oh.

Benim güzel olduğumu mu düşünüyor? Ben mi? Sanırım beni tanımlamak için kullanılan en yaygın sıfatlar her zaman "güvenilir" ve "arkadaş canlısı" ya da "sağlam" olmuştur. Asla "güzel" olmadı. Bunu da her zaman sorun etmedim. Tenimde ve kim olduğumda rahatım. Ama parmakları kalçamın kıvrımına doğru hareket ettiğinde tüylerim diken diken oluyor ve sıcak bir heyecan içimde dalgalanıyor, bana merakla bakarken içim acıyor ve ihtiyaçla doluyor.

Onun gözünde kendimi gerçekten güzel hissediyorum. Juth bana sanki gördüğü en muhteşem şeymişim gibi bakıyor. Tıpkı büyülenmiş A'tam'ın Bridget'e ya da Bek'in Elly'ye baktığı gibi. Ashtar'ın Veronica'ya sırtışı ve U'dron'un tefini eline aldığında Raven'ı izleyişi. Bu da tamamen bağımlılık yapıyor. Parmağını karnımın kıvrımında gezdirip daha da yaklaştığında ilgisinden sarhoş olmuş gibi hissediyorum. Sonsuza dek bunun tadını çıkarabilirim ve asla doyamam.

Juth eğiliyor ve bir an için beni öpeceğini düşünüyorum. Evet, evet, evet.

"Steff," diye mırıldanıyor. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum."

Gözlerim açılıyor ve utanıyorum. Dudağımı ısıriyorum, acaba durumu yanlış mı anladım diye düşünüyorum. O zaman sadece göğüsler hakkında bir şeyler mi öğrenmeye çalışıyor? Olayları yanlış yere çeken ben miyim? Tanrım, ne kadar utanç verici. Görünüşe göre çevirmenini getirdiğinde yapacağım ilk şey özür dilemek olacak. Yerin beni yutmasını dileyerek göğsüne özür dileyen küçük bir vuruş yapıyorum. Kalkıp kaçmak için de gidemiyorum. Bu korkunç bir şey. Gözlerimi kapatıyorum, çelik gibi bir nefes alıyorum ve sonra sırt üstü dönüp Pak'ın yüzüne bakmaya

niyetleniyorum, çünkü vücut ısınıı paylaşmak için uyurken onların arasına sıkışmış durumdayım.

Ben yapamadan Juth elimi tuttu. Beni tekrar kendine doğru çekiyor, bakışları ayağıma kayıyor ve sonra elimi tekrar çenesine koyuyor. Avucuma sokuldu, gözleri ateşle doluydu ve

dişlerini tenime sürüyor. "Gitme. Bunu seni korkutmak için söylemedim. Kokunu seviyorum."

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, ona dokunuyorum. Dokunulmaya aç olup olmadığını merak ediyorum. Ona ilgi gösteren tek kadın olduğum için benden hoşlanıyor olabilir mi? Bu düşünce ateşimi biraz azaltıyor ama kendime bunun yeni olmasının onun benimle yetinmesini gerektirmediğini de hatırlatıyorum. Raven'a iki Serseriyle olan etkileşimleri hakkında defalarca soru sordum ve Juth ona hiç cinsel ilgi göstermedi. Bana kendisini bir koz gibi hissettiğini söyledi, daha fazlası değil.

Şu anda kesinlikle bir koz gibi hissetmiyorum. Görülmüş hissediyorum. Özel. Seksi.

Yüzünü elime bastırıyor ve çenesindeki yumuşak, tüylü kıllar tenime sürünüyor. Çenesindeki tüylerin çoğu sakal gibi dikenli olmasını beklerdim ama yumuşak, kafasındaki saçlardan daha yumuşak. Ön koluna dokunuyorum, oradaki kalın kılları karşılaştırıyorum, o da benzer. Ne kadar tuhaf ama sevimli. Hoşuma gitti, karar verdim.

Juth gözlerini kapatıyor, yüzünü elime sürüyor. "Bir dişi nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum Steff. Bu konularda hiç deneyimim yok. Yine de öğrenmek istiyorum. Uyarıldığın zamanki kokunu seviyorum. Yumuşaklığını seviyorum. Meme uçlarını ve onlara dokunduğumda gözlerinin parlamasını seviyorum." Avucumun ortasındaki hassas deriyi yalıyor ve içime taze bir arzu doluyor. "Ben... Serseriler klanının, rezonans bizim için seçmediği sürece eş almasına izin verilmez."

Ah. Yani daha önce, bir klanı varken bile, dokunmasına veya zevk almasına izin verilmiyordu. Bu düşünce beni üzüyor. Ona dokunmak, iyi hissetmesini sağlamak istiyorum. Sanırım bu, kahraman olmayı seven yanıma besliyor ama umurumda bile değil. Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarını ayırıp parmağımın ucunu ısırduğunda, vücudumda beni kararımdan döndüren saf bir şehvet şimşegi çakıyor.

Sadece seks. Ben bir yetişkinim, eşim yok. Seks yapmaya iznim var. İstedigime dokunabilirim, istediğimi memnun edebilirim. Şu anda Juth'u memnun etmekten ve ona şefkat göstermekten daha çok istediğim bir şey yok. Bu yüzden biraz daha yaklaştım, ağzına odaklandım ve fısıldadım, "Seni öpmek istiyorum."

Hareketleri benimkileri takip ediyor, gözleri yumuşak ve parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Sözlerini bilmiyorum."

Haklısın. Tabii ki. Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, bunun da diğer her şey kadar işe yarayacağını düşünüyorum. Juth bana karşı hareketsiz kalıyor ve zihninde dönen çarkları hissedebiliyorum. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya çalışıyor. Ağzı benimkinin altında sabit duruyor, ben de onu gevşetmeye çalışarak dudaklarını öpüp ısıyorum. Alt dudağını avucumun içine alıp dişlerimle çekestiriyorum, sonra küçük ısırtığı yalayarak uzaklaştırıyorum ve bana karşı ürperdiğini hissediyorum. En azından bu hoşuna gidiyor.

Juth'un büyük, sıcak eli tekrar göğsüme uzanıyor ve ben onu öperken meme ucuyla oynayarak onu kızdırmaya devam ediyor. Ağzına karşı inliyorum ve o da sertleşiyor, başını kaldırıp Pak'a bakıyor. Kahretsin. Doğru ya. Arkamda uyuyan bir çocuk var. Ebeveynler böyle şeyleri nasıl yapıyor? Parmağımı dudaklarına götürerek daha sessiz olacağımı belirtiyorum ve Juth beni kendine doğru çekiyor, eli tekrar göğüslerimin üzerinde geziniyor. Onlardan gerçekten etkileniyor ve bu hoşuma gidiyor. Şu anda tam olarak en seksi halimde olmasam da bu beni daha da çekici hissettiriyor. Dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve dudakları hafifçe ayrıldığında dilimi ağzına değdiriyorum. Nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum ve o rahatlayana kadar tekrar yapıyorum ve sonra tamamen öpüşebiliyoruz. Dilimin onunkine karşı küçük, oynak yalamalarıyla onu kızdırıyorum ve karnımda yanan sıcaklığını hissedebiliyorum. Tanrım, siki

kocaman ve ellerimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Bir avucumu göğsünden aşağı kaydırıp meme ucunu sıyırıyorum ama bu pek bir tepki yaratmıyor. Göğüslerimin üzerindeki ellerinin beni şehvetten çılgına çevirdiğini düşünerek, hassas olmadıkları sonucuna varıyorum ve daha aşağıya kayarak sikine ulaşıyorum.

Ne de olsa kurnazlığı siktir et.

Aletini kavradığımda Juth yumuşak, ürkek bir nefes veriyor. Dürüst olmak gerekirse, günlerdir beni büyülüyordu.

kendimle. Şişman, kalın ve dolgun ve yakınlığıma tepki veriyor. Günlerdir, bana gülümsediğinden beri ona dokunmak istiyordum ve bu benim için bir fırsattı. Parmaklarımı onun tabanının etrafına doluyorum, ne kadar kalın olduğuna hayret ediyorum. Bu vajinama haksızlık gibi geliyor ama lanet şeyin büyüklüğü beni heyecanlandırıyor. Bu canavarı vücuduma sokmak için çalışması gerekecek ve bunu yaptığında tamamen muhteşem olacak ve sabırsızlanıyorum. Bunu şimdiden planlamaya karar verdim.

Ama önce, ben ve ellerimin bu gece onun sikiyle randevusu var.

Bir elimin parmak uçlarıyla onu okşarken, diğer elimle shaftının tabanını kavıyorum. Kollarım birbirine sıkıca kenetlenmiş, göğüslerim aramızda sıkışmış durumda ve ben onun sikini pompalamaya başlarken bile o göğüslerimden birini avuçluyor. Gözleri yarıklara dönüşüyor, nefesi yüzümde kekeliyor, ağız benimkinden birkaç santim uzakta ayrılıyor. Onu öpmeye devam etmek istiyorum ama aramızdaki kaldıraca ihtiyacım var çünkü ayağımı incitmeden bacaklarımı hareket ettiremiyorum. En azından bu şekilde yüzünü izleyebiliyorum. Onu okşarken dudagımı ısıırıyorum, elimle uzunluğunu sıkıyor ve çalıştırıyorum, her çekişte horozunun başına biraz özel dikkat gösterdiğimden emin oluyorum. Elleri ben ona dokunurken ne yapacağını bilemiyormuş gibi çılgınca üzerimde geziniyor.

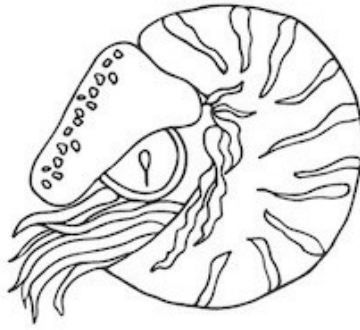
"Sana sahibim," diye fısıldıyorum, Pak'ı uyandırmamak için sesimi alçaltıyorum. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Yüzünü boynuma gömüyor, kalçaları avuçlarıma çarpıyor. Onu daha çok çalıştırıyorum, sadece kayganlaştırıcı eklemek için elimi yalamak için duraklıyorum, böylece vuruşlarım çok kuru olmuyor. Yine de bu konuda uzun süre endişelenmeme gerek yok. Juth'un siki ben onu okşadıkça o kadar çok pre-cum sızdırıyor ki kısa sürede yapışkanlığıyla kaplanıyorum ve kalçalarını ellerime doğru pompalıyor, hareketleri geçen her anla daha da çaresizleşiyor.

Beni kavramasına izin veriyorum, nefesi tenimde ısınıyor ve beni daha sıkı kavırıyor. Artık el becerisinin kontrolü bende değil. Sadece elimi becermesine izin veriyorum, yapabildiğimde onu sıkıca kavırıyorum. Parmakları kollarımın üst kısmına saplanıyor ve sonra karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Juth'un vücudu sertleşiyor ve boşalırken yumuşak, boğuk bir ses çıkararak karnımı ve kalçalarımı kirletiyor.

Sözlerini bitirdiğinde ben de onun kadar nefes nefese kaldım ama çok ama çok memnun oldum. Bana bakmak için başını kaldırdığında titriyor ve sonra şimdiye kadarki en tatlı, en deneyimsiz öpücükle ağızını benimkine bastırıyor.

Hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

My dişi nefesimi kesiyor.

Bana dokundu. Bana zevk verdi. Boşalıırken bana sarıldı.

Artık bir eşim olduğunu düşünmek inanılmaz. Kendimi ona sundum ve o da beni kendine aldı. Bu soğuk kıyıya vardığımızda hayal ettiğim bir şey değildi bu. Pak ve benim, birimiz doğaya yenik düşene kadar hayatta kalma mücadelesi vereceğimizi düşünmüştüm. Asla bir eş hayal etmemiştim.

Yine de çok aptalca davrandım. Sürekli hediyeleriyle ilgisini açıkça göstermedi mi? Onlar kur hediyeleri, bunu şimdi anlıyorum. Bunu daha önce neden fark etmediğimi bilmiyorum. Bize acıdığını, oğluma bakamayacağımı düşündüğü için bizi beslediğini, giysi ve erzak getirdiğini sanıyordum. Ama... bu sadece Steff'in bana iyi bir eş olabileceğini göstermesiydi. Nezaketi ve tatlı davranışlarıyla bana kendini kanıtlıyordu.

Ve ben, aptal olduğum için, ağzını benimkine koyana kadar bunu tamamen göremedim.

Bir eş istiyor. Bir sebepten dolayı beni seçti. Bana kur yaptı. Beni diğerlerinden üstün tuttu. Nedenini bilmiyorum; belki de Serseriler'den bir ismi olduğu ve kendini bize yakın hissettiği içindir. Ya da belki R'ven bizden övgüyle bahsetmiştir. Bunun bir önemi yok. Tek bildiğim beni mutlu ettiği. Bana neşe veriyor ve ertesi sabah güneşin doğuşunu görmek için can atmamı sağlıyor.

Bir dostum. Keyifle gülmek istiyorum.

Bana yumuşak bir bakış atarken yüzümü onunkine sürüyorum ve sonra ayağa fırlıyorum. Tohumlarım tenine bulaşmıştı ve onu temizlemem, onunla ilgilenmem gerekiyordu. Mağaranın etrafına bakarken ne kadar az şeye sahip olduğumuzu fark ediyorum. Pak bağımsız ve dayanıklı. O da benim gibi az şeyle çok şey yapmaya alışkın. Steff ise kırılgan. Sık sık üşüyor. Kemikleri kolayca kırılıyor. Bir şeylere ihtiyaçı var.

Bir deri parçası alıp yanına dönüyorum, onu temizlerken bile bana dokunmak için uzanmasından memnun oluyorum. Hâlâ uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve yüzümü kalçalarının arasına gömüp bunun kaynağını keşfetmek istiyorum ama bacağına zarar vermek istemiyorum. Bugün ona çok acı verdi ve ben de eşimi incitmek istemiyorum.

Tek istediğim onu memnun etmek.

Teni tohumlarımdan temizlendikten sonra ona su tulumunu uzatıyorum ama başını sallıyor. İçiyorum, büyük bir miktarını yutuyorum çünkü kendimi inanılmaz hissediyorum. şu anda dışarıdaki devasa kabuklu yaratıklardan bir avuç dolusu alabilirim. İki avuç. Dört avuç. Steff'i güvende tutmak için yapmam gereken buysa, bütün bir adayı alt edebilirim. Su tulumunu oğlumun sabah bitirmesi için bir kenara koyuyorum, uyuyan halini kontrol ediyorum ve sonra tekrar yeni eşimin yanına uzanıyorum. Onu kollarıma almak ve açıkta kalan her derisini yalamak için kaşınıyorum ama... bacağı. Sabırlı olmalıyım. İyileşmesi için zamana ihtiyaçı var.

Yine de boynuna sokuluyorum ve bir elimi dolgun memelerine doğru kaydırıyorum, çünkü onlara dokunmayı seviyorum. Nefesi kesiliyor ve uyarılma kokusu bir kez daha yoğunlaşıyor ve bana verdiği zevkin aynısını ona vermediğimi fark ediyorum. "Sana dokunabilir miyim?" Bunu yapma ihtiyaçıyla yanıp tutuşarak soruyorum. "Yoksa seni tatmin edersem canın yanar mı?"

Steff boğazından kısık bir ses çıkarıyor ve elimi memesinden çekip onun yerine kalçalarının arasına itiyor. şaşırtıcı bir şekilde burada ıslak ve ona dokunduğumda, uyarılma kokusu mağarayı o

kadar yoğun bir şekilde dolduruyor ki Pak'ın uyanıp kokuyu alacağından endişeleniyorum.

Yine de durabileceğimi sanmıyorum. "Sana dokunmam gerek," diye fısıldıyorum. "Bana seni nasıl yapacağımı göster

iyi hissediyorum. Bana yaptığın gibi."

Steff başını sallayarak elimi yönlendiriyor. Elimi kalçalarının arasına yerleştiriyor, o kadar dolgunlar ki ben onu okşarken parmaklarımı kucaklıyorlar. Hafif dokunuşlarla tenini keşfediyorum. Bacaklarının arasında ısıyı hapseden yumuşak, kaygan kıvrımlar var ve sikimin burada nereye gitmesi gerektiğini merak ediyorum. Çiftleşmenin temel işlevlerini biliyorum ama bunu kendi başıma deneyimleme şansım hiç olmamıştı. Bunu Steff'le -eşimle- yapma düşüncesi sikimin yeniden seğirmesine neden oluyor. Parmak uçlarımı o kıvrımlarda gezdiriyorum, bir giriş arıyorum-

Pak uykusunda kıpırdanıyor, mırıldanıyor ve sonra dönüp yanağını Steff'in yanağına bastırıyor.

Gözleri kocaman açılmıştı. Bakışlarımızı paylaşıyoruz ve sonra parmaklarımı onun ıslak, sıcak amından çekiyorum. Çocuğum onun yanına yapışmışken eşime tam olarak zevk veremem. Sessizce onaylarcasına başını sallıyor, sonra uzanıp özür diler gibi yanağımı okşuyor. Sanki özür dilemesi gereken bir şey varmış gibi.

Bir dahaki sefere dokunduğumuzda, önce onun boşalmasını sağlayacağıma karar verdim. Sadece bir kez değil. Birkaç kez. Görmek için sabırsızlanıyorum, deneyimlemek için. Tatmak için. Pak'ı uyandırmadan artık onu güvenle keşfedemeyeceğim için elimi ağzıma götürüp parmaklarımı yalıyorum... ve tadına bakıp inliyorum. Tadı tıpkı onun kokusu gibi -misk kokulu, eşsiz ve inanılmaz.

Parmağını dudaklarıma bastırıp gülümsüyor. "Şşş. Tmorroh."

Keşke onu anlayabilseydim. Yakında, kendime söz veriyorum. Pak'a onu meşgul edecek bir şeyler bulacağım ve sonra dilimle eşimin en yumuşak yerlerini öğreneceğim.

"PAPA?" Pak ertesi sabah küçük yumruğunda bir parça kurutulmuş balıkla esniyor.

"Mmm?" Takıntılı bir erkek olan Steff'e bakıyorum. Balığını küçük ısırıklarla özenle yiyor - bana bir kez daha en büyük payı verdikten sonra. Sikimin üzerinde dans eden parmaklarını düşünüyorum. Onu yerken izliyorum, dili pembe dudaklarını okşamak için dışarı fırlıyor. Her şey çok... dikkat dağıtıcı.

"Bu sabah mağarada tuhaf kokular var." Burnu seğiriyor. "Hem sen hem de Steff tuhaf kokuyorsunuz." Steff hareketsiz kaldı. Bana bakıyor ve yanakları pembeleşiyor.

Kokuları seçmeye çalışıyorum ama tek kokladığım Steff'in havada asılı kalan uyarılmışlığının harika aroması. "Bir şey yok oğlum. Yemeğini ye."

Pak omuz silkip balığına geri dönüyor ve Steff küçük parmağıyla dizimi okşuyor, bana artık birlikte olduğumuzu hatırlatan samimi bir dokunuş. Biz bir çiftiz. Bu beni mutlu ediyor.

Ben de bütün gece "bizi" düşündüm. Uyuyamadım, bu yüzden Steff'i kendime doğru çektim, sıcaklığımı paylaştım ve bunu yaparken geleceği düşündüm. Bir kulübe düşündüm. Uyumak için daha iyi bir yere ihtiyacımız olacak, çünkü Steff bu şekilde yaşayamaz. Hazır erzağa ihtiyacımız olacak; yiyecek, su, deri. Ateşe ihtiyacımız olacak, çünkü benim ateş yakmama izin verilmiyor ve Steff soğuktan titriyor.

Bu düşünceden nefret ediyorum ama yine de sahilde toplanan klanlara katılmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bu benim ilk tercihim değil. Yabancılar asla hoş karşılanmaz... ama eşimin en iyisine ihtiyacı var ve benim de eşime ihtiyacım var. Pak'ın da ona ihtiyacı var. O yanındayken mutlu oluyor ve tek konuştuğu onun hediyeleri ve onu tekrar ne zaman göreceğimiz. Bir babaya olduğu kadar bir anneye de ihtiyacı var ve ben her gece ateşin etrafında küçük ailemizi düşünmeyi, yemeği paylaşmayı ve birlikte dostça yaşamayı seviyorum. Pak'ın oynayacak başka

çocuklara da ihtiyacı var ve bir araya gelen klanlar bunu sağlayabilir.

Diğerlerine katlanmak zorunda kalsam bile, katlanacağım. Sadece oğlum için değil, eşim için de. İyi hissettiriyor. Bir e e sahip olmak iyi hissettiriyor. Doğru. Gülümsemeden duramıyorum, tıpkı sikimin duramadığı gibi.

ona tekrar dokunma düşüncesiyle ayağa kalkmayı bırakıyor. Çok tuhaf bir sabah oluyor. Steff dün erkeğin ona verdiği uzun deriyi giyiyor ama tam oturmuyor ve bir kalçasından açıkta kalıyor. Kayışlarını Pak'tan geri alıyor ve meme uçlarının üzerine tekrar bir koşum yapıyor, onları dünyadan gizliyor ve dün gece ellerimde ne kadar yumuşak hissettiklerini ve ona dokunduğumda ne kadar kıvrandığını hatırlıyorum.

Bunu tekrar yapmalıyım. Çok yakında.

Altın rengi erkek günün ilerleyen saatlerinde gevezelik ederek geri döner. Yanında koyu mavi, boynuzları merak uyandıracak kadar parlak ve kolları siyah işaretlerle kaplı bir erkek getiriyor. Onu inceliyorum, hangi klana ait olduğunu belirlemeye çalışıyorum ve sonra onun bir klan olmadığına karar veriyorum, tıpkı benim gibi. Tıpkı Steff gibi. Gruplarında klan işaretleri olmayan başkaları da olduğunu biliyorum ama Gölge Kedi ya da Güçlü Kol'a benzemeyen bir erkeği bu kadar yakından görmek tuhaf. Belki Uzun Boynuz, ama parlak boynuzları tamamen yanlış. Bu çok garip.

Yeni gelen göğsüne vuruyor. "Mardok."

Tedirgin bir şekilde Steff'e bakıyorum. Bu M'dok mu yoksa bir Serseri mi? Sadece yanıma geliyor ve gülümseyerek elime dokunuyor. Onlarla sürekli konuşuyor, arada sırada kolumu okşuyor. Pak onun yanına gittiğinde, onu kollarının arasına çekiyor ve gıdıklıyor, bu da Pak'ın kıkırdamasına neden oluyor.

Mardok, boynuzları gibi uzun ve parlak görünen ve çok sivri bir ucu olan bir şey çıkartıyor. Önce sivri ucunu, sonra kulağımı, sonra da ağzını işaret ediyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve Steff de yaptığına bana ne söylediklerini anlıyorum. Bu sivri şey kulağıma girecek. Çakıl taşını oraya koyacak ve ben de onların sözlerini duyacağım.

Buna şüpheyle yaklaşıyorum ama U'dron bunun doğru olduğunu söyledi. Steff bana cesaret verici bir baş selamı daha veriyor, elim onun elinin içinde sıkıca duruyor ve onlar bana bakıp beklerken, bu sivri şeyi kulağıma sokmalarını işaret ediyorum. Eğer tehlikeliyse, Pak'ın onu almasına izin vermeyeceğim. Onu koruyacağım.

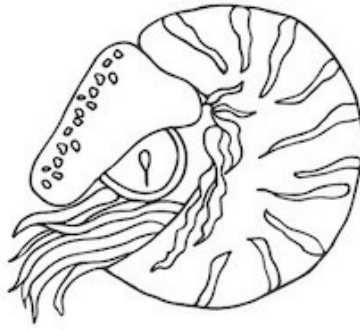
Ama Steff'e güveniyorum. Erkek arkama geçip kulağımın arkasına ıslak bir şey sürerken onu izliyorum. Sıcak bir çimdik kafamın arkasına doğru bir acı saplarken kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum.

"Sworkin?" Steff erkeklerden bana doğru bir ileri bir geri bakarak nefes alıyor. "Bizi anlayabiliyor mu?"

Kulağım yine sızlıyor ve onu ovuyorum. Başım ağrıyor, ama yaşadığım en kötü ağrı değil. "Seni anlayabiliyorum, evet."

Steff'in gözleri heyecanla parlıyor. "Harika!" Elimi sıkıyor ve sonra bana utangaç bir bakış atıyor. "Merhaba."

Ona sırtıyım, yüzündeki utangaç ifadeye bayılıyorum. "Merhaba, dostum."

O h. *Eşi.*

Zevk değil dostum. Dostum.

Sanırım bir yerde iletişimsizlik yaşadık. Her şeyi berbat ettim. Gülümsemeye devam ediyorum, hatta

Pak çevirmeni alır ve canı acıdığı için gözyaşlarına boğulur. Juth'un omuzlarına yapışır ve Juth oğlunu yatıştırıp sırtını ovarken, Mardok ve Ashtar mahcup mahcup bakarlar. "Çocuğu incittiğimiz için nefret ediyorum," diyor Mardok. "Sadece bir sancı, ama sanırım küçükken daha fazla hissediyorsun."

Pak arkasını dönüp burnunu çeker, yüz ifadesi öfkeli. "Ben küçük değilim!"

"Sen güçlü, vahşi bir avcısın," diye onaylıyor Juth, solgun saçlarını karıştırarak. "Ve şimdi acı sona erdi ve Steff'e bir selam verebilirsin."

Ona bakıyorum, zihnim bir dakikada bir mil yarışıyor. Hangi noktada Juth'u kenara çekip bir şekilde yanlış anlaşıldığımızı ve onun arkadaşı olmadığımı açıklayacağım? Sadece takıldığımızı ve iyi vakit geçirdiğimizi mi? Kendimi kaptırdığımı ve bu adamların bir el hareketinin sonsuza dek çiftleşme anlamına geldiğini düşündüklerini unuttuğumu mu?

Bu... garip. Ne yapacağımı bilemiyorum. Juth'un duygularını incitmek istemiyorum, özellikle de diğerlerinin önünde. Nasıl oluyor da her durumda konuşarak yolumu bulabildiğim için kendisiyle gurur duyan ben kendimi burada buluyorum?

"Diğerleriyle konuşabilir miyim baba?" Pak fısıltıyla sorar. Juth başını sallar. "Kararımı verdim."

"Ah, bu harika bir şey ama... dostum?" Mardok bana bakarak soruyor. "Siz ikiniz rezonansa mı girdiniz?"

Juth'un ifadesi zar zor dizginlenen bir öfkeye dönüşüyor. Önüme geçiyor ve kuyruğu neredeyse yüzüme çarpıyor. "Biz rezonansa girmedik. Biz çiftleşmeyi seçtik."

"İkiniz adına da sevindim," diyor Mardok hafifçe ve bana bir bakış atıyor.

Sadece dudağımı ısıırıyorum. Juth'la işleri halledebilirim ama utanmaması için özel olarak konuşmamız gerekecek.

Ashtar gülümseyerek Juth'un omzuna vurur. "Bu, kabilemize katılacağın anlamına mı geliyor? Burada tek başına kalamazsın. Genç bir oğlun ve bakman gereken bir eşin varken olmaz."

"Ah, sanmıyorum-" diye başlıyorum, Ashtar'ın Juth'u hassas olduğu bir konuda zor durumda bırakmasından nefret ediyorum.

Juth beni şaşırtarak başını sallıyor. "Eğer davet edilirse katılacağız, evet. Bu bana iki kişilik bir klan olamayacağımızı gösterdi. Daha fazla insana ihtiyacımız var." Yüzünde yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. "Steff ve onun yiyecek hediyeleri olmasaydı bunu başaramazdık. Bana bir klanın her zaman kötü olmadığını gösterdi. Dışlanmış olsak bile yine de besleneceğimizi. Gölge Kedi'nin bizi orada seveceğini sanmıyorum."

Başımı sallıyorum, ayağa kalkmak istiyorum ama aptal ayak bileğim beni tutuyor. "Artık klan yok. Sadece bir kabile var. Hepimiz farklı görünüyoruz. Hepimiz hayatın farklı kesimlerindeniz ama bu sahilde bir yuva kuruyoruz, hepimiz." Elini uzattım. "Sen de bize katılırsan çok seviniriz Juth."

Başını sallıyor, bana öyle gurur ve heyecanla bakıyor ki kendimi biraz kapana kısılmış hissediyorum. İstedğim bu değil miydi? Juth ve Pak'ın kabileye katılmasını? Grubumuzun bir parçası olmalarını? Ama bizi eş sanacağını bilmiyordum. Onu kandırmak hoşuma gitmiyor ama ne yapabilirim? Ona olmadığımızı söylersem Pak'ı alıp gidecek mi?

Bu beni neden bu kadar korkutuyor? Eğer gerçekten arkadaş olmadığımız hakkında bir şey söylersem, ya da o

Doğru düzgün sormadıysam ya da bunu sindirme şansım olmadığını hissedersen, Juth sinirlenip gidecektir. Oğlunu alacak ve bir daha arkasına bakmayacak. Ve bu istediğim son şey olduğu için, sanırım şimdilik çiftleştim.

Vay be. Bu çok fazla. Kendimi biraz paniklemiş hissediyorum, çünkü sanki Juth ve Pak'ın mutluluğu ve hayatta kalması birdenbire ellerimdeymiş ve ben bunun farkında bile değilmişim gibi.

"Steff?" Juth oğlunu yanıma bırakıyor ve koluma dokunuyor. "Acı çekiyor musun? Üzgün görünüyorsun."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ben iyiyim. İdare ederim." Ashtar'a bakıyorum, onun yerine ona odaklanarak dikkatimi dağıttığım için minnettarım. Dün, büyük ejderha adamın kolu sargılıydı ve göğsünde tutuluyordu. Bugün ise bandaj takmıyor. "Veronica seni iyileştirdi mi? Yoksa dinlenmesine fırsat vermek için burada bir iki gün daha mı kalmamız gerekiyor? Ona yük olmak istemiyorum."

Ashtar sırtarak kolunu çalıştırıyor. "Neredeyse yeni gibi. Eşime bekleyebileceğini söyledim ama bir kez daha mükemmel olduğumu öğrenene kadar rahatlamayacaktı." Bana doğru göz kırpmıyor. "Benim her zaman mükemmel olduğumu unutuyor."

Buna eğlenerek homurdanıyorum.

"Şifacınız mı var?" Juth gözlerini kısarak soruyor.

"Eşim," diye onaylıyor Ashtar, sesindeki gururla. "Kabuk canavarları kıyıya çıktığından beri çok meşgul."

"Ama herkes iyi mi?" Endişeyle sordum.

"Birkaç korku ve çarpma dışında, evet." Mardok çevirmen silahını yumuşak bir beze sarıyor ve omzuna astığı çantasına geri sokuyor. "Çok şanslıydık. İnsanlar sarsıldı ama genel olarak iyiler."

Başımı sallıyorum, zihnim koşturuyor. Zaman ayırıp kabiledeki herkesle tek tek oturup neler hissettiklerini öğrenmeye çalışmam gerekecek. İnsanların bunu konuşmaya ihtiyacı olacak ve en azından önerebileceğim tek şey bu. Uyum sağlamakta en çok zorlananlarla başlamam gerektiğine karar verdim. Yerleşik bir destek ağı, yani bir eşi olmayanlarla. Yani Flor, Sam ve Daisy. I'rec, O'jek ve R'jaal. Onlarla bir yüzleşme gibi görünmeden konuşmanın yollarını düşünmeliyim. Sanırım çiftleşmemiş erkekler daha zor olacak. Duygularını tartışmak istemeyeceklerdir-

"Yeniden inşa edecek misin?" Juth sorar. "Yoksa burayı terk mi edeceksiniz?"

"Henüz kimse bu konuda konuşmadı," diye itiraf ediyor Mardok. "Ya da konuştularsa bile bu büyük kabile arasında olmadı. Önce herkesin geri dönmesini istedik ve son bir iki gün sadece insanları yerleştirmekle geçti. Yavrular ve yeni anneler mağaralarda, diğer herkes de yaratıkları rahatsız etmeden kurtarabildiklerini kurtarıyor."

Juth homurdanıyor. "Eski klan arkadaşlarımdan -diğer Serserilerin- bu yaratıklarla ilgili hikâyeleri vardı. Kumlar kızıla döndüğünde ayın dönüşü için sahilleri terk etmemiz konusunda uyarılırdık. Şimdi nedenini biliyoruz."

Mardok başını sallıyor. "Bir göç, evet. Devi bundan bahsetmişti. Kampta daha fazla konuşuruz." Bana eliyle işaret ediyor. "Yürüyebilir misin sence?"

"Oh. Um." Ayaklarımdan üzerinde bile duramazken yürümek çok ama çok uzun bir çile gibi görünüyor ama pısırik biri olarak görülmek istemiyorum. Diğer erkeklerle birlikte avlanan Nadine, Penny ve Lauren gibi kendime hakim olmak ve güçlü olmak istiyorum. Ashtar uçabiliyor ama burada pantolon ve çizme giydiğini ve uçmak yerine Mardok'la yürüdüğünü düşünürsek, kanadının söylediği kadar iyi olmadığını tahmin ediyorum. Kampa geri dönmek için ata binmek olmaz. "Eminim idare edebilirim."

"Hayır, başaramayacaksın," diye araya giriyor Juth. "Sen benim eşimsin. Seni ben taşıyacağım."

"Yapacak mısın?" Sesim titre  ve tiz çıkıyor. Ben küçük bir kadın değilim. "Emin değilim-"
Pak heyecanla zıplıyor. "Y r yebilirim. Yürüyebilir miyim? Söz veriyorum, çok yakınına basmayacağım.

yaratıklar!"

Juth kararsız görünüyor, oğluyla ilgilenme ihtiyacı benim üzerimde gezinme ihtiyacıyla savaşıyor. "İkinizi de taşıyabilirim."

Ashtar tek dizinin üzerine çöker. "Ya da omuzlarıma binebilirsin," diyor Pak'a. "Oğlum büyüdüğünde pratik yapmama yardımcı olur. Yelesi seninkiyle aynı renkte. Bunu biliyor muydun?" Uzanıp Pak'ın solgun saçlarını karıştırıyor. "Ama ufacık bir şey olmasına rağmen adı seninkinden çok çok daha uzun."

"Adı ne onun?" Pak gözlerini kocaman açarak soruyor. "Bana Katamneas olduğunu söyledi."

"Sana söyledi mi?"

"Elbette. Drakoni çocukları kendi isimleriyle gelirler." Pak'ı tutup havaya kaldırdı ve tek bir hareketle omuzlarının üzerine yerleştirdi. "Ama o senin kadar büyük bir çocuk değil. Sen zaten bir avcı sayılırsın!"

"Ben!" Pak ilan etti.

İkisi dörtnala mağaradan çıkarken Pak'ın kahkahaları çınlıyor. Mardok bana dönüyor, sonra Juth'a bakıyor. Mağaranın girişine doğru başını salladı. "Ben dışarıda bekleyip Ashtar ve Pak'ın uyumaya çalışırken yaratıkları kızdırmamalarını sağlayacağım. İhtiyacınız olursa beni arayın."

"Teşekkür ederim-"

"Sana ihtiyacımız yok," diyor Juth, sesi düşmanca. Bana daha da yakın duruyor, bu da işleri garipleştiriyor, çünkü o hâlâ olabildiğince çıplak ve ben bel hizasındayım ve taşak gözüyle görüyorum.

Mardok'a özür dileyen parlak bir gülümseme veriyorum, çünkü dövmeleleri ve sibernetik parçalarıyla biraz kaba ve yıpranmış görünse de gerçekten iyi bir adam. Birinin benim üzerimde sahiplenici olmasına alışık değilim ve içimdeki küçük bir parça zevkle ciyaklasa bile bu garip ve rahatsız edici. Juth'un hala güvenle ilgili sorunları var ve bunların ortadan kalkması biraz zaman alacak. Diğerlerini tanıdıkça kabiledaki herkesin ne kadar sevimli olduğunu anlayacak.

I'rec hariç, belki. Ama grupta her zaman bir tane vardır ve I'rec'in genel tatsızlığının arkasında mutlaka bir neden vardır. Sadece henüz çözemedim. Gerçekten de herkes harika ve birbirlerine yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Juth'un herkesin bir aile olduğunu anlamasını istiyorum. Birbirimize yardım ettiğimizi. Sahildeki en işe yaramaz insanın bile karnı doyuyor ve olduğu gibi seviliyor. Kimse insanlardan yapabileceklerinden fazlasını yapmalarını istemez. Herkes kendi payına düşeni yapar ya da yapmaya çalışır. Daisy, başlangıçtaki heves patlamalarına rağmen muhtemelen sahildeki en tembel kişidir, ancak gerçekten tembel değildir. Sadece değerinin oturup güzel görünmek olduğunu düşünüyor, bu yüzden zamanının çoğunu buna odaklanarak geçiriyor.

Hiçbir zaman güzel görünmeye önem vermedim ve şimdi burada, bana sahip olmaya çalışan bir Serseriyle çiftleşmiş durumdayım. Bu biraz şaşırtıcı... ve gurur verici.

Juth uzanıyor ve elini yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Hazır mısın? Seni eve götüreceğim."

"Yürümeye çalışabilirim," diye itiraz ediyorum. En azından denemeliymişim gibi hissediyorum. Ben sıksa bir şey değilim. Bir yıllık plaj yaşamı bile beni ince bir tip yerine daha sağlam, kaslı bir kadın yığına dönüştürdü. Ben böyleyim ve bununla bir sorunum yok... yeter ki biri beni taşımayı teklif etmesin.

Sanki saçma şeyler söylüyormuşum gibi homurdanıyor. "Seni daha önce taşıdım.

Hatırlamıyor musun?" "Ama adrenaline besleniyordun. Bu farklı bir şey."

"Farklı değil," diyor Juth ve eğilip bir elini dizlerimin arkasına, bir kolunu da sırtıma koyuyor ve

sonra sanki Pak'tan daha ağır değilmişim gibi beni havaya kaldırıyor. İten içe irkiliyorum, sırtını atmasını bekliyorum, ama ağırlığımı kollarında kaydırıyor ve bana muzaffer bir bakış atıyor. "Sanki çok ağırmışsın gibi."

"Ben insanlardan yanayım," diye belirtiyorum.

"O zaman hyoo-man olmamam iyi bir şey."

Boynuna yapıştım. Belki de öyledir. Belki de her şeyi fazla düşünüyorum. Artık bir eşim var ve beni taşıyacak kadar güçlü. Ne yanlış gidebilir ki?

Icehome'un KÜÇÜK YERLEŞİMİ tamamen yok edildi.

Daha birkaç gün önce sahil kulübe ve çadırlarla doluydu. Bazıları depo olarak kullanılıyordu ama çoğu barınma amaçlıydı. Sahilimiz, ahşap ya da taş duvarlar üzerine gizlenmiş çatılarla bezeli şirin bir köye benziyordu ve uzun ev bir buluşma yeri olarak sahilin ortasında duruyordu, ancak hepimiz hala ana ateşe gidip yemek kaselerinin etrafında sohbet etmeyi seviyoruz. Yine de rahat hissettiriyordu. Kumsalda derme çatma bir yerleşim yeri olmasına rağmen ev gibi.

Şimdi, Juth beni taşırken sahile baktığımda, dokunaçlar ve kum tepelerinden başka bir şey görmüyorum. Bir zamanlar bir kulübenin olduğu yerde değerli odunların kırık parçalarını görüyorum. Dağınık hurdalar görüyorum, özenle bir araya getirilmiş deriden çatılardan geriye kalanlar. Hepsinden daha kötüsü, sahilde her zaman yanan, herkesin toplanıp güldüğü ve karides çayını paylaştığı dost ateşini göremiyorum. Tam o noktada bir tepe ve havada sallanan bir dokunaç var.

Gördüğümde boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Biz yaklaştıkça düğüm de büyüyor. Normalde kahkaha sesleri ve günlerini geçiren insanların sesleri sahili kaplar ve çok uzaklardan bile genellikle birilerinin zıpkınla balık tutma ile ağla balık tutma konusundaki fikirlerini zorla konuştuklarını duyabilirsiniz. Bugün ortalık o kadar sessiz ki duyduğum tek şey dalgaların sesi ve ara sıra yaratıklardan birinin iniltisi.

Juth'a daha sıkı tutunmamı sağlıyor.

Tedirginliğimi hissetmiş olmalı, çünkü bana doğru hafifçe eğildi ve "Her şey yoluna girecek. Eğer kimse zarar görmezse, yeniden inşa edecekler ve her şey eskisi gibi olacak."

"Sadece zor." Sesim yumuşak. "Bu kaybettiğim ikinci evim." Ne söylediğimi hemen anlıyorum ve utanıyorum. Juth da evini kaybetti ve bunu benden daha iyi idare ediyor. "Sen de seninkini kaybettin."

Juth sadece başını sallar. "Orası benim evim değildi. Oraya karşı hiçbir bağlılığım yoktu. Sadece avlanmak için bir yerdi."

Bu beni biraz şaşırtıyor. Çoğu insan "ev" olarak gördüğü yere bir tür bağlılık hisseder. "Adada bile mi?"

Bana doğru baktı. "Kalmaya zorlandığımız yerdi. İyi avlanma alanlarına girmemize izin verilmedi. Balık ve köklerden başka yiyecek çok az şeyin olduğu dış adalarda kalmamız gerektiği söylendi. Ve sonra Büyük Tüten Dağ patladığında, gelip topraklarımızı almalarını bekledik. Geçmişte avlanma ne zaman kötü gitse, bir klan gelip topraklarımızın kendilerine ait olduğunu iddia ederdi."

Dehşete düştüm. "Bu korkunç."

"Bizler Serseriyiz. Diğerlerine göre biz gerçek insanlar değiliz. Bizler sorunluyuz." Bakışları Pak'a yöneliyor ve Ashtar'ın omzunda küçük çocukla kumlara tırmanışını izlerken yüz ifadesindeki baba şefkatini görebiliyorum. "Eğer oğluma karşı nazik olmazlarsa, seni uyarıyorum, buradan gideceğiz. Bana karşı acımasız sözlerine ve soğukluklarına tahammül edebilirim ama kimsenin Pak'a karşı acımasız olmasına izin vermeyeceğim."

Kimsenin onlara kötü davranacağını sanmıyorum ama ne dediğini anlıyorum. Çocuğunu koruyor. "Tabii ki. Yine de gidersen seni özlerim."

Kaşlarını çattı. "Ben de seni kastetmiştim. Sen benim eşimsin. Sensiz hiçbir yere gidemem."

Boğazımdaki düğüm daha da büyüyor. Şimdi Juth'a onu kendimi eşi olarak ilan etme niyetiyle öpmediğimi nazıkçe belirtmek için mükemmel bir zaman. Onu sadece hoşuma gittiği ve ondan hoşlandığım için öptüm. Daha fazlası olduğunu düşündüğünü fark etmediğimi ve onu yanlış yönlendirdiğimi. "Juth," diyorum usulca. "Bir dakika bekle. Konuşmamız gerek-"

Tam o sırada Pak bir dehşet çığlığı atıyor ve Juth'un kamufleji parlıyor. Yüzünde paniklemiş bir ifade belirliyor ve beni yere fırlatmamak için her şeyini harcadığından şüpheleniyorum. Çılgınca sendeliyor. "PAK."

"Baba!"

"Beni yere bırak," diyorum çabucak. "Sorun yok."

Beni yürüdüğümüz yerdeki kuma düşürüyor ve bileğimde yarattığı yankıyla irkilmemeye çalışıyorum çünkü bunu kastetmediğini biliyorum. Juth'un Pak'ı Ashtar'ın kollarından çekip almasını endişeyle izliyorum, küçük çocuk ağlıyor ve dehşete kapılmış durumda. Oğlunu kollarıyla sıkıca kavlıyor ve rengi dalgalanıyor, kuyruğu tedirginlikle arkasında sallanıyor. Kabileye katılma fikrinden vazgeçmek için Pak'la birlikte tepelere doğru koştuğunu görmeyi bekliyorum. Ama bunun yerine yanıma geliyor ve yanıma çömeliyor. Pak yanıma oturmak için hareket ediyor ve küçük kollarıyla beni sarıyor.

Kalbimi eritiyor. Juth oğlunun sarı saçlarına dokunarak endişeyle bakarken onu göğsüme bastırıp sarılıyorum. "Ne oldu Pak?"

Pak sadece yumuşak bir inleme sesi çıkarıyor ve boynuma sokuluyor.

Juth endişeli görünürken sırtını ovuyorum. Herkes bize bakıyor, bu da bir işe yaramıyor. Pak'ın ilk kez bir grup insanla bir arada olduğundan şüpheleniyorum ve kabilemizin küçük olduğunu düşünsem de, bu küçük olana çok zor geliyor olmalı. Bu yüzden sırtını sıvazlayıp yatıştırıyorum. "Herkesin sana çok fazla sarılmak isteyeceğinden mi korkuyorsun?"

Pak boynuma doğru burnunu çekiyor. Kuyruğu koluma çarpıyor.

Çıldırılmış gibi görünen Juth'a gülümsüyorum. Pak'ın karnını dürtüyorum. "Seni tutup lezzetli keklerle beslemelerinden mi korkuyorsun? Ve sen lezzetli kekleri sevmiyor musun?"

Pak kıvranıyor. "Pasta nedir?"

"Pasta nedir?" Alay ediyorum. "İçinde et, tohum ve her türlü nefis şey olan lezzetli küçük bir ikram... ama bahse girerim bundan hoşlanmayacaksın, değil mi? İğrenç, iğrenç tohumlar."

Pak başını kaldırıyor. "Tohumları severim!"

Üzgünmüş gibi yaparak başımı sallıyorum. "Sorun değil. Herkese Pak'ın nefis kekleri sevmediğini söyleyeceğim. Sana iğrenç olanlardan veririz, böylece kendini kötü hissetmezsin." Tekrar karnını gıdıklıyorum. "Kimse kendini kötü hissetmeni istemiyor!"

Kıkırdıyor, gıdıklayan parmaklarıma karşı kıvranıyor ve Juth'un patlamak üzere olan gerginliği biraz gevşiyor. Pak tekrar etrafına bakınıyor ve sonra korktuğunu hatırlayarak yüzünü boynuma saklıyor.

Bana karşı saklanmasına izin verdim, çünkü kendi zamanında rahat olması gerekiyordu. "Çok fazla insan olduğunu biliyorum küçük dostum ama herkes çok iyi. Ve bir sürü başka yavru var. Eminim oyuncaklarını seninle paylaşacaklardır. Ve eminim Gail'e sorarsak sana iğrenç kekler değil, lezzetli kekler yapacaktır."

Pak doğruluyor, gözleri kocaman. "Oyuncaklar mı?"

Her çocuk için sihirli kelime. Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Evet. Oyuncaklar. Eminim buralarda hâlâ birkaç tane bulabiliriz. Kampa yerleşeceğiz ve sonra seni keklerle ve oyuncaklarla öyle bir dolduracağız ki ne düşüneceğini bilemeyeceksin." Onu son bir kez daha gıdıkladım.

Bana utangaç bir bakış daha atıyor ve sonra babasına bakıyor. Juth başını sallıyor. Pak Ashtar'a bakıyor.

Ashtar dilini çıkararak ona aptalca bir yüz ifadesi takınır. Pak kıkırdar, sesi daha az korkutucudur.

"Benimle kalıp cesur olabileceğini düşünüyor musun?" Yumuşak bir sesle soruyorum. "Seni arkadaşlarımla tanıştıtabilirim, güzel yemeklerle karnını doyurabilir, sıcak bir ateşin yanında oturabilir ve bu gece yumuşak bir yatakta uyuyabiliriz." En azından öyle umuyorum.

Başını sallıyor, babasına bakarken bana sokuluyor ve Juth bana onaylayan sıcak bir bakış atıyor. Günlerdir kendimi işe yaramaz hissetsem de en azından bu küçük şeyi yapabilirim.

PLAJ eskisinden tamamen farklı bir yer gibi görünüyor. Dokunaçları dışarı çıkmış kumdan tepecikler ve kulübelerin yıkımı arasında, düpedüz kıyamet gibi. Büyük, dost ateşimizi tuttuğumuz noktayı korkunç bir tepe olarak görmek beni üzüyor ya da U'dron'un kulübesini

-Raven'ı etkilemek için o kadar zaman harcadığı ev artık çıradan başka bir şey değil. Her şey yeniden inşa edilebilir, diye hatırlatıyorum kendime, ama evinizi tekrar tekrar kaybetmek zor, özellikle de bu kadar emek ve ter dökülmüş bir evi.

Pak Juth'un yanında yürüyor, Juth beni kampın içinde taşırken onun bacağına tutunuyor. İnsanlar bakıyor ama bu beklenen bir şey. Sanırım her şeyden çok Juth ve Pak'ın burada olmasına şaşıyorlar ve ben de insanları rahatlatmak için gülümsemeye devam ediyorum.

"Şifacı nerede?" Juth talep ediyor.

Ashtar'ın buna sinirlendiğini görebiliyorum ama yüzünde nötr bir ifade var. "Kadınların mağarasında dinleniyor. Gel bakalım. Bakalım Steph'in bileğine yardım edecek gücü var mı?"

"Bekleyebilirim," diye itiraz ediyorum ama Juth Ashtar'ı takip ediyor.

Önceleri, kadınların mağarası ateşin yakınındaki kayalıklardan birinde oldukça büyük bir mağaraydı. Çiftleşmemiş tüm kadınlar orada birlikte uyurdu, büyük bir pijama partisi gibi, ta ki insanlar teker teker soyulup çiftleşene kadar. Son zamanlarda sadece ben, Flor ve Sam kaldık, çünkü Daisy nedense O'jek'in kulübesinde uyuyor ve O'jek de başka bir yerde uyuyor. Mağarada sadece üçümüzün uzanabileceği bir odaya sahip olmak güzeldi, kürklerim ve eşyalarım arka duvarlardan birine dayanmış durumda, Flor ve Sam ise ön tarafa daha yakın.

Ancak bugün manzara çok farklı. Mağara insanlarla dolu. Liz ve Harlow çocuklarıyla birlikte içeride, çocuklar sessizce oynarken onlara göz kulak oluyorlar. Hamile kadınların çoğu da içeride ve endişeli arkadaşları da yanlarında. Gren Willa'ya sarılmış, Angie ve Vordis küçük Glory'yi emzirirken birbirlerine sarılmışlar ve Bek biraz hırpalanmış görünen, alnında sararmış morluklar olan Elly için bir fincan çorba tutuyor.

Ashtar mağaraya girer ve Veronica'yı battaniyelerden birinin üzerinde kıvrılmış uyurken bulur. Parmaklarını hafifçe yanağına dokunduruyor ve Veronica uyandığında gülümsüyor. Oğulları Katamneas Veronica'nın yanında olmasa bile, görmeyi çok sevdiğim, acı verici derecede hassas bir an. Biri onu izliyor olmalı.

Veronica oturuyor, yorgun ve bitkin görünüyor. Ama bana gülümsüyor ve yanındaki kürkleri okşuyor. "Gel otur da ayak bileğine bir bakayım."

Başımı salladım. "Sorun değil. İş yükünü arttırmak istemiyorum. Birkaç gün daha bekleyebilirim."

Juth bunu görmezden gelerek beni şifacının yanına yere oturtuyor ve Pak hemen yanıma geliyor, ancak bakışları kısa bir mesafe ötede oynayan Liz'in kızlarının üzerinde. Liz Raashel'i dürtüyor, o da

Oyuncaklarından birini alıp bize doğru geliyor. Pak'tan daha iri, saç örgüleri düzgün ama yüz ifadesi dostça. "Ben Raashel. Bu da Aayla." Önce kız kardeşini, sonra da onlarla birlikte oturan çocuğu işaret ediyor. "Bu da Rukhar. Bizimle oynamak ister misin?"

Sonra bir oyuncak uzatıyor. Oyulmuş küçük bir balık, Aehako buradayken yaptığı bir şey ve parlak renklerle boyanmış. Pak'ın heyecanını hissediyorum, küçük kuyruğu titriyor ama babasına kararsızca bakıyor.

Juth başını sallar.

Pak neredeyse ayağa fırlıyor ve küçük elini Raashel'e uzatıyor, o da sanki yabancılar onun için normal bir şeymiş gibi elini tutuyor ve Pak'ı çocukların yanına götürüyor. Juth onları izlerken geriliyor ve Pak diğerlerine katılırken ben de onun gergin omuzlarını izliyorum. Herkesin rahat etmesi zaman alacak ama bu Pak için iyi bir şey. Birlikte oynayacağı başka çocuklara ihtiyacı var. İkisinin de insanlara ihtiyacı var.

"Şimdi ellerimi üzerine koyacağım," diyor Veronica bana. "Böylece her şeyin nasıl iyileştiğini kontrol edebilirim."

"Bekleyebilirim," diye tekrar itiraz ediyorum. "O kadar da kötü değil."

Juth boğazının altından hoşnutsuz bir ses çıkarır ve başını sallar. "Canını acıtıyor," der Veronica'ya. "Yürüyemiyor."

"Bu hiç iyi değil," diyor Veronica kolayca ve sonra elimi tutup gözlerini kapatıyor. Sessiz ve hareketsiz bir şekilde konsantre oluyor.

Hafif bir sıcaklık dışında hiçbir şey hissetmiyorum ve bu yüzden Juth'a ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor, her zamanki gibi inatçı. Sahildeki en inatçı adamla irade savaşına girmemem gerektiğini bilmeliydim. Sırf bu kadar inatçı olduğu için bizi aylarca geri çevirmedi mi?

R'jaal mağaraya girip grubu tarıyor. Beni görüyor ve başını sallıyor, sonra bir kez daha kayboluyor ve Raahosh'la birlikte geri dönüyor. Birkaç kişi daha içeri sızıyor ve herkesin mağaraya sıkıştığını fark ediyorum. Burası vücut ısısından dolayı sıcak, o kadar sıcak ki diğer insanların ter kokusunu alabiliyorum ve kendi tenim hafif nemli hissediyor. Juth'a bir göz atıyorum, sanki her an kaçacakmış gibi tedirgin görünüyor. Ben de yanımdaki battaniyeye vurarak oturması gerektiğini işaret ediyorum.

Elini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve ben de onu rahatlatmak için parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Yerleşik bir grupta yeni olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve hissettiği endişeyi ancak tahmin edebilirim.

Veronica iç çekerek elimi bırakıyor ve gözlerini açıyor. "İyi iyileşiyor. İyileşmeyi hızlandırmak için birkaç şeyi teşvik ettim ama daha fazlasını yapamayacak kadar yorgunum. Yarın nasıl hissedeceğimi göreceğim."

"Gerçekten, sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Şimdiden daha iyi hissediyorum." Şaşırtıcı bir şekilde, bu sadece benim onu yatıştırmam değildi. Zonklama geçti ve muhtemelen hala yürüyemiyor olsam da, eskisinden daha iyi hissediyorum. "Çok teşekkür ederim."

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Keşke daha fazla olsaydı."

"Şimdi hepimiz burada mıyız?" Liz ayağa kalkarak seslenir. Ayağa kalkarken Raashel'in başına dokunuyor, kollarını en küçüğü Ahsoka'ya doluyor ve arkadaşına ulaşmak için insanların üzerinden geçiyor. "Dışarıdaki herkese biraz sıkışmalarını söyle. Hepimizin bir grup toplantısı yapması gerekiyor."

Mağaraya daha fazla insan giriyor ve birkaç Gölge Kedi üyesinin kafasını görüyorum. O'jek Juth'a bakıyor ve ifadesi soğuyor. Juth yanlış bir şey yapmadığı için otomatik olarak sinirleniyorum ve elini kucağıma çekerek birlikte olduğumuzu açıkça belli ediyorum.

R'jaal Raahosh'un yanına gider ve buradaki insan kümesini inceler. "Kimse yaralanmadığı için şanslıyız ama bu, bu yaratıklar gidene kadar sahilin güvende olacağı anlamına gelmiyor. Avcılar onları hareket ettirmeye çalışıyor ama onlar sadece daha derine iniyorlar."

"Hareket etmeyecekler," diye tanıdık bir ses yükselir. Devi arka tarafta ayağa fırlar.

Gözleri heyecandan parlıyordu. "Bu bir yuva göçü. Yumurtlamak için buraya, kıyıya geldiler. Yumurtlamayı bitirdiklerinde gidecekler ve yumurtalar çatladığında normale döneceğiz. O zamana kadar gösterinin tadını çıkaracağız."

"Eğlenmek mi?" Bek karşılık veriyor. "Arkadaşım neredeyse ölüyordu."

Devi'nin yüz ifadesi düşer. "Ama onlar sadece içgüdülerinin onlara söylediği şeyi yapıyorlar. Sahillerine yerleşmemiz onların suçu değil. Bizi umursamıyorlar. Sadece kumun sıcak olduğu yere yumurtlamak istiyorlar. Bu yüzden günlerdir bu küçük kırmızı kabukluları görüyoruz. Sanırım bu yaratıklarla simbiyotik bir ilişkimiz var, tıpkı bizim khuilerimizle olduğu gibi. Kabuklu hayvanların artıklarını yiyorlar ve remoraların köpekbalıklarıyla yaptığı gibi kabuklarını temizliyorlar. Yaşam döngülerinin sonuna geldiklerinde buraya geliyorlar ve ölen bedenleri sahili ısıtıyor, bu da kabuk canavarları için güvenli bir yuva yeri sağlıyor. Bu... çok güzel." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sadece yoldan uzak durmamız gerekiyor."

R'jaal başka kimse konuşmadan elini kaldırdı. "Bu da Raahosh, Leezh ve benim tartıştığımız bir konu. Grubun bir kısmı kitler ya da yakında gelecek olan kitler yüzünden seyahat edemiyor, ancak geri kalanımızın bir süreliğine ayrılıp kaynaklarımızı daha az zorlayacağı bir zamanda geri dönmemesi için hiçbir neden yok."

"Yemek konusunda ne durumdayız?" Harlow konuşarak sorar.

"Düşük," diye gönüllü oluyor Hannah. Malzemeleri izlemeyi seven o ve yüz ifadesi mutsuz. "Kurutulmuş yiyeceklerimizin ve derilerimizin çoğu yuva yapan yaratıklardan birinin tam altında. Çok şey kaybettik."

Raahosh başını sallar. "Sa-khui'ler bu tür şeyler için hazırlık yaparlar. Karda pek çok et zulası var. Buradan Croatoan'a kadar her avcı mağarasında fazladan erzak var. Onlardan ödünç alırsak bize bir şey olmaz."

R'jaal tekrar konuşur. "Bazı avcılar hava güzelleştğine göre meyve mağarasına bir yolculuk yapmayı tartışıyordu. Yolculuğu sorun etmeyenlerimizin meyve mağarasına gitmesini ve ardından Croatoan'a geçmesini öneriyorum."

"Peki ya Ashtar?" Flor soruyor. "O bizi uçuramaz mı?"

"Ashtar eşi ve çocuğu olmadan hiçbir yere gidemez," diye homurdanıyor altın ejderha-adam.

"Ve ben kalıyorum," diye araya giriyor Veronica. "Burada bana ihtiyaç var. Croatoan'da bir şifacı var ama dağların bu ucunda bir tek ben varım ve uzağa gidemeyecek kadar hamile birkaç insanımız var."

"Yürüyoruz," diyor R'jaal. "Yürümek iyidir. İlerlerken ot toplayabilir ve erzak zulası arayabiliriz. Yemeklerimiz için avlanabilir ve geride kalanlar için erzak bırakabiliriz."

Raahosh başını sallar. "Eşim ve ben yavrularımızla birlikte kalacağız. Kabuk canavarları gidene kadar korunmak için mağaralarda kalacağız. Bu mağaramız var. Sahilin ilerisinde bronzlaşma malzemelerinin olduğu bir mağaramız var. Mar-dok'un eşyalarının olduğu mağaramız var."

"Benim çömlek mağaram var," diyor Bridget. "Küçük ama güvenli." A'tam'ın elini tutuyor. "Ve birilerinin kullanabilmesi için eşyalarımı boşaltabilirim. A'tam ve ben grupla birlikte Croatoan'a gideceğiz."

R'jaal başını sallar. "Ben liderlik edeceğim. Herkes hazırlandıktan sonra sabah yola çıkacağız." Sam'in yanında geride duran Flor'a döner. "Sen mi?"

Gözleri büyür ve ellerini havaya kaldırır. "Vay canına, neden önce ben karar vermek zorundayım? Başka birine git."

"Efendim?" R'jaal sorar.

"Kalıyorum," diyor Sam

hemen.

Flor şaşkınlıkla ona döner. "Sen mi?"

Sam başını sallar. "Başka biriyle tanışmak gibi bir arzum yok." Omuz silkiyor. "Olduğum yerde iyiyim."

R'jaal odada dolaşarak herkese kalıp kalmayacaklarını sorar. Brooke ve Taushen dönmek istiyorlar, Brooke hamile olmasına rağmen. "İki ay kadar daha doğurmayacağım," diye ısrar ediyor. "Biraz yürüyebilirim."

Bek ve Elly, Veronica ve Ashtar ile birlikte kalacaklar. Gail ve Vaza kalacak, çünkü Z'hren küçük ve seyahat ederlerse kolayca yorulabilir. Lauren ve K'thar ile Hannah ve J'shel Croatoan'a gidecek. N'dek'i ve protez bacağını merak ediyorum ama etmemeliydim. "Biz kalıyoruz," diye duyuruyor N'dek.

"Bu *hayatımın* en güzel zamanı," diye katılıyor Devi. "Beni bu sahilden koparmak zorundasınız!"

Sessah, kampın yakınında hamile eşleri olan çok sayıda erkeğe ihtiyaç duyulduğu için avlanmaya yardım etmek için kalacağını açıkladı. Buna biraz şaşırdım ama belki de Tia'dan kaçınmak istiyordur. Hamile Willa ve eşi Gren kalıyor. Angie ve Vordis bebek Glory ile birlikte kalırken, Nadine ve Thrand Croatoan'a gitmeyi tercih ediyor. Görünüşe göre tüm Uzun Boynuz gidiyor - Penny ve S'bren, Callie ve M'tok ve Mari ve T'chai, Croatoan grubuyla birlikte yola çıkmayı kabul ediyor.

Mardok ve Farli de gitmeyi kabul eder, çünkü Farli ailesini özlemiştir. Daisy gitmeyi çok istediğini çünkü insanları "çok sevdiğini" söylüyor. Bu beni sevindirdi - belki de daha fazla katkıda bulunması gerektiğini fark etmesine yardımcı olur. Flor hâlâ kararsız görünüyor ama sonunda gitmeyi kabul ediyor.

I'rec, Croatoan'a giden grupla birlikte gideceğini açıklıyor ve somurtkan bir şekilde başını sallayarak gitmeyi kabul eden O'jek'i dürtüyor. Bakışları Juth'un üzerinde geziniyor ve acaba düşmanlar mı diye merak ediyorum. Her iki durumda da, Juth bizimle kalmaya alışana kadar etrafta olmayacağı için memnunum.

R'jaal bana döndü. "Ya sen?"

Bacağımı işaret ediyorum. "Belli ki kalıyoruz."

R'jaal Juth'a bakarak sadece başını sallıyor. "Hamile olan pek çok kişi olduğu için senin ve eşinin yardım etmek için burada olmanız iyi olacak. Erzak yardımı için tüm avcılara ihtiyaç olacak."

Ooof, ben pek avcı sayılmam ama belki Liz gibi avcılıkta daha iyi olan insanlar bu işi yaparken çocuk bakımını ben üstlenebilirim. Ayrıca R'jaal'a resmi olarak eş olmadığımızı da söylemiyorum, çünkü nasıl söyleyebilirim ki? İsteyeceğim son şey, zaten kendini savunmasız ve yalnız hissederken herkesin Juth'a düşman olması. O'jek ona doğru bakmaya devam ediyor ve bu beni kızdırmaya başlıyor ve ben akli başında kalmakla gurur duyuyorum.

Ancak Juth ve Pak'ın Dışlanmışlar olarak görülmesi bu saçmalığın devam etmesi gerektiği anlamına gelmiyor. "Hepiniz ne zaman gideceksiniz?" Döndüklerinde Juth ve Pak'ın kabilenin başka bir parçası olmalarına yetecek kadar bir süre olmasını umarak soruyorum. "Bütün yaz mı? Yani, acı mevsim mi?"

R'jaal ve Raahosh birbirlerine bakarlar. Raahosh başını sallıyor, yüzü serttir. "Kalacak olanlarımız kulüpleri yeniden inşa edecek ve depolar üzerinde çalışacak. Gidenler acı mevsimin sonunda, bir sonraki acımasız mevsimde hepimize yardımcı olacak malzemelerle geri dönebilir. Croatoan da yeniden ikmal yapmamıza yardımcı olacaktır. Bu yapılabilir."

"Harika." Liz ellerini çırpı. "Karar verildi o zaman. Eğer gidiyorsanız, eşyalarınızı toplayın ve bir şeye ihtiyacınız olursa bizden birine haber verin. Şafakta gitmeye hazır olun ve gidemeyekseniz de söyleyin."

Daisy elini kaldırır. "Şafak vakti olmak

zorunda mı?" Liz ona ters ters bakar. "Evet."

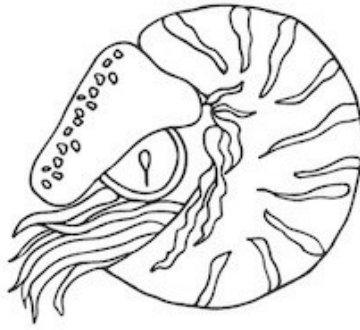
"Sadece kontrol ediyordum." Daisy ışıltı ışıltı gülümsüyor.

Gail ayağa fırlar. "Pekâlâ, bu sorun çözüldüğüne göre, hadi insanların karnını doyuralım, tamam mı? Kayalıklara yakın bir yerde yakabileceğimiz bir ateşimiz var ve sıcak bir balık yahnisi için yeterince yiyecek var. Kim aç?" Flor ve Sam'e el sallıyor. "Siz hanımlar bana yardım etmek ister misiniz? Çocuklar-" Sessah'ı işaret ediyor ve ardından I'rec ve O'jek'e dönüyor. "Bana yeniden inşa etmek için kullanılamayacak kadar parçalanmış odunlardan biraz getirin, yakalım. Yola çıkmadan önce hepiniz için sıcak bir yemek de yapabiliriz."

Herkes telaşla işe koyulur. Ben hariç herkes, çünkü ben yaralıyım. Ve bu...

korkunç derecede garip. "Yardım edebileceğim bir Şey var mı?"

Gail bana "Veronica'nın yanına oturup bileğine bakabilirsin" dedi ve hepsi bu kadar.

A Kısa bir süre sonra elimde ağzına kadar sıcak çorbayla dolu bir kâse vardı. Pak parmaklarını kâsesine daldırılmış, Steff'in kalçasına oturmuş yemeğini mideye indirirken, eşim de yemeğini didikliyor. Aklında pek çok endişe olduğunu söyleyebilirim ama bunları paylaşmıyor. Onun yerine,

Yarısını yedikten sonra kasesini bana uzatıyor, ben de kalanları Pak'la paylaşıyorum.

Bu insanların bir öğünde çok fazla yememeyi tercih edebilecek kadar çok yiyeceğe sahip olmaları bana garip ve ezici geliyor. Herkese yetecek kadar yemek var ve ikinci porsiyonlar dağıtılıyor. Serseriler kabilesi yiyeceklerini paylaşmazdı. Eğer bir balık bulursanız, o sizindir. Eğer paylaşmayı seçerseniz, bu sizin hakkınızdı. Paylaşmazsanız kimse şaşırılmazdı. Ama burada, sanki herkes için yemek bekleniyormuş gibi hepsi ellerini uzatıyor.

Çok garip.

Pak parmağını kâsenin içinde gezdirerek tüm sosu yalıyor, ben de aynısını yapıyorum, ta ki dişilerden birinin şaşkın bir ifadeyle bana baktığını fark edene kadar. Sonra kaseyi Pak'a verdim ve kendimi aptal gibi hissederek Steff'in elini tekrar tuttum. Bir yanım eşimi ve oğlumu alıp kumsalın uzak ucuna, daha önce işgal ettiğimiz mağaraya geri dönmek istiyor. Ama orada yiyecek yok, battaniye yok, hiçbir şey yok. Burada battaniyeler ve üzerine oturulacak yumuşak şeyler var. Bol miktarda yiyecek var. Kısa yelesi gri olan koyu tenli dişi ve sa-khui eşi tarafından yakılan ateş bile var. Onlar yaşlılar olmalı.

Pak bir süre diğer çocuklarla oynuyor ve sonunda tekrar kucağıma geliyor. Elinde tuttuğu bir balık oymasıyla uykuya dalıyor. En büyük kız bunu ona verdi ve yarın tekrar onlarla oynamasını istedi. Heyecanına rağmen Pak çok yorgun. Steff de sessiz, etrafımızda konuşan herkesi dinliyor. Çok konuşmuyor ama söylenen her şeye dikkat ettiği izlenimini ediniyorum. Diğerleri patikalar, erzaklar ve geride kimin kalacağı hakkında konuşurken o her şeyi özümsemiş gibi görünüyor.

Tüm bu konuşmalar çok bunaltıcı. Ben sessizliğe alışığım. Dalgaların ve kumların üzerinde gezinen yaratıkların sesinden başka ses duymamaya alışkınım. Tüm bu sesler etrafımızı sararken düşündüklerimi duyamıyorum. Pak'ın böyle bir sorunu yok. Kollarımda uyuyor, hiçbir şeyden habersiz. Steff bana bakıyor ve yüz ifadesi endişeli bir hal alıyor. Eğiliyor, nefesi tenimde geziniyor. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Bir dişi sakallı bir erkekle yüksek sesle tartışırken odanın etrafına bakıyor, erkek de sesini onunkine uydurmak için yükseltiyor. Başka biri gülüyor ve ardından küçük yavrulardan biri ağlamaya başlıyor. Steff bana bilmiş bir bakış atıyor. "Çok fazla, değil mi?"

Anladığı için rahatladım. Steff anlayışlı biri. Sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Herkes çok... gürültücü."

Steff başını sallıyor ve bir dişi kırmızı tenli arkadaşının kollarından bir yavru almak için odayı geçerken arkadaşım konuşuyor. "Bu gece için uyku düzenimiz nasıl?" Kollarımda baygın yatan Pak'ı işaret ediyor.

Kucağında bir yavru olan sarı yeleli bir dişi -sanırım diğer genç dişilerin annesi- Steff'e doğru ilerliyor. "Mardok'un proje mağarasında derme çatma yataklar var. Tüm ebeveynler orada yatıyor ve siz de birkaç yatak kapabilirsiniz. İsterseniz bizimkini de alabilirsiniz." Esnemekte olan genç dişi

yavrulardan birinin elini tutuyor. "Ben yavruları yerleştireceğim.

sonra geri gel. Raahosh'un bu gece uyuyacağını sanmıyorum. Ben de uyumayacağım. Yapılacak çok şey var."

Steff ona gülümser. "Teşekkür ederim Liz. Kulağa harika geliyor." Bana bakıyor. "Senin için uygun mu?"

Yakınlardaki diğer kitlerle birlikte yataklar. Steff'e bir ev yapana kadar işe yarayacak. Eskiden sahilde gördüğüm küçük kulüpleri düşünüyorum. Yapması kolay görünüyordı. Yaratıklar gittikten sonra onun için de bir tane yapabileceğime eminim. Ve Pak kalıcı bir eve sahip olmayı çok ister.

Eşim ve oğlumla birlikte bir ev. Bu düşünce içimi garip bir sıcaklıkla dolduruyor.

Sarı yeleli dişi -Liz- yavrusunu çirkin, yaralı bir erkeğe teslim ediyor ve ona Steff'in bana verdiği benzer bir ağız okşayışı veriyor. Bu onun eşi olmalı. Pak'ı kollarımdan alıyor ve Steff'e eşimi taşımam gerektiğini işaret ediyor. Steff yürümek istiyor ama ben izin vermiyorum ve mağaradan çıkıp geceye karışıyoruz.

Hava tenime karşı hemen serinliyor. Yaratıklar kumlara gömülmüş, alçak sesler çıkarıyorlar ama yakın zamanda gidecekmiş gibi görünmüyorlar. Yaratıkların gömülü olduğu daha derin kumlardan kaçınarak kayalıklara doğru ilerlerken Steff bana tutunuyor. Küçük dişiler annelerinin arkasında acele ediyor ve kabuk canavarlarının saldırmayacağını bilsem de, yeni mağaraya güvenli bir şekilde girdiğimizde yine de rahatlıyorum.

Şifacı ve eşi yavrularıyla birlikte orada, kürkler içinde kıvrılmışlar. Başka yataklar da var ama Liz bize arka tarafa kadar eşlik ediyor. Kızlarını kürklerin içine yerleştiriyor, Pak'ı da yanlarına yatırıyor. Sonra bir yığın battaniye alıp bize veriyor. Steff'i yere yatırıyorum, o da ayak bileğine dikkat ederek yere yerleşiyor ve Liz (başka bir Serseri ismi, fark ettim) yatak yapmasına yardım ediyor. Steff rahat ettiğinde Liz kolumu okşuyor. "Kabileye hoş geldin, Juth. Şu anda böyle boktan bir durumda olduğumuz için üzgünüm."

"Kahretsin... sho?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım.

"Sana başka zaman anlatırım," diye fısıldar Steff. "Teşekkürler Liz."

"Sabah görüşürüz," diye fısıldıyor ve sonra tekrar mağaradan dışarı çıkıyor.

Pak'a bakıyorum ama başparmağı ağzında, oyuncağı diğer elinde, mışıl mışıl uyuyor. Yanında olmadığımı fark etmedi bile ve bu beni çok etkiledi. Babasını bu kadar kolay mı unutuyor?

Ama sonra Steff onun yanına uzanmam gerektiğini söylüyor ve birdenbire onun diğer kürklerin içinde olmasına seviniyorum. Liz akıllıca davranmış. Kemerimi çıkarıp yatağın yanına koyuyorum, sonra kürklerin altına kayarak eşime katılıyorum. Çıplak bacaklarım onunkilere değiyor ve dün gece ona dokunduğumu hatırlıyorum. Ona tekrar dokunmak istiyorum, hemen şimdi. I-

"Steph?" diye sesleniyor bir ses.

Küçük kızlardan biri mırıldanıyor, uykusunda dönüyor ve eşim donup kalıyor, gözleri kocaman oluyor. Ayağa kalkıyor ve karanlıkta yüzü, khui-mavi gözlerinin ışıltısıyla aydınlanıyor. Yanakları kızarmış ve rahatsız görünüyor. "Flor?" diye sesleniyor alçak bir sesle. "Sen misin?"

Gölgelerin arasından bir kadın çıkıyor ve yatağın yanına doğru ilerliyor. Steff'in yanına çöküyor, elini sıkıyor ve bana bakıyor. Onu ya da kokusunu tanıyamadım. Koyu renkli bir yele, yumuşak deri renginde bir teni ve parlak bir gülümsemesi var. Steff'in elini sıkıyor. "Gitmeden önce gelip seni görmem gerekiyordu. Konuşma fırsatımız olmadı."

"Ah." Steff tekrar bana bakıyor ve tavrında bir tuhafılık var. "Bu iyi bir zaman olmayabilir."

Diğer kadın -Flor- kıkırdarak elini ağzına kapatıyor. "Bir şeyi mi böldüm? Hepiniz çirkinleşmek üzere misiniz?"

"Çocuklar uyumaya çalışıyor," diye itiraz ediyor Steff.

"Doğru. Tabii." Flor elini sallayarak bunu geçiştirdi. "Ben sadece... iyi olduğundan emin olmak istedim." Onun

Bakışlar önce bana sonra Steff'e yöneliyor. "Siz ikiniz rezonansa girdiniz mi? Artık çiftleştiniz mi?" "Bu uzun bir hikâye." Steff bana çaresiz bir bakış attı.

"Rezonans değil ama."

"Sadece rezonans beklediğini sanıyordum, anlıyor musun? Bu adamla ilişkiye girdiğinizi hiç paylaşmadın." Flor bana baktı. "Sır saklamakta çok iyi!"

Öyle mi? Bunu bilmek güzel. Steff rahatsız görünmeye devam ediyor ve yavrulardan biri yatakta kıpırdandığında Flor'un koluna dokunuyor. "Döndüğünde konuşuruz, söz veriyorum. Şu an iyi bir zaman değil."

"Elbette, elbette." Flor kollarını Steff'in kollarına doluyor ve onu sıkıca sarıyor. "İyi olmana sevindim. Dedikodularımızı başka bir zamana saklayalım." İleri geri sallanıyor, coşkuyla sarılıyor ve sonra bana bir parmak sallıyor. "Ona iyi davransan iyi edersin, dostum."

"Flor," diye itiraz ediyor Steff güçsüzce. "Kes şunu."

"Ben sadece arkadaşına göz kulak oluyorum." İkimize de gülümsüyor, ayağa fırlıyor ve parmak uçlarını öpüyor, bir veda jesti olsa gerek, elini ağzından uzaklaştırıyor. "Diğer tarafta görüşürüz."

Steff el sallıyor ve merakım uyanıyor. Steff'im her zaman kendinden çok emin, çok rahattır. Sanki her şeyin cevabını zaten biliyormuş gibi. Ama onu bu kadınla görmek tuhaf. Telaşlı ve tedirgin davranıyor ve sanki bir tür özür diler gibi bana bakıp duruyor.

Dişi gittiğinde ve Steff tekrar yattığında ben de yatıyorum. Ben de onu izliyorum, yüzünü inceliyorum. Uyumak için gözlerini kapatmıyor ama tavana bakıyor, düşüncelerini paylaşmıyor.

"Yakın arkadaş mısınız?" Ben

soruyorum. "Onunla mı?" Steff başını sallıyor.

"Sana sarıldığında neden o kadar rahatsız görünüyordun? Bir sorun mu var?"

Steff dudağını ısıyor ve sonra yüzünü bana dönerek yan yatıyor. Vücudumda hemen bir sıcaklık dalgası oluşuyor, çünkü dün gece uzanıp sikimi kavradığında da böyle olmuşuk. Bana dokunduğunda. Tekrar dokunacak mıyız? Ben de yüzümü ona dönüyorum, hevesle. Tereddüt etti ve sonra uzanıp göğsüme dokundu. "Sana bir şey söylemeliyim. Önemli bir şey değil ama yine de bilmeyi hak ediyorsun."

Bekliyorum.

Bir an düşünüyor ve sonra devam ediyor. "Kendi gezegenime döndüğümde... birkaç farklı insanla kürkler üzerinde deneyler yapıyordum diyelim. Bazıları dişiydi."

Ev... gezegen? Ne demek istediğini bilmiyorum. Dağların uzak tarafından geldiğini mi söylüyor? İnsanları bu yüzden mi bu kadar tuhaf görünüyor? Ama itirafı, onun tuhaf davranışlarını fark etmekte haksız olmadığımı anlamamı sağladı. "O zaman sen ve... Flor..."

Başını hızlıca sallıyor. "Hayır. Burada kimse yok aslında. Sadece sen varsın." Beni rahatlatmak istercesine tekrar göğsüme vuruyor. "Ama ilk geldiğimizde ona karşı bir şeyler hissediyordum. Bilmeni istedim. Hiçbir zaman bir yere varmadı ve o da bilmiyor. Ama hem onun hem de senin yanında bu şekilde olmak garipti. Hepsi bu."

Ah. "Ama eş değil miydiniz?"

"Oh, hayır." Steff bana küçük bir gülümseme veriyor. "Burada başka kimsenin eşcinsel ya da biseksüel olduğunu sanmıyorum. Ama bilmeni istedim çünkü bu benim utandığım bir şey değil, ama bazı insanlar bunu anlamıyor."

Takip etmeye çalışıyorum ama kafamı karıştırıyor. "Neyi anlamıyorsun?"

"Kadınların kadınlara dokunmasını mı?"

"Rezonans olmadığı için mi?" "Çünkü

bazı insanlar bunun yanlış olduğunu
düşünüyor." "Neden?"

Kıkırdıyor. "Şey, nedenini bilmiyorum. Sadece yapıyorlar. Serseriler klanının herhangi bir kuralı
var mıydı?

bu tür şeyler?"

Bir an için dağılmış klanımızı düşündüm. Dışlanmış olmanın ne kadar yalnız olduğunu ama yine de diğer klanlara karşı birlik olduğumuzu. Zorunda kaldığımızda nasıl bir araya geldiğimizi ve birileri avlanamadığında birbirimize nasıl destek olduğumuzu. "Çoğunlukla içimize kapanıktık. Serseriler klanının çiftleşmeyle ilgili kuralları yoktu, sanırım, çünkü çiftleşmemiz beklenmiyordu. Kim bir Serseriyle çiftleşmek ister ki?" Omuz silkiyorum. "Biz buna layık değiliz. Bu yüzden bazen birlikte avlandığımızda... birbirimizden zevk almaya çalışırdık."

Çok sık olmadı. Diğerlerine asla yeterince güvenmedim. Nen yemek hırsızı, Ezz ise herkesi itip kakmayı seven bir kabadayıydı. Bazen o kadar yalnızdım ki onlara dokunurdum ve onların da bana dokunmasına izin verirdim ama böyle anlar asla uzun sürmezdi. Birkaç Serserinin rahatlamak için birbirine dokunmasının ne önemi vardı ki? Sanki hiç dostumuz olacakmış gibi. Sanırım Haal Ezz'le rezonansa girdiğinde hepimiz şaşırdık. Kimse bunun olabileceğini düşünmemişti. Dışlanmışlar bir şekilde kırılmıştı.

Ama Dışlanmışların da herkes gibi insan olduğunu öğrenmeye başlıyorum. Yanlış ya da kötü değiliz. Sadece biraz farklı görünüyoruz, tıpkı Steff'in kendilerine sa-khui diyenlerden farklı görünmesi gibi.

Steff anlayışla başını sallıyor. Parmaklarını hafifçe göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Bunda utanılacak bir şey yok.

Bazen sadece dokunulmaya ihtiyaç duyarız."

Elini elime alıyorum ve parmak uçlarını dudaklarıma götürüyorum. Gözleri yumuşadığında büyülenerek parmak uçlarını ısıyorum. "Dokunulmaya ihtiyacın var mı, dostum?"

"Burada mı?" diye fısıldıyor. "Şimdi mi?"

"Beklememi ister misin?" Ağzımı onun eline sürüyorum. "Bize bir kulübe yapacağım," diye söz veriyorum ona. "Hepimiz için bir ev. Eğer sana zevk vermek için o zamana kadar beklememi istiyorsan, beklerim. Ama dün gece bana nasıl dokunduğunu düşünüyorum ve aynısını senin için de yapmak istiyorum."

Dudakları ayrılıyor. Bakışları yüzümde geziniyor ve sonra parmakları dudaklarımin üzerinde geziniyor. "Hoşuna gitti mi? Sana dokunduğumda?"

"Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunu... tekrar yapabilir miyim?"

Bunu çok istiyorum. Ama bunu yaparsa, teninin her yerine boşalacağımı ve bunu temizlemenin bir yolu olmadığını biliyorum. "Tohumlarım her yere bulaşacak," diye uyarıyorum. "Yapmamalıyız."

"Bir fikrim var." Gözlerinde muzip bir bakış var. "Bunun için endişelenme."

Bir iniltiyi ısıyorum, çünkü bana heyecanlı bir bakış atıyor ve bu beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. "Önce sana dokunmak istiyorum."

Yine dudağını ısıyor ve mağaranın etrafına bakıyor. "Yakınlarda başkaları da var," diye fısıldıyor bana yaklaşarak. "Ya gürültü yaparsam?"

"Olmayacaksın," diye ona güvence veriyorum. Ona dokunmayı, beni vazgeçiremeyeceği kadar çok istiyorum. Üstünün deri kayışlarına dokunuyorum. Birinden bir tunik ödünç almış ve günün büyük bir kısmında onu giymişti, ama şimdi yine sadece garip deri bandı ve eteği var. Meme uçlarının ne kadar yumuşak olduğunu ve onlara dokunduğumda çıkardığı sesleri hatırlıyorum. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Yumuşak uçlarını sertleşene kadar ovmak istiyorum ve onları bana doğru bastırıyor. Uyluklarının arasındaki kaygan sıcaklığa dokunmak ve tüm sırlarını öğrenmek istiyorum. Onun her şeyini istiyorum. Bu yüzden omzundaki bir deri şeridi çekiştiriyorum. "Bunu çıkarabilir

miyim?"

"Lütfen," diye nefes alıyor, elleri bir kez daha göğsüme gidiyor. Steff eğiliyor ve nefesi yüzümü okşadığında, bana yaptığı gibi ağzımı onunkinin üzerine koymamı istediğini anlıyorum. Bu konuda tecrübeli değilim ama onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum. Bana yaptığında hoşuma gitmişti, bu yüzden dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Ağzı benimkine sürtünüyor ve sonra dudaklarını ayırıyor ve dilinin fiskeini hissediyorum.

Doğrudan sikime bir zevk şimşegi gönderiyor.

Yakınlarda uyuyan yavruları düşünerek bir iniltiyi bastırıyorum. Doğru, yakınlarda insanlar var ama ben küçük bir oğlun babasıyım. Ne zaman küçük bir iniltiyi duyacak kadar yakınımda biri olmayacak? Hiçbir zaman. Ama Steff'in de dediği gibi, bunda utanılacak bir şey yok. Bu sadece zevk. Bu yüzden onun ağzını alıp keşfediyorum, dilinin benimkine karşı hareketlerini taklit ediyorum. Onu bu şekilde tatmak iyi hissettiriyor. Onun ağzıyla çiftleşmek. Steff bana karşı inliyor, muhtaç bir ses. Hayatımda duyduğum en güzel şeylerden biri. Bana onu iyi hissettirdiğimi, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini söylüyor.

Bu seslerden daha çok istiyorum.

Meme uçlarının arasındaki düğümü çekiştiriyorum, deriyi yerinde tutan düğümü. Sıkı tutuyor ve ne kadar zorlarsam zorlayayım gevşemiyor. Kıkırdadığında hayal kırıklığıyla hırıltımı bastırıyorum ve parmakları benimkilerle yer değiştiriyor. Onu kurtarıyor ve sonra memeleri serbest kalıyor, görkemli ve yumuşak, bekleyen ellerime dökülüyor.

Muhteşemler. Onları okşuyorum, ne kadar yuvarlak ve hassas olduklarından büyüleniyorum. Meme uçları daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyor ve uçlarını kızdırdığımda nefesi kesiliyor ve ağzını daha sert ve ateşli bir şekilde benimkine dayıyor. Ağzını yalıyorum, onun da benimle aynı ihtiyacı hissetmesini istiyorum. Ama bir kadının vücudunu kendi vücudum gibi tanımıyorum. "Kendini iyi hissetmen için sana nasıl dokunmalıyım?" Ona soruyorum, ihtiyaçtan ağrıyor. "Sana en iyi nerenden dokunabilirim?"

Elimi tutuyor ve ıslak, sıcak ve çok ama çok büyüleyici olan kalçalarının arasına sokuyor. "İşte," diye nefes alıyor, vücudu bana biraz daha yaklaşıyor. "Bana istediğin her yerde dokunabilirsin, ama burada en iyi olan birkaç nokta var."

"Göster bana," diye mırıldandım.

Steff elimi tümseğinin üzerinde gezdiriyor. Bacakları hafifçe ayrılıyor, sanki dokunuşum için yol veriyormuş gibi. "Parmaklarınla bastırdığında vücudumun girişi iyi hissettiriyor." Burnu benimkine sürtünüyor ve göbeğinin yumuşak, kaygan girişini bulup bir parmağımı içeri daldırdığımda nefesi kesiliyor. "Bunu sakin gibi düşün."

"O zaman bu senin için hayal kırıklığı olacak. Benim aletim parmaklarımdan çok daha büyük."

Bir kıkırdamayı bastırıyor, ben ona dokunurken yüzünü boynuma sürtüyor. Parmağımınla içini okşuyorum, vücudunu öğreniyorum. Nasıl hissettiğinden büyüleniyorum ve parmağım yerine sikimin içeri girdiğini, vücudunun etrafımda sıcak bir şekilde kenetlendiğini hayal ediyorum. Bu hoşuma gidiyor... hem de çok.

"Başka neresi olabilir?" Daha fazlası için açgözlülükle ona soruyorum. Bana cevap veriyor ama bana dokunduğu zamanki gibi ihtiyaçtan çıldırmış değil.

"Kadınlar farklıdır," diye mırıldanıyor. "Bizim erkeklerden biraz daha farklı bir şeye ihtiyacımız var." Elim çekiştiriyor, parmaklarımdan birini amının ıslak kıvrımı boyunca yönlendirene kadar biraz geri çekiyor. "Burada küçük bir nokta var, klitoris denen bir et parçası. Eğer ona dokunursan, gerçekten çok iyi hissettirir." Onu bulup parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesiliyor, tırnakları derime batıyor. "Neredeyse çok iyi."

"Böyle bir şey var mı?"

Orasına tekrar dokunduğumda dişlerini gösteriyor. "Hassas," diye idare ediyor. "Çok... hassas."

Ah. Şimdi anlıyorum. Tahrik olduğunda doğrudan bir dokunuş çok fazla gelebilir. Aletim şiştiğinde kuyruğumun dibinde böyle bir his oluyor. "O zaman hangi dokunuşlar iyi hissettirir?"

Steff'in eli benimkine sürtünüyor ve sonra elimi tutuyor. İlk parmağımı kullanarak memesinin etrafında küçük daireler çizmeye başlıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor ve bana sürtünüyor. "Bu..."

gerçekten iyi hissettiriyor." Dudakları ayrılıyor, gözleri kapanıyor. "İçimde bir parmak varken bu... harika hissettiriyor. Ya da elin göğsümdeyken. Ya da ağzınla. Hepsi iyi hissettiriyor." Gülümsüyor, gözlerini açıp bana bakıyor. "Çok otoriter davranıyorsam bana haber ver."

Otoriter mi? Ona tam olarak nasıl dokunacağımı söylemesine bayılıyorum. "Bu mükemmel," diyorum ona. "Sen mükemmelsin."

"Oh, güzel." Sesi nefes nefese ve dalgın geliyor, teni kızarmış ve terden hafifçe nemlenmiş.

"Ağzımı sana tekrar sürebilir miyim?" Çok mu abarttım diye merak ederek soruyorum. Eğilip çenesini yalıyorum, onu tatmak için yanıp tutuşuyorum. Başını salladığında dudaklarını tekrar yakalıyorum ve parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum. Küçük aç bir ses çıkarıyor, eli benimkinin üzerinde kasılıyor. Bacakları seğiriyor ve ben büyüleniyorum. Ona tekrar dokunuyorum, bacaklarının arasındaki o küçük noktayı okşarken bile ağzıyla alay ediyorum.

Bu kez usulca haykırıyor ve kalçaları sarsılıyor.

"Şşşt," diye hatırlatıyorum ona, kendi sessiz olma kurallarını unuttuğu için memnun olarak.

"Sessiz olmalısın." Başını sallıyor, nefesi kesiliyor ve dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, parmaklarım bacaklarının arasında çok sevdiği o noktayı okşuyor. Bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor. Çok daha fazlasını. O kadar görkemli bir kadın ki, vücudu dolgun ve güzel, memeleri cömert. Bu yüzden onları bandın arkasına saklıyor olmalı - diğer dişiler onu kıskanmasın diye. Böyle bir saçmalığa verilecek en açık cevap bu. Steff nazik ve düşünceli biri. Bunu ateşin başında oturduğumuz ve herkesin konuşmasını dinleyip nasıl hissettiklerini sorduğu zamandan biliyorum. Sanki ailesiymiş gibi hepsi için endişeleniyor ve bunun için mutluyum iyi kalpli. Pak'a iyi bir anne olacak.

O benim için harika bir eş olacak ve belki de bu beni her şeyden çok heyecanlandığı için ağgözlüyüm.

Bundan çok hoşlandığı için meme uçlarını ovmak istiyorum ama kalçalarının arasındaki sıcaklığı terk etmek istemiyorum. Onu ovduğum yer ıslak ve kaygan ve o noktayı her sıyırdığımda boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor. Yani hayır, elim kalmalı. Yanına uzanırken ağzımı omzuna bastırarak bunu düşünüyorum ve sonra biraz daha aşağı kayıyorum. Meme uçları gergin, uçları kızarmış ve sivri ve acaba ağzımı onun ağzına yaptığım gibi onlara da koyabilir miyim diye merak ediyorum.

Bunu öğrenmenin tek yolu olduğuna karar verdim. Cesurca, kürklerin altında neredeyse gizlenene kadar aşağı kayıyorum ve memelerinin dolgun, yuvarlak tümseklerinden birine sokuluyorum. Boğazının altından inliyor ve sonra parmakları yelemde, dudaklarımı tepesinde gezdirirken beni memesine doğru tutuyor. Neyi sevdiğini anlamak istiyorum ve elim kalçalarının arasında gezinirken, diğer elimi de onu ezmek için ağırlığımı dengelemek için kullanmalıyım, onun yerine ağzımı kullanacağım.

Dudaklarımı memesinin kıvrımında gezdiriyorum, ama en çok ucuna dikkat ettiğimde hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Ben de dilimi ucunda gezdirerek ve yumuşak teninin üzerinde gezdirerek onunla alay ediyorum. Elime karşı aceleyle sallanıyor ve bana oraya da dokunulmasını istediğini hatırlatıyor. Elim hareket etmeyi bıraktı. Vücudu dikkatimi dağıtıyor. Kendime bunun benim değil onun zevki olduğunu hatırlatmak zorundayım... yine de gerçekten benimmiş gibi hissettiriyor.

Dişlerim meme ucunu sıyırdığında yumuşak bir inilti daha çıkarıyor ve ben onun çok sevdiği özel noktayı okşarken bile başımı kaldırıyorum. "Sessiz olmalısın, Steff'im."

Buna karşılık olarak amını elime sürtüyor, muhtaç ve daha fazlasını istiyor. Steff pantolonunu indiriyor, sesi mağarada boğuk ve yüksek çıkıyor ama bunun diğerlerini uyandırmaya yeteceğinden şüpheliyim. Yine de onunla alay etmekten kendimi alamıyorum. Uyarılmışlığının kokusu her yere yayılıyor ve kaygan suları elimi kaplıyor. Dudaklarımı tekrar bir memenin ucunda gezdiriyorum ve ona fısıldıyorum. "Çok ıslaksın. Sana bu özel noktadan dokunduğum için mi? Yoksa ağzımı mı daha çok seviyorsun?"

Cevap vermeyince dilimi yavaş ve durgun bir şekilde göğsünün ucunda gezdiriyorum. Nefesi kesiliyor ve bana karşı sallanırken bile elimi kalçalarının arasına sıkıştırıp orada tutuyor. Bunun için çaresiz durumda, dostum ve çok yaklaştığını fark ediyorum. Onun heyecanı benimkini artırıyor ve ona kelimeler vermeye devam ediyorum, çünkü onunla gerçekten konuşabilmek çok iyi hissettiriyor.

"Tenin çok yumuşak. Hiç memen kadar yumuşak bir şeye dokunmamıştım," diyorum ona, sesim kürklerimizden kaçmayacak kadar alçak. Meme ucunu bir kez daha yalayarak ürpermesini sağlıyorum. "Ama bence ıslak amcığın daha yumuşak olabilir. Yalnız kalana kadar bekleyemem. Dilimle öğrenmek istiyorum, tıpkı meme uçların gibi, ama buna izin verilip verilmediğini bana söylemelisin."

Parmakları yelemde kenetleniyor, elime karşı çılgınca sallanırken bile nefesi sıkı ve hırıltılı. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ihtiyaçla irileşiyorlar, dudakları sanki çok ama çok yakınmış gibi aralanıyor.

"Şu anda ağzımı üzerine koysam," diye fısıldıyorum, meme ucunu tekrar yalarken nefesim teninde dolaşıyor, "benim sessiz eşim olur musun? Yoksa şu anda olduğun gibi gürültülü mü olurdu? Elime karşı sallanırken, o kadar güzel ve ihtiyaç dolu ki kendine engel olamaz mısın?" Bir parmağımı amına sokuyorum, onunla alay ediyorum.

Ağzı ardına kadar açılıyor ve yumuşak, iniltili bir ses çıkıyor. Çılgınlıklarını ağzıma almak için hemen dudaklarını kendi dudaklarımla örtmek için ayağa kalkıyorum. Çılgınca elime karşı kükrüyor ve en sevdiği noktaya geri dönmesini isteyerek elime doğru eğiliyor. Ben de öyle yapıyorum ve onu sertçe ovuyorum, boşalmasını sağlamak için çaresizce.

Steff'in tüm vücudu geriliyor ve ben ağzına sahip olduğumda titriyor. Sıkıştığını hissedebiliyorum, titrerken ve yumuşak bir çılgılık daha atarken kalçaları elimin etrafında umutsuzca sıkılıyor. Sonra sertleşiyor, gözleri kapanıyor, yeni bir ıslaklık dalgası elimi kaplarken ağzı benimkine karşı gevşiyor. Tekrar tekrar kasılırken bile dilimle onu kızdırıyorum, ta ki altımda gevşeyene, doruk noktası bitene kadar. Sonunda rahatladığında nefes nefese kalıyor ve ağzımı bir kez daha onunkine bastırduğimde, dokunuşuma doğru eğiliyor, doymuş.

"İyi yaptım mı?" Ona sordum. Dişime ilk kez zevk veriyorum ve birden gerildim - ya yanlış yaptıysam? Ya daha fazla dokunuş isterse? Daha iyi dokunuşlar?

Ama o sadece bana sokuluyor, Pak'ın bana sokulmasına hiç benzemeyen bir şekilde sokuluyor. "Bu inanılmazdı." Elleri göğsüme kayıyor ve parmak uçlarını göğsümün üzerinde gezdiriyor. "Dokunduğun ilk dişinin ben olduğumdan emin misin?"

"Sanırım bir başkasını fark ederdim," diye belirttim.

Kıkırdıyor, sesini göğsüme bastırıyor. "Buna bayıldım. Sen bana dokunana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Umarım yakında tekrar ihtiyacın olur," diye itiraf ediyorum. Sikim kemik gibi sertleşmiş ve sanki vücudumdaki tüm kan orada toplanmış gibi hissediyorum. "Sana dokunmak hoşuma gidiyor."

Beni şaşırtarak aramıza uzanıyor ve sikimi okşuyor. "Mmm, söyleyebilirim."

Onu kendime doğru sımsıkı tuttum. Kontrolümün bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama ellerini sikimin üzerinde gezdirdiği anda kendimi kaybettim. İhtiyaç sistemimde zonkluyor. Ama yanağını göğsüme yaslayıp ağır ağır iç çektiğinde, elleri sikimi bıraktığında, bu düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışıyorum. O yorgun. Başka bir gece, mağarayı başkalarıyla paylaşmadığımız bir zamanda daha fazlasını yapabiliriz. Pak'ın uykusu ağırdır ve ondan çok ama çok iç çektirecek kadar zamanımız olacak.

Yüreğim kabarak kollarımı ona doluyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Grup hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, beni şaşırtarak.

Ben ne düşünüyorum? Fark eder mi? Onun onlara, bizim de onların yemeğine ihtiyacımız var. İşte buradayız. Omuz silkmek istiyorum ama Steff'in kelimeleri sevdiğini biliyorum. "Sanırım... büyük bir grup."

"Peki burada olduğun için zgn msn?" Nefesi gğsm gıdıklıyor.

zgn mym? Hoşuma gitmiyor ama her şeyin farklı olduğunu söylediğinde ona güveniyorum. Pak ve ben avlandığımız ve kampta üzerimize düşeni yaptığımız sürece kabul göreceğiz. Bunu yapmak yeterince kolay ve Pak'ın daha fazla insana ihtiyaçı var. Tamamen yalnız da iyi olurdum ama-

Kendimi durduruyorum, çünkü belki bir zamanlar bu doğru olabilirdi, ama şimdi değil. şimdi

Kahkahası her günü anında güzelleştirecek kadar parlak bir oğlum var. Kollarımda yumuşak, akıllı ve bana dokunmayı seven bir eşim var. Yalnız olsaydım bunları özlerdim. Gerisi umurumda değil. Eşim ve yavrularım iyi beslendiği ve mutlu olduğu sürece, önemli olan tek şey bu. Bir elimle Steff'in sırtını sıvazlıyorum. "Sana sahibim. Memnunum."

"Emin misin?" Bana bakıyor, gözleri endişe dolu. "Bize katılmak istemediğini biliyorum."

"Söylediğin gibi, artık her şey farklı." Omuz silkiyorum. "Geleceğin ne getireceğini göreceğiz."

Parmakları göğsümü gıdıklıyor ve sikim karşılık olarak seğiriyor. "Başka bir şey sorabilir miyim?" Sanki onu bir şeyden mahrum edecekmişim gibi. "Sor bakalım."

Bir an tereddüt ediyor ve sonra parmakları göğüs kaslarımdan birinin çizgilerini izliyor. Kesem sıkılaşıyor ve umarım bu bir çiftleşmeye yol açar. Gerçekten, gerçekten umuyorum. Belki de bu benim açgözlülüğüm, ama vücudu benimkine bastırıldığında ve aletim sertleşip onun için ağrırken başka bir şey düşünemiyorum.

"Pak," diyor Steff, umutlarımı kırarak. "Onun saçları sarının çok parlak bir tonu. Seninki ise koyu. Onun senin olmadığı doğru mu?"

Nedense onun sözleri beni savunmaya geçiriyor. "O benim oğlum. Onu kendi oğlum olarak sahiplendim. Karnının doyduğundan emin oldum. Karnındaki ağırlara ve çiziklere ben baktım. Ona avcı olmayı ben öğrettim. O bana ait."

Steff hafifçe çeneme dokunuyor. "Seni incitmek istememiştim, Juth. Özür dilerim. Sadece saçını merak ediyordum."

Bu beni rahatlattı. Bu benim eşim. Elbette geçmişimi bilmek istiyor. Bununla bana saldırmayacak ya da oğlumu benden almaya çalışmayacak. Steff de diğer herkes gibi o bilgili gözleriyle beni izliyor, anlamaya çalışıyor. Sessizce özür dileyerek sırtını sıvazlıyorum. "Annesi Haal'ın da aynı soluk yelesi vardı. Bu yüzden dışlanmıştı. Daha yaşlıydı ama bana onu doğuranların Uzun Kuyruk'tan geldiği ve arada sırada birinin aynı tuhaf soluk yeyleyle doğduğu söylendi. Geriye dönüp baktığımda, tamamen sağlıklı bir dişiye sırf yelesi yüzünden sürgün etmek aptalca görünüyor. Örgüsünün rengine rağmen herkes kadar iyi avlanabilir ve balık tutabilirdi."

"Aptalca görünüyor," diyor Steff usulca. "Ve... o senin eşin miydi?"

Bu yüzden mi soruyor? Kıskanıyor mu? Nedense bu düşünce beni iyi hissettiriyor. Birinin bir Serseriye kıskanacağını düşünmek. Elim kalçasının kıvrımına doğru kayıyor. Her yeri yumuşak ve yuvarlak ve ona dokunmadan duramıyorum. Buna bayılıyorum. "Haal, Ezz'de yankı buldu. Birbirlerinden pek hoşlanmazlardı. Dışlanmışların çoğu çok yalnız ve özeldir. Birbirimizle anlaşılamayız. Ne ben Ezz'i ne de o beni umursuyordu. Rezonans sürpriz oldu. Haal karnı büyüüp saklaması imkansız hale gelene kadar bundan bahsetmemişti. Sanırım bir süre birbirlerine tahammül ettiler ama Pak doğduğunda küçük ve zayıftı, Haal da uzun süre yaşamadı." O korkunç zamanları hatırlayarak düşüncelere dalıyorum. Oğluna bakmaktan başka bir şey yapacak gücü olmayan Haal'ı. "Zayıf" oldukları için ikisiyle de hiçbir şey yapmak istemeyen Ezz'i. "Sanırım Haal'ın khui'si her zaman zayıftı ya da yaşlılığında doğum çok fazla geldi. Khui pek çok şeyi onarabilir ama her şeyi düzeltemez. Kadın öldü ve Ezz çocuğun yükünü üstlenmek istemedi. Haal'a ben bakıyordum, bu yüzden Ezz onları terk ettiğinde Pak'ı oğlum olarak sahiplendim."

Steff yumuşak bir sesle, "Çok cesursun," diyor.

O zamanları düşünerek bir kahkaha atıyorum. "Kendimi cesur hissetmiyordum. Pak her gün ağlıyor ve öylesine öfkeyle titriyordu ki yanlış bir şey yaptığımdan endişeleniyordum. Oyundan korkuyordu. Kucağa alınmaya ihtiyacı vardı. Zayıf, çaresiz ve talepkârdı ve her gün, bugün onun öleceği gün olacak diye düşünüyordum. Ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Ona nasıl yemek

yedireceğimi bilmiyordum. Kuşların yavrularına yaptığı gibi onun için yemeğini çiğnedim ve yeterli olmasını umdum ve sonunda Pak büyüdü. Ama o ilk günler?" I

başımı salladım. "Hiç bu kadar korkmamıştım ya da hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim." Eli tekrar yüzümü okşuyor. "Bence sen harikası."

"Onun babası olmak... inanılmaz bir hediye oldu." Oğlumu düşünmek bile iyi olduğundan emin olmak, uyurken dudaklarının arasına sıkıştırdığı başparmağını görmek için yavruların uyuduğu yatağa koşarak gitme isteği uyandırıyor. Bazen iyi olduğundan, nefes aldığından ve Haal gibi güçsüz olmadığından emin olmak için ona bakmam gerekiyor. "Onu kontrol etmeliyim."

Ben ayağa kalkmadan Steff beni aşağı çekiyor, eli kuyruğuma gidiyor ve ben ayağa kalkmadan onu tutuyor. "O iyi," diye alçak ve yatıştırıcı sesiyle beni rahatlatıyor. "Yirmi adım ötede. Horlasa bile onu duyabilirsin. Bırak uyusun." Başparmağı kuyruğumun alt tarafında geziniyor ve sikim tepki olarak sarsılıyor. "Benimle kal."

Sırf eş olduğumdan çok daha uzun süredir baba olduğum için ona bakıyorum. Solgun saçlarının uyuyan iki kızın arasından çıktığını görüyorum ve gözlerimi kısarsam ağzındaki başparmağı seçebiliyorum. Steff haklı. Tüm bunlar benim için yeni olduğu için gerginim. Tekrar onun yanına uzanıyorum ve o da hemen kendini önüme bastırıyor, memeleri tenime değiyor. Bu çok hoşuma gidiyor. Eli karnımda aşağılara indiğinde, içimdeki ihtiyaçtan bunalmış bir halde dişlerimi sıkıyorum. "Steff-"

"Şşşt," diye fısıldıyor ve ağzını göğsüme bastırıyor. Dili tenimde geziniyor ve omurgamda tahrik edici bir ürperti yaratıyor. "Tohumunun her yere bulaşmasıyla ilgili bir fikrim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki? Onun bana dokunmasına duyduğum açlık neredeyse sürekli bir sızı. Pak'tan başka hiç kimseye ihtiyaç duymadım, bir başkasının bana dokunup dokunmamasını hiç umursamadım ama Steff'le birlikte sürekli onun için yanıp tutuşuyorum. Sürekli onun ellerinin üzerimde olduğunu düşünüyorum. Ona ihtiyacım var ve bu beni heyecanlandığı kadar korkutuyor da. Sanırım onu tekrar memnun etmem gerekiyor. Beni başka biri için, daha iyi biri için terk etmemesi için onu sürekli memnun etmeliyim. Uygun kuyruğu, boynuzları ve rengi olan, klanları için doğru işaretleri olan biri.

Steff'in ağzı göğsümde daha aşağılara iniyor ve vücudunu tamamen kürklerin altına kaydırıyor. Ağzını göbeğime bastırdığında, ne yapmak istediğine dair bir fikir edindim ve bunun düşüncesiyle neredeyse boşalıyordum. Hayır... kesinlikle...

Eli sikimi kavıyor ve sonra sıcak, emici bir sıcaklık ucunu çevreliyor.

Bunun coşkusuyla inlememek için kendimi zor tutuyorum. İçimden yükselen çığlığı bastırmaya çalışarak elimi baş ve işaret parmaklarımın arasında ısııyorum. Dili sikimin alt tarafı boyunca ilerliyor ve sonra ucunu sertçe emiyor.

Bu çok fazla. Doruğa ulaşıyorum, tohumlarım öyle bir güçle fıskırıyor ki tüm mağaranın sallanmasını bekliyorum. Yine de ağzını üzerimde tutuyor, ben ağzını doldururken dili sikimin alt tarafını gıdıklıyor. Battaniyenin altında tamamen sessiz, elleri kalçamı ve aletimin tabanını ovuşturuyor, tüm harcamalarımı alıyor ve sonra aletimi yalayarak temizliyor.

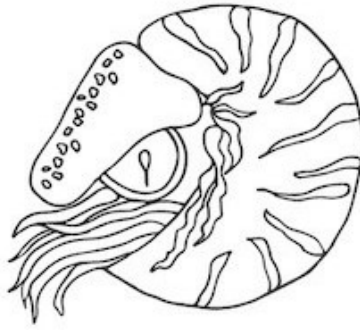
Hayranlık içindeyim.

Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Şimdi bu fikri aklımdan asla çıkaramayacağım. Steff'in sıcak, pembe ağzı sikimin üzerinde. Steff sikimi yalıyor. Steff beni emiyor ve tohumumu içiyor.

Bir eşe sahip olmak inanılmaz bir şey. Birbirlerine her zaman böyle dokunduklarını düşünmek. Sırf eşlerine keyif vermek için birbirlerinin en zevkli yerlerini ağızlarına alıyorlar. Çok etkilendim. Başını göğsüme yaslamak için tekrar yukarı kaydığında, onu kelimelerin ötesinde kendime doğru

ekiyorum. Düşüncelerin ötesinde.

Tek bildiğim mutlu olduğum. Bunu ve Steff'i kaybetmemek için her şeyi yaparım.

E Dostum bana sarılmış olsa da uyuyamıyorum. Her şey çok farklı. Diğerlerinin horlama ya da nefes alma sesleri çok fazla. Birinin çiftleşmesinin belli belirsiz sesi ve kokusu var. Genç bir yavru uyanıyor ve ağlıyor. Mağara ısınıyor.

Bedenlerin sıcaklığı ve kürkleri atmak istiyorum ama Steff'in onlara ihtiyacı olduğunu biliyorum. Pak için endişeleniyorum, ya korkarak uyanırsa diye. Steff uyanır ve artık bir eş istemediğine karar verir diye endişeleniyorum. Kabilesi Dışlanmışların buraya ait olmadığına karar verir ve biz de bir kez daha ayrılmak zorunda kalırız diye endişeleniyorum.

Pek çok şey hakkında endişeleniyorum ve bunlar zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyor. Mağaranın tavanına, yukarıdan aşağıya damlayan taş buz sarkıtlarına bakıyorum ve şafağı bekliyorum.

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında kürklerin altından çıkıp oğlumu kontrol ediyorum. Genç dişilerden birine doğru kıvrılmış, eli onun yeleğinde. Bir kolunu ona dolamış, sınıksı sarılmış ve bu beni gülümsetiyor. En azından birimizin uyku sorunu yok. Havaya yemek kokusu karışıyor ve midem gurulduyor. Kemerimi takıyorum ve mağaranın önüne doğru gidiyorum.

Mağaradan dışarı adımımı attığım anda sanki yabancı bir diyara girmişim gibi hissediyorum. Tümsek şeklindeki yaratıklar kendilerini o kadar derine gömmüşler ki kumdan sadece birkaç dokunaç çıkıyor. Kumsal devasa tepeler gibi görünüyor ve evimiz istila edilmiş olmasına rağmen her şey sakın görünüyor. Uzun Boynuz'dan gelen avcılardan birinin elinde bir mızrakla çıkıp tümseklerden birini dürtmesini izliyorum. Anında, dokunaçlar kumlardan kopup dışarı fırlıyor. Geriye doğru tökezliyor, gülüyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor.

Hala tehlikeli o zaman.

Duman ve yiyecek kokusunu takip ediyorum. Yaratıkların giremeyeceği kadar dar olan kayalıklara yakın bir yerde biri ateş yakmış. Kahverengi yeleli bir dişi yakınlarda biraz et doğrarken, bir erkek -Güçlü Kol- pişirme kesesine kökler ekliyor. Birkaç kişi daha ateşin başında toplanmış, yemek bekliyor ve ben onlara katılmam gerektiğinden tam olarak emin olamadığım için tereddüt ediyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, altın tenli erkek-Ashtar-yanımda beliriyor. Elini omzuma vuruyor. "Bu sabah yüzünü görmek çok güzel. İyi uyudun mu?"

Homurdanıyorum, bu samimiyeti nasıl karşılayacağımı bilemiyorum. Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirim? Nasıl uyudum? Ne önemi var ki? Neden soruyor ki? Uyumakla ilgili benim bilmediğim bir kural mı var?

Ama o yine omzumu okşadı ve eğildi. "Kahvaltıdan sonra, kiltlerimden birini ister misin?" "Kilt mi?" Emin olamayarak sordum.

"Kıyafet," diyor ve vücudunun alt kısmını işaret ediyor. "Bel için."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden?"

Üşümüyorum ki."

Ashtar kıkırdar. "Biliyorum. Ama muhteşem siklerimizin sergilenmesi insan dişileri rahatsız ediyor. İhtişamımız gözlerini kör ediyor." Komplocu bir tavırla eğiliyor. "Ve bazı insanlar sahiplenici. Diğer dişilerin hayranlık duymasından hoşlanmazlar." Bana göz kırptıyor. "O yüzden en iyisi silahını saklamak dostum."

Neredeyse çıplak olan vücuduma bakıyorum. Diğer erkeklerden bazılarının kürk ya da peştamal giydiğini görmüştüm ama onların sadece... soğuk olduklarını düşünmüştüm. Dişiler, diğer dişilerin eşlerinin vücuduna hayran olmasından hoşlanmıyor mu? Bu garip bir düşünce ama aynı zamanda oldukça da hoş. Dişilerim sikimin sadece ona ait olmasını mı istiyor? Söylemedi. Kampın etrafına hızlıca bir göz attığımda

Benden başka kimse çıplak değil. Hmm.

Steff'in geçmişte bana sürekli kıyafet getirmesinin nedeni bu muydu? Düşündükçe içim sevgiyle ısınıyor. O zaman bile benim üzerimde hak iddia etmeye çalışıyordu ve benim bundan haberim yoktu. Kendimi gülümserken buluyorum. Kadınıam çok kurnaz. Bana sadece onun olduğumu söylemeliydi ve dün gece yaptıklarımızdan daha fazlası anlamına gelseydi minnetle sikimi herhangi bir kürkün arkasına gizlerdim. Onun ağzını sikimin üzerinde düşünmek bile vücudumun tepki vermesine neden oluyor ve ereksiyonumun geçmesini isteyerek kalçamı kaşıyorum. Örtünmek için bir neden daha. "İskoç eteğine aldırmamalıyım."

"Mükemmel." Ashtar yine sırtıma sert bir tokat attı. "Senin için bir tane getireceğim. Burada bekle ve onlara benim için bir kâse ayırmalarını söyle."

Burada, kampın ortasında olmak çok tuhaf. Etrafıma bakarken bakmamaya çalışıyorum, yüzleri ezberliyorum. Henüz isimlerini bilmiyorum. Bazıları kafa karıştırıcı olan Serserilerin isimleri, bazıları da ada klanlarının konuşulandan farklı telaffuz ettiği isimler. Belki de isimler bu insanlar için benim için olduğu kadar önemli değildir.

Telaffuzları ada klanlarınıninkine uyacak şekilde değiştirmemeye karar verdim. Bu şekilde en azından Serseri olmaya devam edeceğim.

Kara yeleli dişi ayağa kalkıyor ve onun hamile olduğunu görüyorum, yuvarlak karnı kürklerin altından belli oluyor. Ellerin tozunu alıyor ve Güçlü Kol dostuna gülümsüyor, sonra da ağzını onun yanağına bastırıyor. "Ben toparlanmayı bitireceğim. Herkes için yemek hazırlayabilir misin?"

Karnına dokunuyor ve ona bir şeyler mırıldanıyor, sonra da yemek dağıtmaya başlıyor. Ateşe yakın olan herkes bir kâse aldıktan sonra etrafına bakınıyor ve geride duran beni görüyor. Elini sallayarak beni öne çağırıyor.

Güçlü Kol erkeğine ihtiyatla bakıyorum, ama tek yaptığı yemeğin bir kısmını bir kaseye kaşıklamak ve bana uzatmak.

Ondan alıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Tadı güzel, tuzlu ete ve daha önce yemediğim başka şeylere benziyor. Üstünde otlar yüzüyor ve tadı güçlü ama nahoş değil. Kasemi sıkıca kavrayıp geri çekiliyorum ve mağarada eşimi ve oğlumu arıyorum. Hepsi bitmeden önce yiyebilmeleri için onları uyandırmak istiyorum ama bunun Serserilik içgüdülerim olduğunu biliyorum. Kimsenin Steff'in aç kalmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Kimse bir yavrunun aç kalmasına izin vermez. Yiyecekleri biterse, daha fazlasını yaparlar.

Kâsem boşaldığında ağzıma götürüp yalıyorum. Bunu yaparken arkamda birinin durduğunu hissediyorum. Onun Ashtar olduğunu düşünerek dönüyorum-

Ve dur.

Gölge Kedi'den O'jek yakınlarda duruyor. Sırtında bir çanta, bir çift yumuşak deri tozluk ve bir kürk pelerin giyiyor. Bir mızrak taşıyor ve yüzünde sert bir ifade var.

Bu erkeği çok iyi tanıyorum. "Ne istiyorsun?"

Beni inceliyor ve ifadesi soğuk kalıyor. "Annemin oğluna bakmak istedim."

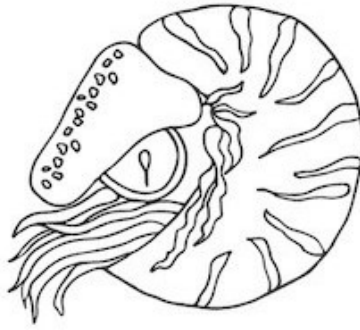
Annesinin oğlu. Kardeşi değil. Benim üzerimde hak iddia edemez. Kasemi tekrar yalıyorum ve ona ters ters bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Nefretimden kâseyi suratına fırlatmak istiyorum ama kalan yemek kırıntılarını da ziyan etmeyeceğim. O'jek'ten nefret ediyorum. O iyi evlat, mükemmel evlat. Sakladıkları oğul. Yanlış kuyruğu ya da yanlış boynuzu olmayan oğul. Gölge Kedi klanının tüm işaretlerini gururla taşıyan oğul.

Beni bir kenara attılar. Her zaman başka bir oğlum olduğunu biliyordum. Benden sadece birkaç mevsim daha genç olduğunu. Ana rahminden kusursuz çıktığında nasıl da sevinmiş olmalılar, diye düşünüyorum acı acı. Benim aksime. "Peki annenin oğlu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," diyor dikkatle. "Ama döndüğümde burada olmama ihtimaline karşı gitmeden önce sana bakmak istedim."

Çenem sıkıştı ve kâseme odaklandım. Bu bir tehdit mi? Gitmem gerektiğini mi ima ediyor? Buraya ait olmadığımı mı? "Karnını doyur ve sonra beni yalnız bırak," diyorum ona. "Ailem yakında uyanacak. Eşim ve oğlum yemeklerini isteyecekler."

Ona sırtımı dönüyorum ve nihayet bir kez daha ona doğru baktığımda gitmiş oluyor. Güzel.

A Tüm vedalar yapıldıktan birkaç saat sonra herkes ateşin etrafında toplanır. Kimse o gün için avlanmıyor ya da balık tutmuyor. Sanırım hepimiz biraz şoktayız, çünkü sahilde çok sessizlik var. Sadece çocuklar heyecanlı görünüyor. Kumsalda oyun oynayarak iyi vakit geçiriyorlar.

bazı renkli kemik parçaları ve süslü bir deri ile mağaraya girmiş.

Sadece çocuklar ve eşi N'dek ile bütün gün sahilde bir aşağı bir yukarı dolaşan Devi. Sanki bu yaratıkların istilasını onun gözünde sürekli verilen bir hediye gibi ve daha fazlası için sabırsızlanıyor. Geri kalanımız onun kadar memnun değil. Yardım edemiyorum ama sahile bakıyorum ve önceki haliyle karşılaştırıyorum. Her yerde dokunaçlarla bezeli doğal olmayan tepeler var, o kadar uzunlar ki uzaktaki okyanusun görüşünü neredeyse engelliyorlar ve kendimi biraz klostrofobik hissetmeme neden oluyorlar. Göz alabildiğine uzanan geniş kumsalları görmeye alışmıştım. Şimdi, sanki yaratıkların dolaşmak için çok büyük olduğu mağaralara yakın kör bir kanyona hapsedilmişiz gibi geliyor.

Juth da sessiz, bu da ruh halime yardımcı olmuyor. Bu sabah beni almaya geldi, beni dışarı taşıdı, böylece dağlara doğru yola çıkarken herkese veda edebildim. Bir yanım onlarla gitmeyi çok istiyor çünkü yeni insanlarla tanışmayı ve diğer kampın nasıl bir yer olduğunu görmeyi çok isterim. Liz bize daha önce oradaki kulübelerde ilkel bir su tesisatı sistemi olduğunu söylemişti ve itiraf etmeliyim ki bu bana oldukça harika geliyor. Ama Juth ve Pak'ın bunu kaldırabileceğini sanmıyorum ve tabii bir de ayak bileğim var.

Pak iyi uyum sağlamış gibi görünüyor. Harlow ve Rukh'un sağlam yapılı, sessiz küçük oğlu Rukhar'ı gün boyu izliyor. Kürklü bir panço giymiş, kapüşonu açık ve çıplak poposu dışarıda ve Rukhar'ın arkasından hayran bir köpek yavrusu gibi giderken yüzündeki sevinci görmek çok sevimli.

Ancak babası gergin. Sanırım Ashtar Juth'la arkadaş olmak için elinden geleni yapıyor ve Juth'un çırılçıplak dolaşmak yerine Ashtar'ın kısa deri eteklerinden birini giydiğini fark etmeden edemedim. Diğerleri umduğum kadar dost canlısı değil. İnsanlar Juth'u rahat bırakmaya mı çalışıyor yoksa herkes geride kaldığı için mi üzülüyor bilmiyorum. Grubun etrafına bakıyorum ve N'dek hariç tüm ada klanlarının gittiğini fark ediyorum. Güçlü Kol grupla birlikte gitti. Gölge Kedi de gitti ve Uzun Boynuz da. Birkaçının geride kalıp Juth'u tanıdıklarını ve onun harika bir adam olduğunu fark etmelerini umuyordum ama diğerlerine isteklerimi kabul ettiremiyorum.

Sa-khui elbette onu kabul edecek ve diğerleri -Gren, Ashtar ve Vordis- Juth'u dışlanmaya zorlayan klan çizgilerinin ardındaki karmaşıklıkları bilmeyecek. Yani ideal değil... ama yine de plajın canavarlar tarafından istila edilmesi de ideal değil. Tek umudum, diğerleri döndüğünde Juth'un kabileye o kadar yerleşmiş olması ki bunun bir sorun olmaktan çıkması.

Uzaklarda bir yerde Devi bir sevinç çığlığı daha atıyor ve bu da ateşin yanında oturan bizlerde bir kahkaha dalgasına neden oluyor.

"Birilerinin harika vakit geçirmesine sevindim," diyor Gail küçük bir gülümsemeyle. Z'hren onun kucağında, uzun, soluk bir kökü çiğniyor. Arada bir Gail'e göstermek istercesine kökü havaya kaldırıyor, sonra tekrar çiğnemeye devam ediyor. Bana söylediğine göre dışarı çıkarmış ve her şeyi ısırmaya bayılmış. Dönüp Liz ve Raahosh'a bakıyor. "Peki plan nedir?"

Raahosh eşine bakar. Konuşmak için ağzını açıyor ve sonra bebek ağlıyor.

Liz başını eğiyor, sonra arkadaşının bacağına dokunuyor. "Bu ağlama kirli bez ağlaması."

Homurdanıyor. "Hallediyorum." Ayağa kalkıp bebeği kucığına alıyor ve Angie'nin bebeğiyle oturup bebekleri izlediği mağaranın girişine yakın bir yerdeki kürklerin üzerine bırakıyor.

Liz'i izliyorum, bekliyorum ama yüzünde düşünceli bir ifade var. "Açıkçası şu anda yeni arkadaşlarımız bölgeden ayrılana kadar pek bir şey yapamayız. Devi bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyor. Bu bir çeşit göç, yani ne zaman işleri biterse buradan gidecekler. Bunun bir hafta mı, bir ay mı, yoksa bir yıl mı olacağını bilmiyorum. Daha iyi bir fikrimiz olana kadar geçici planlar yapıyoruz. Mağaralarda uyumaya devam ediyoruz."

Sessah sinirli bir ses çıkarıyor. "Kulübelere yeniden başlamak daha akıllıca olmaz mı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ellerini koltuk altlarına sokuyor ve gerinirken... gerçekten büyük görünüyor. Son birkaç ayda şişmanlamış, çeteciliğinin son kırıntılarını da kaybetmiş. Onu hep yetişkinliğe adım atmak üzere olan bir genç olarak düşünmüştüm ama yanılmışım. O kesinlikle bir erkek. Ve şu anda da asık suratlı bir adam.

Liz yüzünü ekşitti ve grubumuzu işaret etti. "Kulübeler üzerinde kim çalışacak, ha? Buradaki rüya takımımızın hangi üyesini kulübelere yerleştirmek istiyorsunuz?" Angie'yi işaret ediyor. "Hamile ve küçük bir bebeği var." Elly'yi işaret ediyor. "Hamile ve yaralı." Willa'yı işaret ediyor. "Hamile." Beni gösteriyor. "Yaralı." Sıranın aşağısındaki Veronica ve Harlow'u, sonra da kendini işaret ediyor. "Genç bebek. Genç bebek." Sonra tekrar Sessah'ı işaret ediyor. "Erkeklerin avlanması gerekecek çünkü kürke, deriye ve yiyeceğe ihtiyacımız var. Yani tüm kulübeleri Devi ve Sam'in yapmasını mı istiyorsun? Onlara tüm köyü yeniden inşa etmeleri için gönüllü olduğunu söyleyeceğim. Eminim çok sevineceklerdir."

Sessah sadece kaşlarını çatıyor. "Ben avlanacağım." Çenesini Juth'a doğru kaldırır. "O avlanacak. Ashtar avlanacak-"

"Ben de öyle," diye tersledi Liz. "Ama bu Godzilla-film-şeyleri tekrar ortaya çıkıp hepsini bir kez daha yıkabilecekken zamanımızı tekrar kulübe inşa ederek harcamamız gerektiği anlamına gelmez."

"Kaiju," diyor Sam sessizce.

"Ne?" Liz ona döner.

Sam korkutucu kadına küçük bir gülümseme veriyor. "Onlara kaiju deniyor. Dünyadaki devasa canavarlar.

Godzilla filmleri."

"Bu gereksiz bilgi için teşekkür ederim," der Liz, açıkça alay ederek.

"*Star Wars* hakkında durmadan konuşan sensin," diye karşılık verir

Sam. "Evet, çünkü bu çok önemli!" Liz gücenmiş görünüyor.

Sam ona sabırlı bir bakış atıyor. "Canavar filmleri hakkında konuşmaya iznim var. Tek söylediğim bu."

"Sonra ineklik yaparsın. Burada Sessah'ı eğitmeye çalışıyorum."

"Belki de eğitilmeye ihtiyacı yoktur. Belki de sadece bir soru soruyordur."

Liz gözlerini kısar. "Kıçında ne var?"

Sam sadece sahili işaret ediyor. Sanki bir işaretmiş gibi, uzaktan bir dokunaç sallanıyor.

"Tamam, haklısın." Liz Sessah'a geri döner. "Yani şu anda kulübe yapmak mantıklı değil, tamam mı? Ranzadaki arkadaşın kokuyorsa ya da gaz çıkarıyorsa üzgünüm ama önce yiyeceğe odaklanmalıyız ve gizlilik la...ter..." Adam hışımına uzaklaşırken yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

"Ne dedim lan ben?"

Ben de ilgiyle izliyorum. Sessah her zaman çok iyi huylu ve memnun etmeye hevesli. Huysuz

ve kaprisli olmak ona göre değil ve itiraf etmeliyim ki bu benim ilgimi çekiyor. Onunla konuşmak, daha derine inmek istiyorum. Bakalım yardım edebilecek miyim? "Belki de gidip nasıl olduğuna bakmalıyım?" Teklif ediyorum. "Yapabilirim-"

"Hayır." Juth ilk kez konuşuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ayağını dinlendirmen gerek."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu sanmıyorum," diye başlıyorum, ama Juth ayağa kalkıyor, bir kase alıyor

Harlow, ateşin yanında yemek servisi yapıyor ve kaseyi elime tutuşturuyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, hem Harlow hem de Liz bana bilmiş bilmiş bakıyorlar. "Aç değilim," diye itiraz ediyorum.

Juth saçlarımı okşuyor, bu hareket aynı anda hem okşayıcı hem de sahiplenici. "Çok fazla yemediğini fark ettim. Karnını doyur. Yiyecek deposu yoksa yapacak çok işimiz olacak."

"Pek değil," diye onaylıyor Liz. "Bu sabah Bek ya da Elly'yi görmedim. Veronica'yla mı birlikteler?" Angie başını sallayınca Liz bir parmağını çenesine vurur. "Tamam. Kampta çok sayıda hamile kadın, çok sayıda çocuk ve yaralı var. Avlanabilenler avlanacak. Avlanamayanlar ise ebeveynler meşgulken çocuklara göz kulak olup onları oyalayabilir ve yemek hazırlamaya yardım edebilirler."

"Ya Bek?" Harlow yemek torbasını ateşin üzerinde karıştırırken makul bir şekilde sorar. "Çünkü onun Elly'nin yanından bir an bile ayrılmayacağını biliyorsun."

"Bek benim sıska solgun kıcımlı öpebilir," diye mırıldandı Liz. "Ama iyi, burada kampta korumalık yapabilir."

Her neyse." Juth'u işaret ediyor. "Sen. Dağlarda nasıl avlanılacağını biliyor musun?"

Juth yine yanımda sertleşiyor ve alınacağından endişeleniyorum. Liz'e katlanmak bazen zor olabiliyor ve yeni katılmış bir Serseriye göre fazla yıpratıcı olmasından endişeleniyorum. Ama ona keskin bir bakış atıyor. "Yemek için bir şeyleri nasıl öldüreceğimi biliyorum. Kumlarda avlanmaktan o kadar da farklı olamaz."

Sırıtmaya başladı. "İyi cevap. Senden hoşlandım." Ona bir parmağını sallıyor. "Yine de çizmelere ihtiyacın olacak. Ve bir mızrağa. Steph?"

Juth'un koluna dokunarak, "Onu giydireceğim," diye söz veriyorum. Nedense Liz'in onu sevmesinden son derece gurur duyuyorum. Ona *Star Wars*'la ilgili bir şeyler anlatmadığınız sürece memnun edilmesi zor biri olabiliyor.

Liz başını sallar. "Raahosh ve ben sana temel bilgileri, tuzakların nereye kurulacağını ve nasıl saklanacağını gösterebiliriz. Ondan sonra kendi başınızın çaresine bakarsınız." Uzaklara doğru bakar. "N'dek'i bulmalı ve onu Devi'nin kışından çekip çıkarmalıyız ki o da avlanabilsin. Bütün gün bu yaratıklarla osurup durmak için yapacak çok şey var. Bence biz-"

"Helllooo," diye seslenir uzaktan yüksek bir kadın sesi.

Harlow yüzünde şaşkınlıkla Liz'e döner. "Bu da ne böyle?"

Liz ateşten uzaklaşmaya başlar, yüzünde endişeli bir ifade vardır. "Yolcularla ilgili bir sorun mu var? Kahretsin, şimdi ne olacak?"

"Sence Brooke mu?" Harlow soruyor. "Eşyaları ağırlaşıyor ama yürüyebileceğine yemin ediyor. Sence bu onun için çok mu fazla?" Parmaklarını ağzına bastırıyor, sanki bu sözleri söylemek bile onu üzüyormuş gibi.

Liz, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," der ve fırtına gibi uzaklaşır.

Liz kanyondan aşağı koşarken dudağımı ısıriyorum. Juth'un koluna dokunuyorum. "Onunla mı gideceksin?"

Ayağa kalkıyor, sessizce onun peşinden gidiyor ve ben minnettar oluyorum. Harlow'la bakiştık. Umarım bir şey yoktur. Korkunç bir şey olmadıkça, birinin ayrıldıktan saatler sonra geri gelmesi için bir neden düşünemiyorum. Zihnim tüm olasılıkları gözden geçirmeye başlıyor. O devasa, insan yiyen kuşlardan daha fazlası mı? Bize anlatılan ama nadiren gördüğümüz yeti benzeri metlaklar mı? Bir çığ mı? Daha fazla dokunaçlı kabuk canavarı mı? Ne?

Birkaç sessiz ve gergin dakikadan sonra Liz yüzünde öfkeli bir ifadeyle kampa geri dönüyor. "Onu öldürseydim hiçbir jüri beni suçlu bulmazdı," diye mırıldanıyor yanımdan geçerken.

"Raahosh'u getiriyorum."

Harlow ve ben birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz ve birkaç dakika sonra her şey netleşiyor. Kampa ilk dönen Juth oldu, çantasını bir omzuna atmıştı. Onun arkasında, beyaz kürk pelerini bir Hollywood yıldızı gibi etrafına sarılmış Daisy var. Onun birkaç adım gerisinde, Juth'un takındığı aynı sert ifadeye sahip O'jek var. Bir an için birbirlerine o kadar benziyorlar ki

ürkütücü.

Daisy ateşin yanında oturmuş ellerini ovuştururken hepimize gülümsüyor. "Tekrar merhaba! Mmm, akşam yemeğinde ne var?" Benim yanıma gelen Juth'a bakıyor. "Oh, çantamı istediğin yere koyabilirsin, tatlım. O'jek daha sonra benim için taşır."

Juth onu hemen ateşin yanındaki yere bırakıyor ve Daisy'nin kaşlarını çatmasına neden oluyor. Tekrar yanıma kayıyor ve çok bariz bir şekilde kulağıma sokuluyor ve ben kendimi kızarmış ve memnun buluyorum. Sanki herkesin önünde benim üzerimde hak iddia ediyor. "Bileğin nasıl?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki içim ürperiyor. "Ovayım mı?"

Yüzüm kızarıyor, başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Daisy ellerini önünde kavuşturup dramatik bir şekilde iç çekerek, "Siz ikiniz çok tatlısınız," diyor. "Aşkını seviyorum, ya siz?"

Harlow ona şaşkın şaşkın bakar. "Aslında neden geri döndüğünüzü gerçekten bilmek isterdim. Sen ve O'jek ikiniz de. Bir şey mi oldu? Herkes iyi mi?"

"Herkes çok güzel," diye övünüyor Daisy. "Gerçi Taushen Brooke ve bazı sürüler için çok şirin bir kızak yapabilsin diye bir süre durdular. Brooke yürümek istiyor ama Taushen sahiplenici ve koruyucu davranıyor." Bakışları tekrar bana kayıyor, Juth neredeyse her tarafımı sarmış durumda ve yüzünde hüzünlü bir ifade belirliyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

O'jek ateşin yanına gidip Daisy'nin çantasını aldı. Kendi çantasına ekliyor ve gruba göz gezdiriyor, bakışları benim ve Juth'un üzerinde kalıyor ve sonra şüphesiz Raahosh ile konuşmak için mağaraya doğru yöneliyor. Kabilelerden birinden birinin kalmasını istemiştin, değil mi? Sanırım dileğim gerçekleşti... sadece hem Gölge Kedi hem de genel olarak sevimsiz olan O'jek'ten başkasını tercih ederdim. Oh neyse.

"Neden geri döndüğümüze gelince, şey..." Daisy yanaklarına dokunuyor. "Soğuk rüzgâr ve kar yüzünden cildim parçalanıyordu. Burada sahilin ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim. Kayalıklar bizi gerçekten de en kötü hava koşullarından koruyor. Bu şekilde birkaç saat geçirdikten sonra, çok uzun süre seyahat edersek derilerime benzeyeceğimi fark ettim ve bu yüzden geri dönmek için ısrar ettim. O'jek bana eşlik etmeyi teklif etti, tatlım."

Harlow'un kaşları kalktı. Önce bana, sonra da Sam'e baktı. "Pardon, cildiniz kuruduğu için mi geri döndüğünüzü söylemiştiniz?"

"Şey, evet." Daisy omuz silkiyor. "Çatlamış ve berbat bir haldeyken pek çok yeni insanla tanışmam." Başını iki yana sallıyor. "En iyi halimle görünmeyeceksem, gitmenin ne anlamı var?"

"Köye daha az yük bindirmek mi?" Harlow soruyor. "Diğerlerinin avlanmasına yardım etmek ve erzak ikmali için çalışmak? Heck, diğer köydeki tuvaletlerde çalışmaya ne dersin?"

"Çalışan tuvaletleri mi var?" Sam etkilenmiş bir şekilde yineliyor.

Daisy yanağını okşayarak, "Evet ama oraya gittiğimde çirkin görünürüm," diye karşı çıkıyor. "Güzelliğimi korumak önemli."

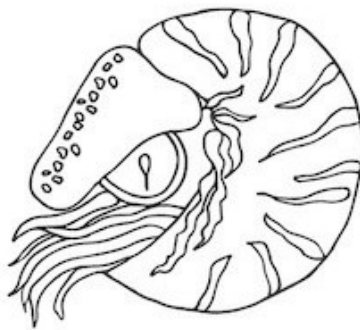
Sam ona tiksinti dolu bir bakış atar ve gider. Harlow fikrini saklamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor ama ağzı sürekli seğiriyor. "Ben... ah... sanırım gidip Liz'le konuşacağım." Ayağa fırlayıp hızla uzaklaştı ve sonra ateşin başında sadece ben, Juth ve Daisy kaldık.

Daisy bu tuhaf havadan habersiz görünüyor. Ellerini sıcaklığa doğru uzatıyor, sonra tırnaklarını inceliyor. Daisy'ye moral vermek için uygun bir an olup olmadığını düşünerek dudağımı ısırıyorum ve kendime engel olamayacağıma karar veriyorum. "Daisy, belki de grupla birlikte kalmalıydın."

"Hayır," diyor Daisy kararlı bir şekilde. "En iyi halimle görünmediğim bir yere gitmem." "Burası ilkel bir gezegen," diye belirtiyorum. "Nasıl görüldüğün önemli değil."

Daisy tatlı bir gülümsemeyle, "İşte bence burada yanılıyorsun," diyor. "Sahip olduğum tek şey güzel

ve bunu devam ettirmem gerekiyor."

T o gün işle doludur. Tüm takımları taşıyan sarı yeleli kadın, yaralı olanlar da dahil olmak üzere herkese üzerinde çalışacakları görevler veriyor. Kampı herkes için daha iyi hale getirmek için hepsinin elini taşın altına koymasına şaşırdım. Serseriler klanı birbirine hiç bu kadar bağlı olmamıştı.

Ancak burada herkes bir aile gibi. Steff ve hamile dişilerden biri ateşin yanında oturup yavruları oyalıyor. Eşim onların oyunlarına nezaret ederken bile birkaç post dikmeye çalışıyor ve diğer dişi de yemek pişiriyor. Başka bir dişi de erkeklerden biriyle birlikte çok genç yavrulara göz kulak oluyor. Diğerlerinden birkaçı "avcı mağarası" denen bir şey bulmaya gidiyor ve ben de N'dek'in kabuk-yaratık tepciklerinden parçalanmış tahta parçalarını çekmesine yardım ediyorum. Liz eğer odunları tekrar kullanamayacaksak, toplayıp yakabileceğimizi söylüyor. Yaşlılardan hiçbirinin ateşin yanında kalmaması beni endişelendiriyor ama Steff herkesin ateş yakabileceğini söyledi.

Bana öğretmeyi bile teklif etti.

Kurallara aykırı olmasına rağmen kendi ateşimi yakmayı öğrenme fikri hoşuma gidiyor.

Bunun ötesinde, düşüncelerim başka şeylere yöneliyor. Uyumak ve eşim gibi şeyler.

Steff'i ve onun ağzını düşünüyorum. Ağzımı onun üzerine, sıcak ve kaygan olduğu bacaklarının arasına koymayı düşünüyorum ve tadının nasıl olacağını merak ediyorum. Ona son dokunduğumda yelemin nasıl tuttuğunu düşünüyorum, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi ve tüm vücudum ihtiyaçla zonklıyor.

Ancak o gece uyku vakti geldiğinde, Pak aramıza giriyor ve başka bir aile Steff'in diğer tarafına itiliyor ve mahremiyet kalmıyor. Hem eşime hem de oğluma sarılıyorum ve kendime bunun geçici olduğunu söylüyorum. Daha sonra ağız dokunuşları ve yalama için bolca zamanımız olacak. Şimdilik hayatta kalmak için endişeleniyoruz. İkisini de kucaklayabildiğim için mutluyum.

İhtiyaçtan ağrıyarak uyanıyorum ama memnunum.

Ama bir gün diğerine karışırken, mağaradaki kalabalık azalmıyor. Arkadaşıma olan açlığım da azalmıyor. Pak sahildeki insanlarla birlikte olmayı seviyor. Sürekli bir şeyler yiyor ya da diğer yavruardan birinin peşinden koşuyor ve bu bana konuşacak sadece babasıyla ne kadar yalnız olduğunu fark ettiriyor. Oğlumun başka insanlara ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Ona sahip olduğum sürece mutluydum ama Steff'le tanışmam bunu değiştirdi. Artık hayatımda iki kişiye ihtiyacım var. Tıpkı oğlumun mutluluğuna ihtiyacım olduğu gibi, uyandığımda Steff'in yüzünü yanımdaki kürklerin içinde görmemeyi hayal edemiyorum. Onun kokusunu kaybetmeyi ya da parlak kahkahalarını duymamayı hayal edemiyorum.

Ona takıntılıyım ve günler geçtikçe onunla yalnız kalmayı hayal ediyorum. Sahildeki herkesin ortadan kaybolmasını ve birbirimize dokunmak için bize zaman vermesini. Buna ihtiyacım var. Eşime ihtiyacım var. Sürekli ona dokunmanın hayalini kuruyorum ama hiç yalnız kalamıyoruz. Çalınan anlar oldu

-Steff'in "öpücük" dediği ağız bastırmaları ve daha fazlasını ima eden dokunuşlar, ama her zaman etrafta birileri var ve kabile ile sahili kaplayan yaratıklar arasında, tek yapmak istediğim eşime dokunmakken kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Bazen başkaları yakınımdayken ona dokunmaya çalışıyorum ama Steff isteksiz görünüyor. Başkalarının önünde çiftleşmek istemiyor ve bana benimle yalnız kalmak istediğini söylüyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın özel olduğunu ve

paylaşılması gerektiğini söylüyor. Buna katılıyorum ve ben de bunu istiyorum ama bazen beklemek zor oluyor.

Steff bana uzun bakışlar ve tatlı gülümsemeler attığında beklemek özellikle zor oluyor. Uyurken bana yapışıyor ve bazen uyandığımda memesi elimde, sikim sertleşmiş ve ağrıyor oluyor. Birkaç küçük öpücük paylaşıyoruz ama asla yeterince yalnız kalamıyoruz. Her zaman yapılması gereken işler var.

hayvanlar avlanacak, oğlum kovalanacak.

Kendime sabırlı olabileceğimi söylüyorum. Yakında kulübelerimiz olacak. Steff'in arzuladığı mahremiyete sahip olacağız. Kabuk canavarları sonsuza dek burada kalamaz.

İKİ EL gün geçtikten sonra, hayvanlara hayranlık duyan dişi -Devi- heyecandan gözleri kocaman açılmış bir halde ateşe koşar. "Yumurtluyorlar!"

"Öyle mi?" diye soruyor biri.

Herkes bakmaya hevesli bir şekilde ayağa fırlıyor. Diğer yavrular koşuştururken Pak izin almak için bana bakıyor ve ben de ona sert bir bakış atıyorum. "Rukhar'ın yanında kal," diye tembihliyorum. "Elini tut. Çok yaklaşma."

Oğlum heyecanla parlıyor ve Rukhar'ın yanına koşuyor. Diğer çocuğun elini tutuyor ve büyük çocuk babasına tutunarak yaratıklara iyice bakmak için kumların kenarına doğru ilerliyorlar. Diğerleri de ateşi bırakarak onları takip ediyor. Hepsi de kıyıya yumurta bırakan bir yaratık görmeye hevesli, sanki bu harikulade bir şeymiş gibi. Benim içinse bu sadece başka bir karmaşa.

Böyle hisseden tek kişi ben değilim. "Yumurtalar?" Vordis kucağında yavrusuyla sesleniyor. Başını sallayarak uzaklara bakıyor. "Sanırım bu yiyecek sorununu çözer."

"Onları yer miydin?" diyor arkadaşı, hayretle. Eşinin koluna tutunmuş, elini iri göbeğinin üzerine koymuş, onun yanında yürüyor. "Bu yanlış görünüyor."

"Yemek yemektir," diyor Vordis, arkadaşına sırtarak. "Tadı güzelse her şeyi yerim." Angie başını sallayıp onu da peşinden sürüklüyor ve diğerlerinin peşinden gidiyorlar.

Steff de ayağa kalkıyor ve bir an için onun da kabilenin geri kalanıyla birlikte yumurtacılar bakacağını düşünüyorum. Bunun yerine duraklıyor, ayağını kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Yanına gidiyorum, elimi sırtına koyuyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Hâlâ acıyor mu?" Kumun üzerine eğilip parmaklarımı ayak bileğinde gezdiriyorum. Kabileden birkaç kişi küçük şekillerde yaralandığı için şifacı kendini yormamak için küçük miktarlarda onun üzerinde çalışıyordu. Steff her geçen gün daha iyi olduğunu söylüyor ama ben yine de şişlik olup olmadığını kontrol ediyorum çünkü onun için endişeleniyorum. "İyi görünüyor."

"Sadece çok hızlı kalktım," diyor ve yanakları kızarıyor. "Orada kalmak zorunda değilsin."

Öğrendiğime göre eşim, insanların onun üzerine titremesinden hoşlanmıyor. Kimsenin onun ihtiyaçlarına dikkat etmesinden hoşlanmıyor ve başkalarının ihtiyaçlarına odaklanmayı tercih ediyor. Başkalarını kendisinden önce düşündüğünü bilmek, konu ona geldiğinde beni daha da inatçı yapıyor, çünkü o kendine bakmazsa, eşi bakacak.

Bu yüzden onun yalvarışlarını duymazdan geliyorum ve parmaklarımı üzerinde gezdirerek ayak bileğini incelemeye devam ediyorum. "Juth," diyor usulca. "Bir şeyin yok, gerçekten. Ayağa kalk."

Ona bakıyorum ama bana bakmıyor. Bir deniz canlısının kuma yumurta bırakmasını izlemek için kumsalın uzak ucuna giden diğerlerini izliyor. Bu beni zerre kadar ilgilendirmiyor ama eşimin isteksizliği ilgilendiriyor. Parmaklarımı tekrar ayak bileğinde gezdiriyorum, ayağının küçük, narin kemiklerini ovuyorum ve ben bunu yaparken kızarıp pembeleşiyor, dudağını ısıyor.

Sonra kokusunu alıyorum. Onun uyarılma kokusu. Yakınlığım, dokunuşlarım onu daha fazlası için aç bırakıyor. Bir nefes çekiyorum, irkiliyorum. Son birkaç gündür dokunuşlar çalmıştık ama yeterli değildi. Asla yetmedi.

Şimdi kamptan ayrılan insanlara bakıyorum ve daha fazlası için açlık duyuyorum. Eşimi almak, onu sahiplenmek, her gece hayalini kurduğum gibi onu tatmak için açlık duyuyorum. Sert ve ağırlı bir şekilde uyanıyorum, ona ihtiyaç duyuyorum ve onun bir kol boyu uzakta kalmasına izin vermeliyim. Sahile bakıyorum ama kimse bize doğru bakmıyor.

Bu benim zamanım.

Steff alçak bir sesle, "Onlara katılsak iyi olur," diyor. Onlara güçsüz bir işaret yapıyor. "Bütün bu yaygara neymiş görelim."

Başımı sallıyorum, elimi ayak bileğinden yukarı kaydırıp bacağını okşuyorum, sonra kalçasına doğru ilerliyorum. Ayağı bandajlı, bu yüzden benimki gibi kısa etekler giyiyor, bandajın gün boyunca sıkılabilmesi için bacakları çıplak. Bu kadar çıplak olması hoşuma gidiyor, çünkü bu ona dokunmam için mükemmel bir fırsat. Elim kalçasında gezdiriyorum. "Onlara katılmayacağız. Eşimin bana ihtiyacı var."

Nefesi kesilir. "Ne? Juth?"

Bir elimi eteğinin altına sokuyorum, sonra diğerini. Kalçalarını avuçluyorum, yüzümü kalçalarını gizleyen kürklere bastırana kadar onu kendime çekiyorum. Derin nefes alıyorum, çünkü giydiği katların arasından bile onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. "Bana ihtiyacın var, değil mi?"

"Juth," diye fısıldar. "Mahremiyet yok-"

"Mahremiyet yaratacağız."

Etrafına bir göz atar. "Emin değilim-"

Ayağa kalkıyorum ve daha fazla itiraz edemediği onu kalçalarından tutup havaya kaldırıyorum. Düşük bir şaşkınlık çığlığı atıyor, kolları başımın etrafında uçuyor ve yüzümü meme uçlarına tutuyor. Mükemmellik. Katıksız mükemmellik. Açlıkla hırlıyorum ve herkes tarafından boşaltılmış olan mağaraya doğru sendeleyerek ilerliyorum. "Eşime sahip olacağım," diyorum iri, sallanan memelerine. "Ona kendini iyi hissettireceğim. Ve eğer fazla mahremiyetimiz yoksa, o zaman hızlı olmalıyım. Ama dişimin ihtiyaçları karşılanmazsa ben eş değilim."

"Juth," diye nefes alıyor.

"İhtiyaçlarının karşılanmadığının kokusunu alabiliyorum Steff. Benim için ıslandın, değil mi? Dokunulmaya ihtiyacın var."

Ona dokunduğumda çıkardığı sesle inliyor ve kazandığımı anlıyorum. Ağzım beklentiyle sulanıyor ve paylaştığımız kürkleri bulana kadar içeride birkaç adım daha atıyorum. Girişe yakınlar çünkü Pak bazen gece boyunca mesanesini tutmakta zorlanıyor ve eşimi dikkatlice sırt üstü yatırıyorum.

İskoç eteği, sessiz bir davet gibi yukarı doğru kıvrılıyor.

Aç bir hırıltıyla onu kalçalarına kadar itiyorum ve amını aç, aç ağzıma gösteriyorum.

Steff'in nefesi kesiliyor, bacakları şaşkınlıkla sarsılıyor. Bacaklarını sıkıca kavrayıp kalçalarını açıyorum ve sonra yüzümü ona doğru indiriyorum. Ağzımı onun üzerine bu şekilde koymayı hayal etmişim ve bunun gerçekliği hayal edebileceğim her şeyin çok ötesinde. O kadar sıcak ki, kıvrımları yumuşak, pembe ve davetkâr. Tümseğinin üzerindeki kürk tutamı onun kokusunu taşıyor ve burnumu ona gömüp kokusunu içime çekiyorum. Sikim sertleşti ve ihtiyaçtan ağrıyor ve inliyorum. "Çok güzel kokuyorsun."

"Juth," diye haykırıyor usulca ve parmakları yeleme gidip tekrar bükülüyor. Beni itmek yerine tekrar adımı haykırıyor. "Juth. Lütfen."

"Seni tadabilir miyim?" Henüz karar vermemiş gibi davranarak dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Titremesi ve amının gözlerimin önünde kayganlaşmaya başlaması bana bilmem

gereken her şeyi anlatıyor. "Yoksa gidip bir yaratığın yumurtlamasını izlemene izin vereyim mi?"
Buna karşılık, başımı çekiştirerek benim için daha geniş yayıldı. "Sakın beni terk etmeye kalkma." "Asla." Asla, asla. Sonsuza dek burada kalacağım. Ağzımı kıvrımlarına bastırıyorum, onu buradan öpüyorum

tıpkı onun ağzına yaptığım gibi. Altımda kıvranıyor ve ben yanlış yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Beni nasıl tattığını düşünüyorum. Elleri sikimin üzerinde geziniyor ve sonra ağzını başına koyup emiyordu. Aynı şeyi onun için yapamam - o benim gibi yapılı değil. Ama ona zevk verebilirim, sanırım. Sadece ona yaklaşmanın en iyi yolunu bulmalıyım.

Başımı kaldırıp amını inceliyorum. Bunu yaparken dudaklarımı yalıyorum. Onun tadı tenimde ve ne kadar lezzetli olduğunun tadını çıkarmak istiyorum. "Tadın inanılmaz," diyorum ona ve hafif bir parmak ucuyla amına dokunup kıvrımlarını okşuyorum. Şimdiden ıslanmaya başladı, çekirdeği kaygan tepkisiyle parıldıyor ve parmağımı oraya daldırıyorum, her yerine dokunmak istiyorum.

Steff boğuk bir tepki veriyor, parmağımın vücudunun girişini çevrelediği yerde sarsılıyor. Bu kadar ıslak olmasına bayılıyorum ama onun amcığıyla benimkini karşılaştırdığımda... birbirlerine hiç uymuyorlar. Ben büyüğüm, o ise küçük. Her tarafım sert ve o yumuşak, yumuşak, yumuşak. Yine de Steff endişeli görünmüyor, bu yüzden onu takip edeceğim. Parmağımı onun açıklığına sürüyorum ve o da nefes nefese kalarak yükseliyor. Dilimi oraya, en ıslak olduğu yere koymak istiyorum. Elimini geri çekip eşimi izliyorum ve gözlerimiz buluştuğunda onun tadını tenimden yalıyorum. Boğazımdan bir inilti daha kopuyor. Bu tada asla doyamayacağım. Asla.

Başımı kalçalarının arasına sokuyorum ve bir elimle kıvrımlarını bana açık tutarak dilimi vücudunun girişinde gezdiriyorum, o lezzetli ıslaklığı yalıyorum. Tekrar haykırıyor, yumuşak ve yalvaran bir ses ve bu beni sadece daha fazlası için acıktırıyor. Dilimle onun o küçük deliğinde çalışıyorum, alay ediyorum, tadına bakıyorum ve araştırıyorum, dilimin ucuyla içine itiyorum ve onu yalayabildiğim her yere yalıyorum.

"Juth," diye inliyor, dilime karşı titrerken bile adımı tekrar tekrar söylüyor. "Tanrım, Juth. Bu çok iyi hissettiriyor."

Onun cesaretlendirmesi sadece heyecanımı artırıyor. Onu daha da şevkle kızdırmaya devam ediyorum. Sürpriz bir şekilde alnıma bir şey değdi. Başımı kaldırdığımda, ovuşturulmasından hoşlandığı yerine dokunduğunu görüyorum. Tabii ya. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırmış olabileceğime gülmek istiyorum. Elini yolundan çekiyorum, çünkü sahipleniciyim ve onun için o noktaya dokunan kişi olmak istiyorum. Eğilip dilimi üzerinde gezdiriyorum ve nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıkıyor. Kalçaları sıkıştı ve daha önce ona dokunduğumda yaptığı gibi bacaklarını etrafımda kıvrıma çalıştı.

Şimdi doğru yolda olduğumu hissediyorum. Diğer şeyleri de seviyordu ama bu daha çok hoşuna gitti. Onu memnun etmek için sabırsızlanıyorum, kalçalarını omuzlarımin üzerine ayarlıyorum ve onun o noktasını, çok hassas olan o küçük et parçasını çalıştırıyorum. Steff'in sesleri daha da yükseliyor, çığlıkları daha da yoğunlaşıyor ve dilimi takip etmeye çalışarak yüzüme doğru sallanıyor ve hareket ediyor. Aletim şiddetle ağrıyor ve kalçalarımı kürklere sürüyorum, kendi kurtuluşum için çaresizim. Yine de Steff önce geliyor. O her zaman önce gelir. Onu kızdırıyorum, dilimi daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiriyorum ve tekrar tekrar "lütfen" demeye başladığında, parmağımı bir kez daha ıslak sığağına kaydırıyorum.

Arkadaşım boğuk bir çığlık atıyor, yeni bir ıslaklık dalgası kıvrımlarını sular altında bırakırken bile amcığı parmağıma karşı çırpınıyor ve dalgalanıyor. Bu benim için de çok fazla. Bir tıslamayla eteğimin içine boşalıyorum, dilimi onun üzerinde gezdirirken bile kürklere sürünüyorum. Bana karşı sallanıyor, titriyor ve sonra tamamen tükenmiş gibi kürklerin üzerine yığılıyor, küçük bir miyavlama sesi ondan kaçıyor.

Kıvrımlarına son bir sahiplenici yalama yapıyorum, kendi salınımımın sonuncusu beni vururken kürklere doğru itiyorum. "Steff," diye törpülüyorum, yüzümü amcığının üzerine sürterek. Ona dokunmaya devam etme, onu okşamaya ve o yumuşak teni tatmaya devam etme ihtiyacı çok büyük.

"Seni memnun ettim mi?"

İç çekiyor, altımda hafifçe kşırdanıyor. "Tanrım, evet."

Güzel. Memnun oldum. Nemli kıvrımlarına öpücükler konduruyorum, her damlasını yalıyorum.

Altımda kıvranıyor. "Ne yapıyorsun, Juth?"

"Seni temizliyorum," diyorum ona. "Diğerleri ne yaptığımızın kokusunu alacaklar, bu yüzden amını yalayarak temizliyorum, çünkü benden başka kimse senin tatlılığını koklamamalı."

"Aman Tanrım. Sence bunun kokusunu alırlar mı?" Dilim üzerinde gezinirken bacakları seğiriyor.

"Hiç şüphesiz." Yalamaya devam ediyorum. O lezzetli ıslaklıktan daha fazla üretmeye devam ediyor ve onu yaladığımda titriyor, bu yüzden devam ediyorum. Titremesine bayılıyorum. Tadına bayılıyorum. Ve beni kalçalarıyla tekrar sıkıp bir inilti daha çıkardığında başımı kaldırıp bakıyorum. Steff'in yüzü bir kez daha kızarıyor ve yüz ifadesi, zevkinin içinde kaybolduğu zamanki gibi oluyor. "Yine boşalacak mısın?"

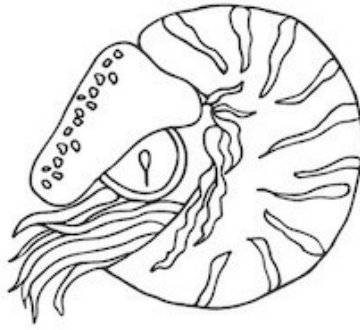
"Beni böyle yalamaya devam edersen, evet." Ağırlığını kaydırıyor, hareket etmeye çalışıyor.

"Elimde değil."

"Ona yardım etmek mi istiyorsun?" İnanamıyorum. Onu tekrar bu kadar çabuk boşaltabileceğimi düşünmek. Böyle şeylerin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Uyluklarını kavıyorum, beni çok sıkıldığında onları açıyorum ve noktasının etrafında küçük, alaycı daireler yalıyorum. Vücudunun verdiği tepki bana gerçekten de tekrar boşalmak üzere olduğunu söylüyor. O kadar hassas ki fazla bir şey gerekmiyor ve başparmağımla vücudunun girişine daldırdığım parmağım arasında, ondan arka arkaya bir doruk daha çıkarıyorum.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ve güzel, yumuşak eşimin iki kez boşalmasını sağladığının farkına vardım. Sanki havada süzülebilmişim gibi hissediyorum. Sırtarak amcığına sokuluyorum ve yeni ıslaklığını yalıyorum. "Kıvranmayı bırak," diyorum ona. "Yoksa diğerleri dönmeden önce bitiremeyeceğim."

"Merhamet edin," diyor sadece, ama sanırım memnun. Memnun olduğumu biliyorum.

J

uth o öğleden sonraki buluşmadan sonra saplantılı bir adam olmuştur. Sonraki hafta, kampta işler ne kadar kaotik ya da ne kadar yoğun olursa olsun, Juth özel bir anı kollar. Kulağıma "mahremiyet" diye fısıldandığını duyduğumda ateşin yanında oturmuş, kulübe çatıları için yeni işlenmiş derileri dikmeye çalışıyor olabilirim.

en yakın kayanın üzerine eğilmiş, amımı yalatiyordum.

Juth bir kızın üzerine çıkmayı, kadın ya da erkek, çıktığım herkesten daha çok seviyor.

Şu anda günde en az iki kez oluyor. Bir kez gün içinde bir noktada, genellikle Pak diğer çocuklarla oynarken. Sonra geceleri, herkes sessizleşip uykuya daldığında, kürklerin altına giriyor ve sonra bir bakıyorum ağzı klitorisimde ve ben parmaklarımı ısırarak çığlıklarımı bastırmaya çalışıyorum. Kabiledeki herkesin neyin peşinde olduğumuzu bildiğinden eminim. Mağara o kadar da büyük değil ve tüm uzaylıların gerçekten harika bir koku alma duyusu var.

Ayrıca, Juth sürekli yüzünde kocaman, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dolaşıyor. Bu kadar harap olmasaydım gülerdim ve sürekli tahrik olurdum. Her zaman onun da sırasının geldiğinden emin oluyorum - ağzımın üzerinde olmasından hoşlandığını biliyorum. Her zaman hızlı ve çabuk gelir, ama onu seksi bulduğumu bildiğinden emin olurum. Nasıl bulmayayım ki? Devasa aletleri var, yakışıklı, kaslı ve tatlı ve am yalamayı seviyor. Beni her boşalttığında, bir sonraki orgazma kadar beni yalamakta ısrar ediyor, sanki beni *iki kez* boşaltabileceğini kendine kanıtlaması gerekiyormuş gibi.

Hiç bu kadar sert ve sık boşalmamıştım.

Seksle ilgili komik olan şey, ne kadar çok sahip olursanız, o kadar çok istemenizdir. Juth dünyama girmeden önce aylarca Icehome sahilinde yaşamıştım. Bir kez bile mastürbasyon yaptığımı sanmıyorum, çünkü o kadar çok şey oluyordu ki hiç ihtiyaç hissetmedim. Flor'a olan aşkım bile hiçbir zaman cinsel seviyeye ulaşmadı. Sadece ondan gerçekten hoşlanıyordum ve bir çıkış noktası arıyordum - ya da kendime karşı dürüst olursam, kurtaracak birini. Ama şimdi Juth ve ben birlikteyiz.

Tanrım, sürekli seksi düşünüyorum.

Ona dokunmayı düşünüyorum. Hayatımda daha önce hiç bir erkeğin taşaklarını düşünmemişken onun büyük, şişman taşaklarını düşünüyorum. Kalın sikini ve mahmuzunu düşünüyorum ve içime girdiğinde nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Ellerini ve ağzını düşünüyorum ve kendimize ait bir kulübemiz ve biraz mahremiyetimiz olması için nasıl sabırsızlandığımı.

Birdenbire sahildeki en cinsel odaklı kadın oldum.

Bunun bir kısmı adil değil elbette. Geride kalan kabilenin çoğu genç anneler ya da aşırı hamile, bu yüzden her beş dakikada bir sevişme ihtiyacı hissetmediklerini tahmin ediyorum. Ama ben? Juth'un beni yalamak için deriyi yukarı kaydırduğunda ağzının ne kadar sıcak ve istekli olduğunu düşünmeden eteğimi bile giyemiyorum. Ellerinin tenimde olduğunu düşünmeden yeni iyileşmiş ayak bileğime dokunamıyorum. Juth'u düşünmeden deri dikemiyorum, yemek pişiremiyorum, hatta saçımı bile öremiyorum. Juth ve elleri, Juth ve ağzı, Juth ve farklı olmasına rağmen bir şekilde mükemmel görünen kısaltılmış kuyruğu.

Juth ve beni boşalttığında çok heyecanlı görünmesi.

Juth ve beni yerken çıkardığı memnun sesler, sanki ben onun en sevdiği yemeğiymişim

gibi. Hepsi çok dikkat dağıtıcı.

Şu anki gibi. Sahildeki enkazı karıştırıyor olmam gerekiyordu. Yaratıklardan beri

sulara geri dönmeye başladıklarında, kumları tamamen mahvettiler. Yaratıkların gömüldüğü noktaları bulmak kolaydır, çünkü kum oraya gömülmüştür, kabuklu canavarın büyük gövdesi tüm kumu yana kaydırmıştır. Bu, kumsalın çukurlar ve vadilerle dolu olduğu anlamına geliyor, ancak ayrılan her yaratıkla birlikte, bazı ekipmanlarımızı kurtarma şansı da var demektir. Juth dağlarda avlanmaya gitti, bu yüzden bugün Pak bende.

Belki tuhaf ama kendimi anne gibi hissetmeye başladım. Pak'ı sabahları giydiriyorum, karnının doyduğundan emin oluyorum ve bugün vahşi sarı saçlarını evcilleştirmek için küçük bir tepe düğümü takıyor. Sahilde yürürken elimi tutuyor, ona deriden yaptığım küçük bir postacı çantası taşıyor. Göğsünün üzerinden geçiyor ve biz yürürken içine çoğu işe yaramaz bir sürü şey koyuyor. Dün de aynı şeyi yaptık ve çantası tamamen deniz kabukları, döküntüler ve kumdaki garip parçalarla doluydu. Pak renkleri seviyor, bu yüzden ona farklı tonlarda çeşitli artıklardan küçük bir tunik yaptım ve buna bayılıyor. Sürekli ona dokunuyor ve birisi ona ne kadar yakışıklı görüldüğü konusunda iltifat ettiğinde küçük kuyruğu etek ucunun hemen altında mutluluktan titriyor.

Pak sevmesi kolay bir çocuk. Her zaman mutlu, geveze ve herkese gülümsüyor. Yeniden bir kulübemiz olduğunda kulübemizi boyayabilmesi için ona bir boya seti yapacağıma söz verdim ve o da sürekli bundan bahsediyor.

Hatta şu anda ben babası ve onun inanılmaz ağzı hakkında hayaller kurarken o boyalardan bahsediyor. Vay be. Belki de o kadar da iyi bir anne değilimdir.

"Yumurtalar orada!" Pak yanımda zıplayarak anons ediyor. Parlak bir şekilde şarkı söylüyor, "Adımına dikkat et, adımına dikkat et!"

"İzliyorum," diye söz veriyorum, izlemesem bile. Yaramaz hayallerim dikkatimi dağıtıyordu ve dibinde yumurtaların olduğu kumdaki parlak kırmızı deliğin etrafından dolanıyorduk. Henüz hiçbir şey yumurtadan çıkmadı ve itiraf etmeliyim ki o anı dört gözle beklemiyorum. Sahilin sessiz ve sakın bir normale dönmesi için fazlasıyla hazırım.

Ne de olsa sessiz, sakın bir normal bana Juth'a atlamak için daha fazla fırsat verecek. Pak sahilden bir şeyler almak için koştururken bu düşünceye gülümsüyorum. Kıyafet ve ayakkabı giymek zorunda olsa da Juth dağlarda avlanmayı seviyor. Alıştığınan farklı bir meydan okuma olduğunu söylüyor ama hoşuna gidiyor. Tuzak kurmayı ve içinde bir şey olup olmadığını görmeyi seviyor. Mızrakla avlanmayı ve karda iz sürmeyi seviyor. Hem Liz hem de Raahosh yetenekleri konusunda ona iltifat etti, bu da onu sessizce memnun etti. Kimsenin onayına "ihtiyaç duymaktan" hoşlanmıyor, ancak bu olduğunda hoşuna gidiyor.

"Bak, Steff! Bir hazine!" Pak ağlıyor, bana doğru koşuyor.

Sırıtarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Pak'ın bulduğu her şey bir "hazine". Bu özel hazine, her iki dişi de farklı uzunluklarda kopmuş kırık bir kemik çatal. "Çok güzel," diyorum ona ve o da zevkten havalara uçuyor, küçük kuyruğu heyecanla hareket ediyor. "Bunu daha sonra babana göstermek için saklayacağız. Çok etkilenecek."

Pak bulduklarını saygıyla şingırdayan çantasına koyuyor, ben de kumları karıştırıp yıkanıp kullanılabilecek başka kaplar arıyorum. Gerçi yaptığımız her şey kemikten ve pek de sağlam bir malzeme değil.

"Hey," diye sesleniyor bir ses. "Steph, bize yardım edebilir misin?"

Ayağa kalkıp sahili tarıyorum. Devi kısa bir mesafe ötede, suya yakın bir yerde el sallıyor. Arkasında, sanki suya girerken duraklamış ve gelgitin kıyısında durmaya karar vermiş gibi görünen devasa bir kabuk canavarını işaret ediyor. Bu manzara karşısında kaşlarımı çatıyorum. Çoğu zaman, bu yaratıklar suya geri döndüklerinde etkileyici bir manzara oluştururlar. Kumdan bir canavar filminden fırlamış gibi yükseliyor, etrafa kum püskürtüp ileri atılıyorlar. Bunu yaparken dokunaçları

Yumurtaları örtmek için az önce bıraktıkları deliğin üzerine kum döküyorlar ve sonra düz bir çizgi halinde suya doğru ilerliyorlar. Suyu daldıklarında hızla hareket ediyorlar ve bir anda yok oluyorlar. Bu manzara son bir haftadır düzenli olarak görülüyor, çünkü giderek daha fazla sayıda canlı yumurtalarını ılık kumlara bırakıyor ve sonra ayrılıyor, ancak hiçbirinin suyun kenarında oturup orada kaldığını görmedim.

"Yakınımda kal Pak," diyorum elimi uzatarak.

Pak yanıma geliyor ve Devi'ye doğru ilerliyoruz. Yaratıkların her yerindeydi -ki ezilmediğimiz sürece tehlikeli olmadıklarına yemin ediyor- ve heyecanı hiç bitmiyordu. Bugün bile heyecanlı görünüyor, ancak bu noktada yorgun olmalı. Yaratıklar geldiğinden beri gözünü kırpmadan uyuduğunu sanmıyorum. Onları incelemekle çok meşguldü.

"Hey Devi," diye sesleniyorum yaklaşırken. "N'aber?"

"Oh Steph! Bu çok heyecan verici!" Devi zıplayarak suyun yanındaki yaratığı işaret ediyor. "Bir tanesi hasta ve suya geri dönmek için yardıma ihtiyacı var. Ve eğer kıyıda ölürse, onu parçalara ayıracağım!" Gözleri coşkuyla parlıyor. "Bu yüzden ikilemde kaldım. Yaşamalarını istiyorum ama aynı zamanda içlerine de iyice bakmak istiyorum."

Pak başını eğiyor. "Dye-sek ne demek?"

"Bu, Devi'nin o şeyin daha iyi hissetmesine yardımcı olacağı anlamına geliyor," diyorum uyarıcı bir bakışla. Buradaki çocuklar yaşamı ve ölümü kendi yaşlarındaki çocuklara göre daha iyi kavriyorlar ama yine de diseksiyonun küçük Pak için fazla olabileceğini düşünüyorum. "Öyle değil mi?"

"Evet! Peki onu suya taşımamıza yardım edecek misin?" Kıyıya doğru eliyle bir işaret yaptı. "Orada zaten birkaç kişi var ve eğer kumun üzerinde ölürse, kurtulması çok zor olacak."

Haklı. Kıyıya vuran, ev büyüklüğünde çürümüş bir balık leşini hayal edebiliyorum. "Başka bir şey söyleme. Ne istiyorsun?"

"Birkaç mızrağımız var ve bunları dokunaçların altındaki kumun bir kısmını kazmak için kullanıyoruz. Size göstereyim." Pak'ı işaret ederek tereddüt ettiğimde, hemen uzaklaşıyor. "Daisy orada. Ona göz kulak olabilir."

Haklısın. Çünkü ölü bir yaratığı çıkarmakta Daisy'den daha çok yardımcı olurum, o da muhtemelen bir tırnağını kırar. Zavallı Daisy. Kendini daha yükseklerde görseydi sunabileceği çok şey olurdu. Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum. "Kazma işine yardım edebilirim sanırım. Kimler yardım ediyor?"

"N'dek benimle tabii ki," diyor Devi, ses tonundaki şefkatle. Eşiyle aralarında nadiren birkaç adımlık mesafe olduğu düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değil. "Sam. Ve Daisy, ama o da pek yardımcı olmuyor. O'jek de orada."

Umarım bu, yaratığı suya itmek için fazlasıyla yeterli olur.

Bizi ileriye götüren Devi'nin arkasından gidiyorum ve suyun kenarına yaklaştığımızda yaratığın uzak tarafında toplanan diğerlerini görebiliyorum. Daisy, O'jek'in yanında dururken Sam ve N'dek mızraklarıyla kumu kazmakla meşguller. "Yardım getirdim," diye sesleniyor Devi. "Steph için bir mızrağımız var, değil mi?"

"Bayan Tazminat Bekleyen?" Daisy beni kızartarak alay ediyor. "Steph'in bize katılması için ikisini yeterince uzun süre ayırabildiğimize şaşırdım."

Gülümsüyorum, çünkü doğru, ne yaptığımız konusunda pek de ketum davranmadık. Adamların hepsi uzaylı olduğu için koku alma duyuları bizden çok daha iyi ve geceleri kürklerin altında oynadığımız apaçık ortada. Ya da gündüz. Ya da her zaman, gerçekten.

"Rezonans mı bekliyorsun?" O'jek kaşlarını bana doğru çatarak soruyor.

Omuz silkiyorum, hâlâ gülümsüyorum. "Sanırım fikrimi değiştirdim." Pak'ın minik elini sıkıyorum. "Gidip Daisy'nin yanında durur musun tatlım? Bu şeyi taşımalarına yardım edeceğim."

Daisy dizlerinin üzerine çöküyor ve Pak'a bakıyor. "Gel buraya, seni tatlı şey. Benimle birlikte kenarda durabilirsin ve tekniklerini eleştirebiliriz."

Pak kuyruğunu sallayarak ona doğru koşar. "Crit-eek nedir?"

"İstediğimiz bir şey değil," diye mırıldanıyor Sam, mızrağına yaslanırken alnını siliyor. "Bu şeyin çoktan ölmediğinden emin miyiz?" Kabuk canavarına eleştirel bir gözle bakıyor. "Bir süredir hareket etmedi."

"Hâlâ yaşıyor," diyor Devi, koşarak yanımıza geliyor. Bir elini yaratığın kabuğuna koyuyor ve sonra yanındaki kumlu, yeni kazılmış çukura diz çöküyor. "Dokunaçlara bak. Kurumuşlar ama renkleri solmamış, yani suya girdiğinde muhtemelen iyileşecektir." Kumsalın ilerisindeki gelgit manzarasını görünce iç geçiriyor. "Mesele sadece onu suya götürmek."

"Gelgit buraya kadar gelir mi?" N'dek'in bana uzattığı mızrağı alarak soruyorum.

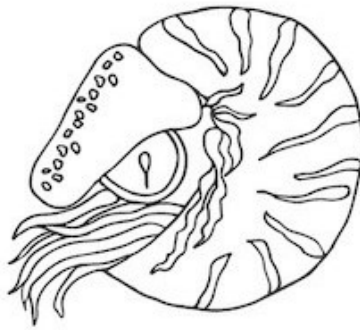
"Pek sayılmaz," diyor Devi. "Eğer onu suya sokabilirsek, kurtarırız. Kurtaramazsak, şey..." Elleri ovuşturuyor. "Bilim projesi!"

Sam bana bakıyor ve ikimiz de aynı anda burunlarımızı kırıltırıyoruz. Hayvanları seven biri için Devi onları parçalayıp iç organlarına bakmaktan bu kadar heyecan duymamalı.

Devi'ye "Ben buradayım," diyorum. "Beni nerede istiyorsun?"

N'dek uzun saç örgüsünü omzundan atıyor ve yaratığın önündeki kumu işaret ediyor. "Eğer bir çukur kazarsak, dalgalar gelip çukuru suyla doldurabilir. Bunun yardımı olur mu?"

Devi kolunun üzerine eğilip onu sıkıyor. "Harika fikir, bebeğim. Bunu deneyebiliriz!"

STEPH

W Oldukça acınası görünen yaratığın önünde yer alıyoruz. Normalde pembemsi-mor olan dokunaçları kumun üzerinde sarkık ve gevşek duruyor. Kabuk çoğunu örtüyor ama kabuğun hemen altında vücudun düz "ayağını" görebiliyorum.

Kenarlar biraz kuru görünüyor. Ben Sam ve O'jek'in yanında duruyorum, Devi ve N'dek de diğer tarafta çalışıyor ve mızraklarla kazmaya başlıyoruz. Çok iyi kazma aletleri değiller, bu yüzden N'dek çukura atlayıp dört elini de kullanarak biz kumu gevşetirken kumu dışarı çıkarana kadar çoğunlukla kuma saplıyoruz. Ondan sonra işler daha hızlı ilerliyor.

Daisy ve Pak hem yarattıktan hem de kıyıda kısa bir mesafe uzakta oturuyorlar ve ben kendimi sürekli onları kontrol etmek için başımı kaldırırken buluyorum. Pak onun kucağında oturuyor, Daisy onunla birlikte şarkı söylerken nefesinin altında bir sayma oyunu söylüyor. Onunla iyi anlaştığını fark ediyorum ve bu beni biraz rahatlatıyor.

"Eğer rezonans bekliyorsanız, uzun süre bekleyeceksiniz," diyor O'jek, birdenbire. "Serseriler klanı yankılanmaz."

"Bu birdenbire ortaya çıktı," diye mırıldanıyor Sam.

Alınmadım. O'jek'in belli ki canını sıkan bir şey var ve bunu dile getirecek kadar rahat hissediyor. Bu benim soru sormam için mükemmel bir fırsat. "Ama Pak Serseriydi ve annesi de Serseriydi," diye belirtiyorum. "Bu senin teorini çürütmüyor mu?"

Omuz silkiyor ve mızrağını neredeyse şiddetle kuma saplıyor. "Serserilerin çoğu," diyor. "Serserilerin çoğu yapmaz. Pak'ın annesi özeldi."

"Çekinik genler bazen erkek kısırlığına yol açabilir," diye ekliyor Devi yardımsever bir şekilde. "Eskiden bu konuda ne okuduğumu hatırlamıyorum ama bazen böyle olduğunu biliyorum. Sizce buradaki durum da böyle mi?"

"Emin değilim," diyorum. "İnsanların Dışlanmış olmasına neden olan özelliklerin çoğu kozmetik değil mi? Juth'a bakın. Güçlü ve yakışıklı. Sizin klan işaretleri fikrinize uymamasının tek nedeni kısaltılmış kuyruğu ve küçük boynuzları. O-"

"Kürkü de öyle," diyor O'jek aniden.

"Ne?" Kazmaya ara vererek soruyorum.

"Yüzünde çok az tüy var," diye devam ediyor O'jek. "Kollarında ya da bacaklarında da pek bir şey yok. İçinde herhangi bir klanın ruhu yok, bu yüzden o bir Serseridir."

"Peki siz buna katılıyor musunuz?" Konuyu açan O'jek olduğu için soruyorum. "Birinin kuyruğu senin düşündüğün gibi görünmüyor diye herkesten dışlanması adil olduğunu mu düşünüyorsun? Kuyruğu onun avlanma şeklini değiştirmez. Pak'ın saç rengi hiçbir şeyi etkilemiyor ama o da dışlanmış sayılıyor."

"Bunlar atalarımızın koyduğu kurallar," diyor O'jek sert bir sesle. "Bu her zaman böyle olmuştur."

"Kuralı kimin koyduğunu sormadım," diyorum usulca. "Bu konuda ne düşündüğünü sordum. Katılıyor musun?"

O'jek sessiz. Kumları bıçaklayarak çalışmaya devam ediyor ve ben de benim nazikçe sorduğum sorular hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Ya biri boynuzlarını kaybettiye?" Sam aniden sorar. "Serseri sayılırlar mıydı?"

"Bacağımlı kaybettim ve ben Serserilerden değildim," diyor N'dek ve iki avuç dolusu kumu yan tarafta oluşmakta olan tepeye savuruyor. "Belki de öyle olmalıydım ama kaç tane serseri olduğuma dair bir kural yok.

ayaklar."

O'jek homurdanıyor. "Bu farklı ve bunu sen de biliyorsun."

N'dek sadece omuz silkiyor. "Bazen merak ediyorum. Klanıma Juth'tan daha fazla yük oluyordum. O mükemmel bir avcı."

Bir yanım N'dek'in Juth'u övmesine içten içe seviniyor. Bunu ona daha sonra anlatacağım ama şimdilik yaptığımız konuşma yarıda kesilemeyecek kadar önemli. "Ya adada size katılsaydık?"

"O zaman hepimiz kül yiyor olurduk," diyor O'jek ekşi bir sesle.

"Hayır, gerçekten. Ya volkan olmasaydı, dumanı tüten bir dağ olmasaydı ve hepimiz adada sizinle birlikte yaşasaydık? Size benzemediğimiz için hepimiz dışlanmış mı sayılacaktık? İnsan olduğumuz için mi?"

O'jek bana bıkkın bir bakış fırlatıyor ve sınırına ulaştığından şüpheleniyorum. "Eğer Tüten Dağ olmasaydı, hâlâ dört klan olacaktı ve ailem hayatta olacaktı. Tüm klanlar bütün ve sağlıklı olurdu, bu yüzden bu aptalca bir argüman."

Omuz silkiyorum, kazmaya devam ediyorum. "Sadece merak ettim. Bir insanın dış görünüşünün ne kadar önemli olduğu ve bir bütün olarak gruba ne kadar katkıda bulunduğu düşünülmesi gereken bir şey."

Daisy'nin güzel olmaktan başka hiçbir şeye katkıda bulunmadığına işaret etmiyorum ve kimse bu konuda onu rahatsız etmiyor... muhtemelen ben hariç, çünkü onun güzelliğinden daha değerli olduğunu anlamasını istiyorum. Grubun üretken bir parçası olmak istemesini istiyorum, böylece insanlar ona daha fazla saygı duyacak. Herkes ona herhangi bir kit gibi tahammül ediyor, ancak bir gün yemek zayıflarsa insanların bu kadar affedici olmayacağından endişeleniyorum.

Devi, "İnsanlar saçlarını boyuyor, biliyorsun," diye belirtiyor. Alnını siliyor, sonra uzanıp şefkatli bir hareketle eşinin örgüsünü düzeltiyor. "Bunu mahvediyorsun, N'dek. İyi iş bebeğim."

"Bunu öldüremem," diyor N'dek kumu işaret ederek. "Kazıyorum. Bir şeyi öldürmemi mi istiyorsun?"

"Bu doğru," diye ekliyor Sam. "Saçlarımızı her zaman boyuyoruz ve gözlerimizin görünümünü değiştirmek için renkli lensler takabiliyoruz. Dövmeler de bir bakıma cildinizin görünümünü değiştirir. Görünüşünüze her türlü şeyi yapabilirsiniz ve bunların hiçbir önemi yoktur. Önemli olmamalı da."

O'jek uzun bir süre sessiz kalıyor ve biz de kazmaya geri dönüyoruz. Uzaktan Daisy ve Pak'ın bir şeye güldüklerini duyuyorum ve Pak'ın mutluluğu kalbimi aydınlatıyor. O çok tatlı bir çocuk. Birinin ona bakıp da "yeterli" olmadığına karar vermesi bana hiç doğru gelmiyor. Mızrağımın ucunu hâlâ kırmızımsı olan kuma saplıyorum, derinlere ve O'jek'in bir sonraki yorumunu neredeyse kaçıyorum.

"Yine de yankı bulmuyorlar." Sanki sözlerinin önemsiz ve hoş karşılanmayacağını biliyormuş gibi bana bakmadan daha sert vuruyor. "Pak'ın annesine olanlar şans eseri oldu."

Onu izliyorum, kızgınlık sakın terapist tavrımı kırıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Pak'ın annesi bir şans. Benim ve bu gezegendeki diğer tüm insanların gelişi bir tesadüf. Yanardağın patlaması ve evinizi yok etmesi bir şans. Sahildeki bu yaratıkların evimizi istila etmesi bir tesadüf." Etrafımızı işaret ediyorum. "Sana göre her şey lanet bir tesadüf. Gerçekte ne olduğunu söylemeye ne dersin? Cevaplara sahip değilsin ve olayların tahmin edilebilir bir şekilde gerçekleşmemesinden hoşlanmıyorsun. Belki de Juth'u sevmemek için nedenler bulmaya çalışıyorsun, oysa aslında istediğin her şeye sahip olduğu için onu kıskanıyorsun."

O'jek bana kaşlarını çatıyor ama gitmiyor. Aslında, çalışmayı bıraktı ve sadece baktı. Zor. Diğerleri de çalışmayı bıraktı. Sam şaşkın bir ifadeyle beni izliyor, sanki içimde patlayan öfkeye

inanamıyormuş gibi. N'dek kazmaya ara veriyor, sırtıyor. Aslında herkes bana o kadar uzun süre bakıyor ki rahatsız olmaya başlıyorum.

Kendime savunmacı hissetmenin sadece bir suçluluk varsayımı olduğunu ve yanlış bir şey yapmadığımı bildiğimi hatırlatıyorum. Ses tonumu sakın, eşit ve her şeyden önce arkadaşça tutuyorum. "Hepiniz bana bakıyorsunuz. Sizi rahatsız mı ettim?"

Sam gülümseyerek, "Sanırım bu seni şimdiye kadar gördüğüm en sert halin," diye itiraf ediyor.

"Ben sadece... adil olmayan şeylerden hoşlanmıyorum." Ve O'jek'in görüşleri kesinlikle adaletsiz hissettiriyor. Dahası, onun diğerlerinin fikirlerini etkilemesini istemiyorum.

Pak ve Daisy'nin ayağa kalkışını izliyorum. Pak yine de gülümsüyor ve doğrudan kazdığımız hendeğe doğru koşup üzerinden atlıyor. Kalbim korkuyla çarpıyor ve onu yakalamak için uzanıyorum; ancak daha büyük bir çift kol gelip onu hemen yanımda havadan koparıyor.

Juth.

Kapüşonu geriye itilmiş kalın, uzun, beyaz kürklü bir pelerin giyiyor. Ayrıca güçlü baldırlarını çaprazlama kesen bir çift çizme giyiyor ve eskiden beline taktığı kemer bir omzundan sarkmış ve geniş göğsüne doğru sarkıyor, kalçalarını ise tanıdık deri eteği örtüyor. Biraz evcil, biraz vahşi ve yemek için yeterince iyi görünüyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Saçları denizden gelen rüzgârla savruluyor ve oğlunu tutarken güçlü kollarından birinde birkaç kum tanesi var ve ben Juth'un her yerini yalamak istiyorum. Her yerini. Yukarıdan aşağıya.

Yavaşça.

Koca adam bana bir şeyler yapıyor.

Pak sevinçle ciyaklıyor, babası onu tekrar havaya fırlatırken kıkırdıyor ve Juth gülümsüyor. Dönüp bana bakıyor ve gülümsemesi biraz daha genişliyor, biraz daha sahiplenici bir hal alıyor. Ne zamandır orada olduğunu merak ediyorum... ve O'jek'e söylediğim her şeyi duyup duymadığını. Sam'e bakarak kızarıyorum. Ağzında hafif bir gülümseme var ve herkesin Juth arkamda olduğu için kazmayı bıraktığından şüpheleniyorum, bu kadar tutkulu konuştuğum için değil.

"Erken döndün baba!" Pak heyecanla söylüyor. "Çukur kazmamıza yardım edecek misin?"

"Bir delik mi?" Yaptığınız şey bu mu?" Oğlunu gıdıklıyor, sonra hepimize temkinli bir bakış atıyor, sanki etrafta başkaları varken yüksek sesle konuştuğu için birinin onu utandırmasını bekliyormuş gibi. Tedirgin ifadesi bir kez daha kaybolduğunda memnun oluyorum. "Steff'i almaya geliyorum. Akşam yemeği hazır olana kadar birlikte ava çıkacağız."

Devi ve Sam bana bilmiş bakışlar atarken yüzüm kızarıyor. Juth'un yapacağı tek av, eteğimin altında bir sonraki orgazmımı avlamak olacak. Yine de, eğer avlandığımızı söylersek, o zaman biraz yalnız zaman kazanabiliriz ve bu düşünce beni beklentiyle dizlerimde zayıflatıyor.

Pak inliyor. "Baba, beni de yanında götür." "Başka bir zaman," diyor Juth.

"Söz veriyorum."

"Ama Steffle birlikteyken avlanmak yerine yüzlerinizi birbirine bastırıyorsunuz," diye yakınıyor Pak, babasının boynuna tutunarak. "Seninle gelirsem avlanabilirim!"

Ve şimdi gerçekten utançtan saklanmak istiyorum. Yüzleri birbirine bastırmak, gerçekten.

"Bir fikrim var," diyor Daisy konuşarak. "Pak, ben küçükken Dünya'da oynadığımız bir oyunu hatırladım. Adı seksekti ve bahse girerim sen ve ben bu oyunu burada, sahilde oynayabiliriz. Oynamak ister misin?"

"Oh, seksek. Bunu hatırlıyorum." Sam kıkırdıyor. "Ben çocukken hep oynardık, çünkü tek ihtiyacın olan tebeşir ve bir taşı."

"Sahilde tebeşire bile gerek yok." Daisy elini Pak'a doğru uzatıyor ve bana göz kırptıyor. "Oynamak ister misin?"

Pak tereddüt eder, sonra başını sallar. "Güzel bir taş seçebilir miyiz?"

"Bunu kesinlikle yapabiliriz. Hadi gidip sahilde bir tane arayalım, olur mu?"

Juth oğlunu yere bırakıyor ve Pak tekrar hendeğin üzerinden atlayarak (bu sırada beni ölesiye korkutarak) Daisy'nin yanına koşuyor. Yeni dostum yanıma geliyor, eli sıcak ve güçlü bir şekilde sırtımda. İçime sıcak bir ürperti gönderiyor ve nabzım belimin altında atmaya başlıyor. Eğiliyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ava gitmek ister misin?"

"Avlanmak kulağa harika geliyor," diye yankılıyorum, çünkü hepimiz bu numarayı sürdürüyoruz. "Yine de bu şeyi denize geri götürmeye yardım ediyordum. İşimiz bitmeye bu kadar yakinken ayrılmak yanlış olur."

Dudaklarını şakağıma değdiriyor. "Yardım edeceğim o zaman."

Hem takım odaklı bir iş yaptığı için mutluyum hem de bunu önerdiğim için kendime biraz kızgınım çünkü şu anda seks vaadiyle tahrik olmuş durumdayım ve hem N'dek'in hem de O'jek'in bunu anlayabileceğinden eminim. Ama gelgit yaklaşıyor ve biz kazarken bile hendek suyla dolmaya başlıyor ve sonra hepimiz arkasına geçip okyanus dalgalarının ilk fırçası kabuklu canavarın dokunaçlarına değdiğinde itiyoruz. Yaratık biraz canlanıyor, sonra kendi başına suya girmek için zayıf bir çaba sarf ediyor. Biz onu ileri doğru iterken bile etrafımızdaki kum aşınıyor, ancak kısa bir süre sonra dalgaların derinliklerine doğru sürüklenmeye başladığında başarılı oluyoruz.

N'dek rahat bir nefes alır. "Endişelenecek bir sorun daha azaldı."

"Ah," diyor Devi ve büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ben de onu inceleyebileceğimi umuyordum." Büyük bir elini arkadaşının başına koyuyor ve Devi'nin ipeksi siyah saçlarını okşuyor. "Başka bir zaman."

Dudağımı ısıırıyorum ve gözlerinde yanan bir bakışla beni izleyen Juth'a bakıyorum. Onu görünce dizlerimin bağı çözülüyor ve Daisy'nin Pak'la birlikte sahilin ilerisinde hoplayıp zıpladığı yere bakıyorum. Bize bakıp el sallıyor ve sonra başıyla onaylayarak iyi olduğumuzu gösteriyor. Kendimize ayıracak biraz vaktimiz var ve Daisy hakkında aklımdan geçen tüm hayal kırıklığı dolu düşünceleri geri alıyorum. Belki de kabileye yardım etmesi için doğru odağı bulmamız gerekiyordur.

Ellerimdeki kumları temizlerken Juth yanıma geliyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun."

Yüzüm yanıyor ama artık umursamamaya yakınım. Bırak diğerleri birbirimize dokunduğumuzu görsün. Önemli değil. Ona doğru eğildim. "Sadece ava nereye gideceğimizi düşünüyordum. Sessiz bir yere mi?"

Eğiliyor ve dudakları neredeyse kulağıma doğru hareket ederek içimde özlem titreşimleri yaratıyor. "Uzun süre sessiz kalmayacak. Eşim zevk aldığında her zaman çok ama çok gürültücüdür."

Aman Tanrım. Göğüs uçlarım kıyafetlerime batıyor ve hepsini yırtıp kendimi Juth'un kollarına atmak istiyorum. Bana uzattığı eli tutuyorum ve birkaç dakika yalnız kalmak için aceleyle koşarken sıkıca kavriyorum. Sam'in arkamızdan kıkırdadığını duyduğuma eminim ama umurumda olmadığından da oldukça eminim. Sadece Juth'a ihtiyacım var. Beni ne kadar iyi hissettirdiğine ihtiyacım var. Ağzının vücudumda olmasına, boşalana kadar beni yalamasına ve alay etmesine ihtiyacım var, tekrar tekrar.

Juth her zaman hızlı yürür, bu yüzden ona ayak uydurmak benim için biraz zor oluyor. Kumlu yamaçtan yukarı, kayalıklara doğru ilerlerken kendimi yarışıyor gibi hissediyorum. Ancak kısa bir mesafe ötedeki mağaralara ve kamp ateşine gitmek yerine, beni biraz daha aşağıya, herkesin takıldığı normal alanın ötesine yönlendiriyor. Nereye gittiğimizi pek fark etmiyorum; tek bildiğim Juth'un uzun ve emin adımlarla beni yönlendirdiği.

Beni bir mağaranın içine götürdüğünde, buranın Bridget'in çömlekleri için talep ettiği küçük bir köşe olduğunu görünce biraz şaşıyorum. Mağaralara göre oldukça cimri. Evdeki dolabımdan

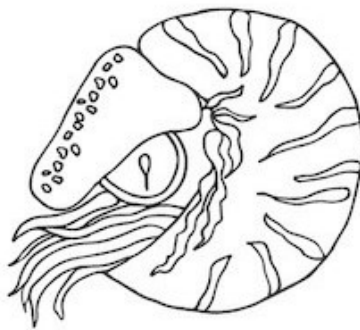
ancak daha büyük ve rahat etmek için yeterli alan varmış gibi hissettirmiyor, özellikle de yanımda çok daha büyük bir uzaylı varken. Ama Bridget'in çömleri yerden kaldırılmış, sadece arka duvar boyunca dizilmiş birkaç yarı yapılmış çömler var ve sessiz. Ben etrafa bakınırken Juth kalın kürk pelerinin omuzlarından sıyrıp yere seriyor.

"Burada mı?" Yalnız olmamıza rağmen fısıldıyorum.

Buna karşılık olarak Juth giysilerimin ilk katmanını çıkardı. Her zaman birkaç kürk giyerim, çünkü sabahın erken saatlerinde ve geceleri rüzgar kesici olabilir ve katmanlar yardımcı olur. Kıyafetlerimin üzerine giydiğim yün panço kesimli kürkü çekiştirerek çıkarıyor ve dikkatlice pelerininin yanına yere bırakıyor. Onun temkinliliği biraz daha yeni. Normalde birbirimize vahşi hayvanlar gibi saldırırız ama geçen sefer kolumu bir taşla çarptım ve her yerim kanadı, Juth da yaralandığım için o kadar üzüldü ki ortam bozuldu.

Bugün, açıkça planı olan bir adam ve eğer külotum olsaydı, ıslak olurdu.

Neyse ki burada külot yok. Ya da varsa bile deridir ve düpedüz rahatsız edicidir, o yüzden zahmet etmiyorum. Zaten uzun süre dayanmazlardı. Juth tek bir amaç uğruna üzerimdeki bir kat daha giysiyi soyuyor, yüzündeki ifade bir şehvet birikintisi içinde eriyip gitmeme neden oluyor. İri ellerinden biriyle kemerimi tutup düğümünü çözüyor, sonra da yere fırlatıyor.

"H Bugün ne kadar vaktimiz var sence?" Dostumun metodik ve aç hareketlerinden etkilenerek fısıldıyorum. Normalde çalıntı anlarımız tamamen çılgıncadır ve o beni yüzüstü bırakır- (ve kıcıımı) şimdiye kadar. Beni soymak için zaman ayırması içimi muhtaç bir özlemle dolduruyor. Birlikte geçirdiğimiz çalıntı anları seviyorum. Ben seviyorum. Dokunabildiğimiz zamanları seviyorum, ama bu beni daha fazlası için acıtıyor. Hiçbir zaman boşalmak için alete ihtiyaç duyan bir kız olmadım. Parmaklarla ve hevesli bir ağızla mutluyum, gerçekten. Ama Juth bana her zaman orgazm yaşıyor -benim ona yaşattığımın iki katı kadar- ve bu da o ayak parmaklarımı kıvırtan anları onunla paylaşmak istememe neden oluyor. Vücudunun benimkini deldiğini hissetmek istiyorum. Kendimi ona sarmak istiyorum ve içime boşaldığında onu yakınımda tutmak ve gözlerinin içine bakmak istiyorum. Bu henüz ulaşamadığımız bir yakınlık seviyesi ve o tuniğimin üstünü çektişirdikçe bu yakınlığı *arzuladığımı fark ediyorum*.

Ona olan ihtiyacımdan dolayı içim acıyor ve boş.

"Bana cevap vermedin." Çift güçlü göğüs bandımı bir arada tutan düğüme uzanırken elimi kolunda gezdiriyorum. Sanırım göğüslerimden çok etkileniyor. Onları serbest bırakıp zıplamalarını seyretmeyi seviyor, sonra diğer eliyle amımı okşarken ağzıyla uçlarını okşuyor. Buna bayılıyorum. Tanrım, hepsini seviyorum, gerçekten. Ona ve dokunuşlarına bağımlıyım, çünkü bugün biraz keşifçi ve temkinli olanın bir dahaki sefere açgözlü ve iddialı olacağını biliyorum. Nelerden hoşlandığımı öğreniyor ve bunu bir müzisyenin enstrüman öğrenmesi gibi uyguluyor.

Düğümü çözüyor ve her şeyin sallanmasını önlemek için kullandığım özenle hazırlanmış kayış ağı parçalara ayrılıyor. Göğüslerim ortaya dökülüyor ve Juth bu manzara karşısında büyülenmiş gibi inliyor. Beni her zaman çok iyi hissettiriyor. Göğüslerim hayatım boyunca ağırdı ve sonuç olarak, özellikle canlı veya zıplayan değiller. Juth onlara sanki gelmiş geçmiş en iyi memelermiş gibi bakıyor. Sanki benim ağır göğüslerim kadar mükemmel ve muhteşem bir şey görmemiş gibi saygıyla birine dokunuyor ve onun gözünde ben yaşayan en seksi yaratığım. Bu beni daha da cesaretlendiriyor ve uzanıp eteğini kalçalarından sıyrıyorum, sert sikini ve ağır kesesini bakışlarıma sunuyorum.

"O'jek'in önünde beni savundun," diye mırıldanıyor Juth, göğsümü avuçluyor ve başparmağının yumuşak hareketleriyle meme ucumu okşuyor. "Serseriler klanı hakkında bir şeyler söyledi ve sen de ona kızdın. Ona hatalı olduğunu söyledin."

Bana böyle dokunurken düşünmek zor ama yine de deniyorum. "Kuyruğun biraz farklı görünüyor diye kimsenin senin daha az olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyorum. Bu sadece bir kuyruk. Kimsenin kimseyi görünüşünden dolayı daha az hissettirmeye hakkı yok."

"Beni savundun," diyor başını bir kez daha inanmaz bir şekilde sallayarak. "Benimle gurur duyuyordun." "Elbette gurur duyuyorum," diyorum usulca. "Ben senin eşinim."

İnliyor ve kürklerin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, sonra beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. İri bedenine doğru kayıyorum, ağzı benimkiyle buluşurken kollarımı boynuna doluyorum. Açlıkla öpüşüyoruz ve biraz terli ve üstsüz olmamın ve göğüslerimden birinin muhtemelen göğsüne karşı bir krep haline gelmesinin önemi yok. Dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi öpüyor beni ve bu beni aniden sinirlendiriyor. Biri onu savunduğunda Juth bu kadar şaşırmmamalı ve duygulanmamalı. Herkes onun ne kadar harika biri olduğunu anlamalı.

"Sen iyi bir adamsın," diyorum ona aç öpücükler arasında. "Sen güçlü bir avcı ve harika bir babasın." Alt dudağını hafifçe ısırıyorum, çünkü dişlerimin sürtünmesini sevdiğini biliyorum. "Ve

Sen harika bir aşıksın. Kimsenin sana buna değmediğini hissettirmesine asla izin verme. Değersin."

"Bu yüzden mi bana bu kadar uzun süre kur yaptın?" diye soruyor, bakışları saygılı ve kalbimi acıtacak kadar duygu dolu.

Kur yapmak mı? Bu kadar uzun süre mi? Bu ona uzun bir süre gibi mi geliyor? Birbirimize o kadar iyi uyum sağlıyoruz ki bazen o hep benim, ben de hep onunmuşum gibi geliyor. Diğer zamanlarda o kadar yeni hissediyorum ki bu şaşırtıcı. "Şunu bil ki bence sahildeki en iyi erkek sensin." Tırnaklarımı sırtında hafifçe gezdiriyorum. "En iyi öpüşen, en iyi baba ve yalamada kesinlikle en iyisi."

Bir elini eteğimin altına sokup kalçalarımın arasındaki sıcaklığı arıyor. "Çünkü eşimin çok lezzetli bir amcığı var. Ağzımı ondan uzak tutamıyorum."

Ağzımı bir başka kavurucu, sahiplenici öpücükle talep ederken inliyorum, dili aklımda ne düşündüğüne dair hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde ağzıma giriyor. Bedenim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve bu sadece içimdeki acıyı artırıyor. Tanrım, onu istiyorum ama yemekten önce ne kadar vaktimiz var bilmiyorum. "Yakında geri dönmemiz gerekiyorsa acele etmeliyiz."

Juth bana cevap vermiyor. Sadece beni tekrar öpüyor ve sonra iki büyük eliyle göğüslerimi kavrayıp meme uçlarını okşuyor.

İnliyorum, uçları sivriltmeye çalıştığında ona sürtünüyorum. "Belki..." Nefes alıyorum. "Belki biraz daha zamanımız vardır."

Hayranlıkla göğüslerime bakıyor, parmakları göğüslerimin üzerinde geziniyor. Bana her zaman çok dikkatli bakıyor, sanki beni memnun etmek için tepki verdiğim her şeyi incelemek zorundaymış gibi. Sanki ben onun hayatındaki en zor sınavım ve o da bu sınavı geçmeye kararlı. Göğsümün alt tarafını okşarken biraz kıpırdanıyorum, sonra parmaklarını deri kayışlardan kalan kırmızı bir izin üzerinde gezdiriyor. "Neden böyle muhteşem memelerini saklıyorsun?" diye soruyor aniden, beni şaşırtarak. "Diğerlerinin onları görmesini istemeyeceğimi düşündüğün için mi? İskoç eteğim gibi mi?"

Bir kez olsun, tüm soğukkanlılığım beni terk etti. "Ha?"

Gözlerimiz buluşuyor ve çıldırtıcı, baştan çıkarıcı bir başparmağını göğüs ucuma sürtüyor. "Erkek Ashtar bana kilt giymem gerektiğini çünkü diğer dişilerin sana ait olana bakmasından hoşlanmayacağını söyledi. Bedenimi sahiplendiğini söyledi. Bu yüzden mi memelerini saklıyorsun? Güzel vücudunu diğer erkeklere gösterip beni kıskanmalarını istemiyor musun?"

Oh. Bu tuhaf bir yanlış anlama. Bir yanımla Ashtar'a neden beline kilt giymesi gerektiği konusunda yalan söylediği için tokat atmak istiyor, ama sonra yine, belki de Ashtar'ın gözünde gerçek budur? İnsan vücudundan utanmayı sadece soğuk olduğunda örtündüğünü düşünen birine nasıl açıklayabilirim? Gün boyu pantolonsuz dolaşmayı seven Pak'a bu vücut utancını kesinlikle öğretmek istemiyorum ve bunun sevimli olduğunu düşünüyorum çünkü küçük kuyruğu sürekli sallanıyor. Juth'a göğüslerimi bu kadar sıkı bağlamamın nedeninin daha iri bir kadın olduğumun farkında olmam ve göğsümü düzleştirmenin sadece bir şeylerin zıplamasını engellemekle kalmayıp, giydiğimiz kalın kürklerin altında beni biraz daha ince, biraz daha zarif göstermesi olduğunu söylüyor muyum?

Uzaylı uçakları ve parlayan mavi gözlerle dolu sert yüzüne baktığımda, onun için güzel olduğumu fark ediyorum. Kısa ve bodur değilim. Üstten ağır ya da etkileyici değilim. Ona göre ben muhteşemim.

Bu, şu ana kadar duymam gerektiğini bilmediğim bir şeydi.

"Takıyorum çünkü takmazsam her şey çok fazla sallanıyor," diye itiraf ediyorum. "Ve çünkü onları hiç sevmedim."

Yüzündeki ifade tamamen kuşkuluydu. "Onlar gibi değil mi?

Neden?" "Onlar büyük-"

"Çok büyük," diye nefes alıyor, göğüslerime bakarken yüzünde saygılı bir ifade var. "-ve pek de canlı değiller."

Başını sallıyor. "Ama elime düşme şekillerini seviyorum, sanki dokunuşuma karşı koyamıyorlarmış gibi."

Bu da bir bakış açısı. Meme uçlarımla tekrar oynarken parmaklarımı saçlarına doluyorum. "Demek bu yüzden."

Juth başını sallar. "Nefesimi kesiyorsun. Vücuduna zarar vermeni istemiyorum..." Duraklıyor, parmaklarını tekrar kırmızı bir işaretin üzerinde gezdiriyor. "Ama ne kadar güzel olduğunu bir tek benim görmem hoşuma gidiyor. Sanırım memelerine bakan her erkeğe saldırabilirim, çünkü sen benimsin." Son kelimeyi homurdanarak söylüyor ve sonra tekrarlıyor. "Hepsi benim."

Beni çok güzel hissettiriyor. Çok özel. Eğiliyorum ve ağzına acil bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Juth."

"Elbette biliyorsun. Ben seninim ve sen de benimsin." O keskin dişleriyle çenemi hafifçe ısırıyor, hatta meme ucumu vücuduma sıcak bir zevk sıçraması gönderecek şekilde kısıtıyor. Onun bu tepkisi gülmek istememe neden oluyor. Onun gözünde elbette onu seviyorum. Biz eşiz. Bu kadar basit, en azından onun için. Tıpkı sa-khui'ler gibi adalıların da -ve Serserilerin de- kelimelerle aralarının iyi olmadığından şüpheleniyorum. Gösterilmesini tercih ediyorlar. Onu sevdiğimi binlerce kez söyleyebilirim ama önemli olan göstermek.

Ağzını tekrar yakaladım ve onu daha sert öptüm.

Juth'un elleri kıcıma kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor, kürklerin içinde sırtüstü yatana kadar beni aşağı çekiyor. Tanıdık bir hareketle eteğimi yukarı kaldırıyor ve saygıyla amıma bakıyor. "Sana bakmaktan asla bıkmayacağım," diyor bana. "Bakmaktan daha iyi olan tek şey tatmaktır."

Başı kalçalarımın arasına girmeden önce onu durduruyorum. "Bekle."

Elleri kalçalarımın aşağı yukarı geziniyor ve sanki onu hak ettiği bir ikramdan alıkoyuyormuşum gibi sabırsız bir bakış atıyor. "Steff-"

"Bugün hepinizi istiyorum," diyorum usulca. "Bundan daha fazlasını istiyorum. Bu iyi olmadığından değil. Sadece... Bana sadece zevk vermeni istemiyorum. Bunu seninle paylaşmak istiyorum." Ona uzanıyorum, gözlerimde sessiz bir davet var. "Seni içimde istiyorum. Her şekilde senin eşin olmak istiyorum."

İlk kez yüzünde bir belirsizlik beliriyor. Elleri tekrar kalçalarımın geziniyor ve bir parmağını kıvrımlarımda aşağı yukarı gezdirerek oradaki ıslaklıkla oynuyor. "Seni böyle nasıl tatmin edeceğimi biliyorum."

Endişelendiği şey bu mu? Aletini kullanırsa bir şekilde benim için iyi şeyler yapamayacağından mı? "Sana söz veriyorum, ikimiz için de tonlarca zevk olacak."

Eli tekrar bacaklarımın arasında geziniyor. Bir parmağını kıvrımlarımda arasında gezdiriyor ve sonra bakışları yüzüme kilitlenmiş halde içime doğru itiyor. Nefesim kesildiğinde, parmağıyla içimin derinliklerine vuruyor, pompalıyor. "Bu sadece bir parmak, dostum. Benim sikim çok çok daha büyük."

"Bunu kaldırabilirim." Aksine, ne kadar büyük olduğu için heyecanlıyım. Onun kadar donanımlı biriyle hiç seks yapmadım ve nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bunu düşünmek bile içimi acıtıyor. Plajdaki diğer erkekleri çıplak gördüm, çünkü çıplaklık konusunda rahatlar ve herkes peştamallarının içinde ciddi bir ateş taşıyor, ama kimse bir şeylerden şikayet etmiyor.

Bridget'in vardı ama A'tam'la aralarını düzelttikten sonra o zamandan beri yüzü gülüyor. Hatta bana artık onun "kocaman sikini" sevdiğini bile söyledi.

Peki Juth'un muazzam ekipmanını deneyimlemek istiyor muyum? Tanrım, evet. En ufak bir korkum yok. "Eğer ıslanırsam, seni alabilirim," diyorum usulca. "Ve ben çok, çok ıslağım."

Parmağını yavaşça içime sokuyor ve yüzümü izliyor. Vücudum utanç verici derecede ıslak emme sesleri çıkarıyor ama umurumda değil. Bu sadece tahrik olduğum ve onun için hazır olduğum anlamına geliyor. Kalçalarımı daha geniş açarak onu cesaretlendiriyorum ve o da inliyor, ilerliyor ve

tümseğimi kaplayan buklelere sokuluyor. "Sana ihtiyacım var," diye homurdanıyor. "Sana ihtiyacım olduğu için ağrıyorum."

Sözleri vücuduma bir titreme gönderiyor. "Ben buradayım." Kolunu çekiştirerek ona ulaşıyorum. "Beni bedenle sar. Çok harika hissedeceğim," diye yalvarıyorum. "Sen üstümdesin, sakin içimde çok derinlerde."

Sözlerimden tahrik olarak tekrar inliyor ve o kadar hızlı üzerime çıkıyor ki bir nefesi bastırıyorum. Juth tamamen üstümde yatıyor, ağırlığı ağır ve yoğun. Üzerime baskı yapıyor ama rahatsız edici bir şekilde değil, sadece ağır ve katı. Altında kıpırdanıyorum, kalçaları benimkiyle aynı hizaya gelene kadar ağırlığımı değiştiriyorum, siki amıma bastırıyor. Üzerime abanıyor, boy farkı şimdi her zamankinden daha belirgin ve ben onun altında kendimi narin ve küçük hissediyorum, ki bu normalde hiç hissetmediğim bir şey. Bu... güzel. Çok hoş.

Juth oturuyor, kollarını başımın yanına dayıyor ve yüzünde şaşkın, neredeyse çılgınca bir ifadeyle bana bakıyor, sanki umutsuzca birbirimize nasıl uyacağımıza karar vermeye çalışıyor. Ellerimi yanlarına kaydırıp onu okşuyorum ve kalçalarımı öne doğru sallıyorum. Nefesi kesiliyor ve büyülenmiş bir halde birbirimize bastırdığımız yere bakıyor. Bedenlerimize bakarken benim hareketlerimi taklit ediyor, kalçalarını sallıyor ve siki kıvrımlarımın arasından geçiyor.

"Oooh." Ne kadar iyi hissettirdiği beni şaşırtıyor. Gözlerimi kapatıp hissin içinde boğulmak istiyorum ama bana zevk verme sorumluluğu tamamen ondaymış gibi hissetmesini istemiyorum. Ben de en az onun kadar bu işin içindeyim. Bu yüzden ellerimi vücudunda gezdiriyorum. "Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum ona. "Bana böyle sürtündüğünde siki bu kadar büyük hissettirmesine bayılıyorum."

Kalçalarını tekrar sallıyor, kalın shaftını kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki gözlerim neredeyse şaşı oluyor. İkimiz de ihtiyaçtan çıldırana kadar ileri geri bana sürtünüyor. Tırnaklarımı tenine batırıyorum, sürtünmeyi artırmak için kalçalarımı onunkilerle birlikte hareket ettiriyorum ve geri çekildiğinde doğruluyorum.

Aletin başı girişime doğru bastırıyor ve ihtiyaçla inliyorum. "Aynen böyle, Juth. İçime doğru it. Eşini doldur."

Nefes nefese kalan Juth başını tekrar eğerek vücutlarımızın birleştiği yeri izliyor ve tam doğru noktaya vurabilmek için sikini ayarlıyor. Başının vücuduma girdiğini hissediyorum ve sonra geri çekiliyor, bana karşı tekrar sallanıyor. "Çok sıkısn," diye pantolonunu indiriyor. "Bilmiyorum-"

"Bu iyi," diye söz veriyorum ona. "İlk başta çok dar olacak ama sana uyacak şekilde esneyeceğim. Ve çok da iyi hissedeceksin. Bekle ve gör. Ellerimin üzerinde olmasının iyi hissettirdiğini düşünüyorsun, içime girene kadar bekle, amım seni sıkıca kavrayana kadar." Hiçbir zaman açık saçık konuşan biri olmadım, genellikle partnerimin önderlik etmesine izin vermekten memnun olurum, ama Juth'un bu pis teşvike ihtiyacı var gibi görünüyor. Beni incitmekten çok korkuyor, bu çok tatlı ama tamamen yanlış yönlendirilmiş.

Amımı kesinlikle mahvedebilirdi ve ben tüm zaman boyunca gülümserdim.

Ben de yumuşak, müstehcen cesaretlendirici sözler fısıldadım. "Sahildeki en kalın aletin sende olduğunu biliyor musun? Eminim o kadar kalındır ki içimde harika hissedeceğim. Seni almak için beni zorlayacaksın, değil mi? Ve bu çok iyi hissettirecek."

Juth adımı haykırarak siki başını tekrar göbeğimin girişine doğru itiyor. Bu sefer biraz daha sert bastırıyor ve sanki... çok fazla gibi geliyor. Ama bu beni endişelendirmek yerine heyecanlandırıyor. İnsan vücudu -özellikle de o kısım- bir darbeyi kaldırabilir. Ve şu anda? Dostumdan kesinlikle bir darbe istiyorum.

"Beni çok sert boşaltacaksın, değil mi?" Vücuduma sığ bir şekilde iterken nefes nefese kalıyorum. Sanki sadece ucunu kullanıyormuş gibi hissediyorum ve bu hem inanılmaz hem de neredeyse yeterli değil. "Beni bu büyük, şişman aletle dolduracaksın ve gözlerim görmeyene kadar bana vuracaksın. Sonra içimi o kadar çok dölle dolduracaksın ki vücudumdan taşacak ve bu battaniyeyi kirletecek."

Juth alçak, aç bir ihtiyaç sesi çıkarır. "Steff-"

"Yap," diye cesaretlendiriyorum onu. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Beni iyi hissettireceksin. Beni o kadar sert becereceksin ki, işimiz bittiğinde komik bir şekilde yürüyeceğim. Beni gören herkes Juth'un eşine sahip çıktığını ve ona çığlık attırdığını bilecek-"

Adımı tekrar inletiyor ve sonra Juth içime doğru itiyor.

Ona tutunarak küçük bir çığlık attım. Çiğ ve yoğun bir duygu ve üzerimde titrediğini hissedebiliyorum. Ellerimi tekrar vücudunda gezdiriyorum, bunu ne kadar sevdiğimi ona göstermeye çalışıyorum. "Bu çok iyi," diyorum ona. "Çok iyi hissediyorsun. Devam et."

"Canın... acıyor mu?" Her kelimeyi acı çekiyormuş gibi gıcırdatıyor.

"Hayır. Harika hissettiriyor." Ve öyle de oldu. İstilasının ilk şokundan sonra, gerginlik gidiyor ve bana zevkten başka bir şey kalmıyor. "Seni daha derinde istiyorum."

Homurdanıyor ve sonra küçük, sert bir hamle yapıyor. Tam daha fazla doyamayacağımı düşündüğüm anda, beni sınıra kadar zorluyor. Ağırlığını kaydırarak bana doğru yerleşiyor ve *bunu* yaparken klitorisime sürtündüğünü hissediyorum - onun mahmuzu. *Oh*. Altında kıpırdanıyorum, kendimi biraz mızraklanmış balık gibi hissediyorum, birleşmiş bedenlerimizin hissini test ediyorum.

"İyi mi?" Parmaklarımı çenesinde gezdirerek ona soruyorum.

Buna karşılık Juth parmak uçlarımı ısıyor ve gözlerindeki bakış çok vahşi. Sanki umutsuzca kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi teni terden nemlenmiş. Ona baktığımda, rengi birazcık dalgalanıyor ve bana kamuflajını hatırlatıyor. Üzerimde güzel görünüyor, yakışıklı ama vahşi ve zar zor dizginlenmiş.

"Dostum," diye fısıldıyorum, parmaklarımdan birini ağzına daldırıyorum ki beni ısırabilsin. Bana verebileceği her şeyi istiyorum. Onun da benim kadar bunalmış hissetmesini istiyorum. "Beni germen çok iyi hissettiriyor. Senin için çok mu darım?"

Juth inliyor, kalçaları sarsılıyor. Umutsuzca kendini sabit tutmaya çalıştığını fark ettim... ne için? Bana zarar vermesin diye mi? Hâlâ benim için fazla olduğunu mu düşünüyor? Bu doğru değil. Kalçalarımı kaldırıyorum ve onun sikiyle dolu ve sıkı hissetmeme rağmen, aramızdaki zevki artırmaya çalışarak kalçalarımı sallıyorum.

"Steff," diye zorlukla başardı. "İhtiyacım var..."

"Biliyorum. Ben buradayım. İhtiyacın olanı al. İyi hissettirecek, söz veriyorum."

Sarsıntılı nefes alan Juth beni itiyor, sonra yavaşça geri çekiyor. Bir sonraki hareketiyle içime giriyor ve bu gerçekten iyi hissettiriyor. Yoğunluğu nedeniyle kızlık organlarıma yumruk yemiş gibi oluyorum ama nefesim kesiliyor, o hareket ettikçe tırnaklarım onun iri vücuduna batıyor.

"Daha fazla," dedim ona.

Bu bir serbest bırakma. Juth boğazından son derece vahşi bir ses çıkarıyor ve sonra tekrar içime giriyor. Ve tekrar. Hareketleri ölçülü ya da evcil değil ve takip edilecek ve karşılanacak bir ritim yok. Umutsuzca ona tutunuyorum, beni kullanmasına izin veriyorum, çünkü o istediğini aldıktan sonra her zaman boşalabilirim. Buna çok ihtiyacı var. Ben ve vajinam sadece onun ihtiyacı için şehit olacağız.

Yine de mahmuzu hesaba katmamıştım. Ya da içimde hareket etmeye başlayana kadar pek fark edilmeyen sikiinin üzerindeki çıkıntıları.

Sonra, her şeyi fark ediyorum. Tanrım, fark ettim. İçime girerken, her çıkıntı içimde sürükleniyormuş gibi hissediyor, tüm hassas parçalarımı fırçalıyor. İçime her girdiğinde, mahmuzu klitorisime sürtünüyor. Beni istediği gibi kullanmasına izin verme kararına rağmen, tepki vermeme neden olan sürekli bir his bombardımanı. Altında pasif bir şekilde yatmak yerine, o amıma vurdukça kendimi küçük inleme sesleri çıkarırken buluyorum, çünkü içimde yavaşça, derinden bir orgazm oluşturuyor.

"Juth." Üzerime atlarken adını haykırıyorum. Tırnaklarımı geçiriyorum, o orgazmı yüzeye daha da yaklaştırmak için ellerim derisini tırmalıyor. "Oh, lanet olsun. İhtiyacım var - devam et - durma -"

"Steff," diye inliyor ve yaklaştığını anlıyorum.

Ona her şeyin yolunda olduğunu, bir dahaki sefere orgazm olacağımı söylemek istiyorum ama ağzımı açtığımda mahmuzu klitorisime o mükemmel şekilde sürtünüyor ve içimdeki her şey salıverilmeyle *titrerken* benden çıkan tek ses boğuk bir nefes oluyor. Orgazm içime doğru hızla ilerliyor, o kadar sıcak ve parlak ki yıldızlar gözlerimin önünde yüzüyor. Sanki tüm vücudum kenetlenip katlanıyormuş gibi hissediyorum ve eşimin etrafında kıvrılmaya çalışıyorum, çünkü bu çok, çok iyi ve aynı zamanda çok fazla.

"Dostum," diyor Juth, içime pompalayarak. "Eşim. Benim."

Klitorisimi dürtmeye ve çarpmaya devam ettikçe kendi içimde kaybolduğum için onun serbest bırakıldığının farkında bile değilim. Ona yapışıyorum, zevkin beni yıkamasına izin veriyorum ve kollarıma yığıldığında, onu sıkıca tutarak yumuşak bir kahkaha atıyorum.

Bir süre terli bir simit gibi birbirimize kilitli kalıyoruz. Ezici derecede ağır olmasına aldırımıyorum, çünkü iyi hissettiriyor. Aslında, sonunda dirseklerinin üzerinde yükseldiğinde, küçük bir protesto sesi çıkarıyorum.

Juth yüzümü inceliyor, bana bakıyor. Neredeyse göğüs hizasındayım ama ona memnun bir gülümseme verip iç çekiyorum. "Bir öğleden sonrayı geçirmenin en iyi yolu," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle en iyisi."

"Seni incittim mi?" diye sorar. "Çok mu abarttım?"

"Tanrım, hayır. Bu harikaydı." Mutlu bir iç geçirme daha çekiyorum, hazzın ardından gelen durgunluğun tadını çıkarıyorum. "İnanılmazdın."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyor Juth, bir eli göğsümü okşamak için yukarı kalkıyor. "Senin ağzından daha iyi olup olmayacağından emin değildim."

Kıkırdıyorum. "Ve öyle mi?"

"İkisini de sevdiğime karar verdim. Biri doğrudan avdan gelen taze, kanlı et. Diğeri ise ateşin yanında sıcak bir çorba. İkisi de güzel." Aletini vücudumdan çıkarıyor ve sonra yanımdaki kürklerin üzerine çöküyor. "Çok, çok iyi."

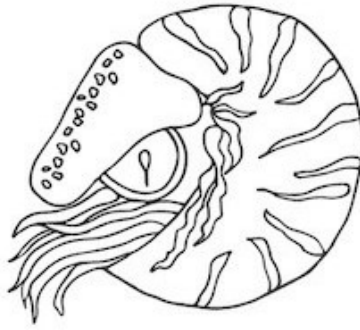
Çoğu kız vajinasının çorbaya benzetilmesinden muhtemelen nefret eder ama Juth'u tanıyorum ve bunun bir iltifat olduğunu biliyorum. "Yani bunu bir ara tekrar yapmak ister misin?"

"Ah evet," diyor hemen. "Belki şimdi bile."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Şimdi mi?"

Sırıtıyor. "Aletimin gücünü yeniden kazanması için biraz nefes almaya ihtiyacı var ama benim yok."

Aman Tanrım, bir canavar yarattım. Bana tekrar uzandığında bir kıkırdamayı ısıırıyorum. Öğleden sonramız var. Kullanabiliriz.

B Hava karardığında temizleniyor ve ateşin başında gruba yeniden katılabilmek için kendimize çeki düzen vermeye çalışıyoruz. Elimi yüzümü yıkamama rağmen kendimi seks kokuyor gibi hissediyorum ve kürklere vurduğum darbeler yüzünden saçlarım başımın arkasında birbirine karışmış durumda. Biz arka arkaya üç kez seviştik. İkinci seferde boşalmadım, Juth'u tutmakla yetindim, ama o amımı çalıştırmakta ve tekrar içime girmeden önce beni orgazma ulaştırmakta ısrar etti.

Burada şikayet yok.

El ele tutuşup kampa doğru yürürken bacaklarım erişte gibi hissediyor. Bu gece herkes dağılmış, Bek ve Vordis kayalıkların yakınında, sanki gelecekteki evlerin nerede olacağını belirlemeye çalışıyormuş gibi işaret ediyor ve araştırıyorlar. Elly ateşin yanında bir fincan çay içiyor ve Veronica'yla sessizce sohbet ediyor. Gail ya da Daisy'yi göremiyorum ama Vaza tüm yavruları yanına toplamış, anlamlı el hareketleriyle bir hikaye anlatıyor gibi görünüyor. Bu gece yemeklerden Sam sorumlu ve harika kokuyor. Ya öyle ya da çok iştahlıyım.

Harlow ve Rukh, Raahosh ile sohbet ediyor ve bizi gördükleri anda Raahosh, Juth'a onlara katılmasını işaret ediyor. "Bize bugünkü oyun parkurlarından bahsedin," diyor Raahosh. "Metlak görüp görmediğinizi merak ediyorum. Rukh bölgede bir tane gördüğüne yemin ediyor."

"Metlak mı? Bu kelimeyi bilmiyorum," diyor Juth tereddüt ederek. Beni kendine doğru çekiyor ve başımın üstünü öperek sertçe sarılıyor. "Yakında döneceğim," diye yumuşak bir sesle söz veriyor ve sonra diğerlerine katılmak için beni terk ediyor.

Gülümseyerek, yakınlarda bir koltuk almak için ateşe doğru ilerliyorum.

Yemek hazır olduğunda Sam bana bir kase uzatıyor. Onu alır almaz Daisy kampa giriyor, beni görünce gözleri parlıyor. Bacak bacak üstüne atarak yanıma oturuyor ve bana doğru eğiliyor. "Kanlı detayları öğrenebilir miyiz?"

"Hayır," diyorum çorbamı karıştırırken.

Daisy surat asıyor. "Ama siz bütün öğleden sonra yoktunuz. Bize Juth hakkında bir şeyler anlatacağınıza emin misiniz?"

"Juth'un küçük bir yanı yok," diye karşılık veriyorum.

Elly çayının içine öksürüyor ve Daisy ciyaklıyor. "Aman Tanrım, seni sürtük! Bayıldım buna!" Yemek yemeye çalıştığımı görmezden gelerek kollarını benimkilerden birine doluyor. "Siz ikiniz bir süredir yoktunuz. Bunu balayı olarak mı düşünmeliyiz yoksa daha fazla bebek bakıcılığına ihtiyacınız olacak mı?" Eğiliyor. "Ayrıca şu kalçalardan kurtulmak için bir numara biliyorum."

Hickies? Boynuma dokunmak istiyorum, çünkü Juth'un oraya sokulup beni öptüğünü hatırlıyorum, ama ellerim dolu.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor Sam kendine bir kase yemek hazırlayıp yanıma otururken. "Rezonans bekleme konusunda o kadar ateşliydin ki, evdeki mutluluğa bu kadar çabuk düşmene şaşırdım."

Tanrım, beni bir tür rezonans meraklısı gibi gösteriyorlar. "Herkes bir noktada rezonans istemez mi?"

Daisy yüzünde hülyalı bir ifadeyle, "Ah evet," diyor.

Sam'in ifadesi gerginleşiyor. "Herkes değil, hayır."

Onu izliyorum ama detay vermiyor. Tamam o zaman. Onu başka bir zaman dürtmem gerekecek.

etrafta daha az insan var. "Rezonans konusunda iyiyim ya da değilim, gerçekten. Hemen çocuk istediğimden falan değil. Ben sadece... romantizm söz konusu olduğunda kötü seçimler yapıyorum, bu yüzden khui'nin benim için seçim yapmasına izin vereceğimi düşündüm."

Daisy eğilip fısıldıyor. "Aslında senin eşcinsel olduğunu sanıyordum. Flor'la aranızda bir şeyler olmasını umuyordum."

Aman Tanrım. Daisy sandığımdan daha dikkatli. "Ben biseksüelim," diye fısıldıyorum, "ve şu Flor olayını gizli tutmak istiyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Daisy göz kırpmıyor ve dudaklarını büzme hareketi yapıyor.

Sam, "Khui'nin seçim yapmasını istediğini söylüyorsun," diye dikkat çekiyor. "Ama işte buradasın, Juth ile birlikte yaşıyorsun. Yani, iyi birine benziyor ve siz de mutlu görünüyorsunuz ama bu tam olarak khui'nin seçim yapmasına izin vermek sayılmaz."

Daisy sanki en iyi arkadaşımız gibi başını omzuma koyuyor. "Pak yüzünden mi? O çok tatlı. Bu paket anlaşma için kaymayı tamamen anlayabiliyorum. Çok tatlı bir çocuk. Ona bayılıyorum."

Pak'ın Vaza'nın hikâyesini dinlediği yere bakıyorum. Başparmağını ağzına götürmüş, kumların üzerine serilmiş bir battaniyenin üzerinde Rukhar'ın yanında oturuyor. Küçük kuyruğu yavaşça ileri geri hareket ediyor, sarı bir heyecan pufu ve Vaza'yı hayranlıkla izlerken gözleri geniş. Kesinlikle sevmesi kolay bir çocuk ve onunla ve Juth'la o kadar çok zaman geçirdim ki onu kendi çocuğum gibi görmeye başladım. Sabah uyanıp onu giydirmek ya da günü yanımda onunla geçirmek garip gelmiyor. Bu... şaşırtıcı derecede kolay.

"Pak'ı seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama karar verici faktör bu değildi."

"Sonuçta khui mi seçti?" Sam soruyor. "Bize söylemedin mi?"

Ne kadarını paylaşacağımı düşünerek dudağımı ısıırıyorum. Yine de utanılacak bir şey yok. Fikrimi değiştirmeye hakkım var ve bunu onlara söylemek en azından beni rahatlatacaktır. "Aslında Juth karar verdi. Ben de onunla aynı fikirde olduğuma karar verdim."

"Juth karar verdi mi? Ne demek istiyorsun?" Sam bana şaşkın bir bakış attı. Sessiz Elly kaşlarını bana doğru çatıyor.

"Sana baskı yapmıyor, değil mi?" Sam sinirli bir şekilde dönüyor ve kâsesinin titrer gibi sallandığına yemin edebilirim. "Bu adamların kimseye baskı yapmaması gerekiyor-"

"Hayır, hayır, hayır," diyorum hemen. "Hiç de öyle değil. Sadece..." Bir an düşündüm ve sonra omuz silktim. "Juth ve Pak için bir şeyler teslim etmeyi sevdiğimi biliyorsunuz, değil mi? Juth, eşim olduğunu ilan ettiğimi ve ona ne kadar iyi bir eş olduğumu göstermek için hediyeler verdiğimi düşünüyordu." Bu düşünceye gülümsüyorum. "O kadar ilgili ve sevecendi ki ben de ondan hoşlandığımı fark ettim. Kabileye katılmak istediğini söyledi ve onu düzeltmek aptalca geldi."

"Ah!" Daisy'nin ifadesi yumuşar. "Sevgiyi seviyorum. Bu çok tatlı."

Ateşin etrafına bakıyorum ama sadece biz varız. "Juth'a yanlış anlaşılma hakkında hiçbir şey söylememeyi gerçekten çok istiyorum. Duygularının incinmesini istemiyorum ve zaten her şey istediğim gibi sonuçlandı." Gülümsüyorum, kâsemi sıkıca kavırıyorum. "Aslında gerçekten mutluyum. Rezonansa girip girmemem umurumda değil. Sadece onunla birlikte olmayı seviyorum ve Pak harika bir çocuk."

"O'jek, Serserilerin yankılanmadığını söylüyor." Daisy kolumu bıraktı. "Yani muhtemelen bu konuda endişelenmene gerek yok."

Dilimin ucunda O'jek'in uçurumdan düşebileceğini söylemek var ama bu sadece benim savunmaya geçmem. Beynimin mantıklı ve terapi odaklı kısmı O'jek'in kendi mutsuzluğunu gizlemek için böyle konuştuğunu söylüyor. Juth'a bu kadar karşı olmasını kişisel olarak algılamamalıyım... ama Juth'un yanında birine ihtiyacı var ve ben onu seviyorum, bu yüzden her

zaman onun yanında olacağım. "Sanmıyorum-"

"O'jek ne diyor?" diye tanıdık bir ses geliyor. Söz konusu adam -O'jek- kamp ateşine doğru koşuyor ve bir kâse alıyor. Yakınımızda oturan üçümüze şöyle bir bakıyor.

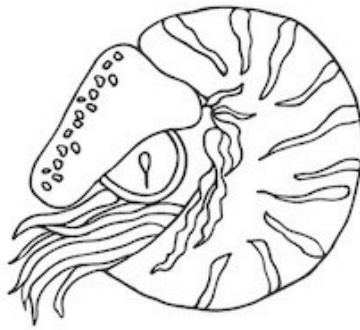
"Hiçbir şey," diyor Daisy tatlı tatlı. "Sadece kız muhabbeti. İlgilenmezsın."

Sadece homurdanıyor ve bu da sohbetimizi bitiriyor ki bu da benim için gayet uygun. İnsanlar burada dedikodu yapmayı seviyor ve eğer devam etmesine izin verirsem, soracak şeyleri kalmayacak ve sonunda konu bugün kaç kez orgazm olduğuma (üç) ve Juth'un kuyruk altının hassas olup olmadığına (evet) ve G noktamı bulup bulmadığına (henüz değil) dönecek.

Ve gerçekten, bazı şeylerin çiftler arasında kalması en iyisidir. Gülümseyerek kaşığımı elime alıyorum. Pak koşarak yanıma geliyor, gözleri kocaman. Sanki hep oraya aitmiş gibi hemen kucağıma tırmanıyor. "Steff! Vaza bize bir hikâye anlattı!"

"Öyle mi yaptı? Ne tür bir hikâye?" Ona otomatik olarak kaşığımı uzatıyorum ve yemeğimi yiyebilmesi için kaseyi tutuyorum ve etrafta yakışıklı babasını arıyorum.

Pak'ı bu gece diğer çocuklarla birlikte uyutabilirsek belki dört orgazmlı bir gün olur. Bu düşünceyle dudağımı ısırdım.

Muh içimde uğulduyor, o kadar mutluluk dolu ki sanki sahile taşıyor gibi hissediyorum. Tuzaklarımı kontrol ederken kendi kendime sırtıyorum ve boş olmalarına aldırmiyorum bile. Dün iyi bir av vardı ve yarın daha fazlası olacak. Bir gün o kadar da önemli değil. Rotamı hızla tamamladım ve şu anda bile sahildeki kampa doğru dönüyorum. Öğle vakti çok geçmedi, yani Pak'a bir süre göz kulak olacak birini bulabilirsek Steff'i çekip alabilirim ve tekrar mağaraya gidebiliriz. Dün öğleden sonrayı hatırlayınca sikim kalkıyor.

O zamandan beri başka bir şey düşünmedim.

Hiçbir şeyin Steff'in ağzının sikimin üzerinde olmasından daha iyi hissettirmeyeceğinden emindim. Bunu yapmaya hevesli olsa da, vücudunun derinliklerine dalmak, boşalırken etrafımda kenetlendiğini hissetmekle kıyaslanamaz. Ona yaptığım her hamlede meme uçlarının sallanmasını ve titremesini izlemek ve doruğa ulaştığında yüzünün yırtılmasını izlemek. Bu her şeyin en iyisi ve kendimi kötü bir baba gibi hissediyorum çünkü onunla tekrar kaçmak için sabırsızlanıyorum. Pak'ı öğleden sonra diğer yavrularla oynamaya göndermek için sabırsızlanıyorum, böylece eşimin içine girip amını tohumlarımla doldurabileceğim.

Sahili çevreleyen kayalıklara ulaştığımda, tanıdık yüzler aramak için kumları tarıyorum. Yavrular kıyıda başka bir oyun oynuyorlar, birbirleriyle yarışıyorlar ve Pak'ın keskin heyecan çılgılığı o kadar delici ki kayalıklardan yukarı, benim durduğum yere kadar taşınıyor. Eğlenerek gruba sırtıyorum. Uzaktan bile oğlumu seçebiliyorum. Büyük çocuk Rukhar'ın peşinden koşuyor ve onlarla kıyasıya oynuyor. Buraya gelene kadar onun yaşitlarına ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiştim.

Steff çok akıllıdır. Onlara ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Bu da eşim hakkında değer verdiğim bir başka şey. Ne istediğini bilir ve bunun gerçekleşmesi için sabırla çalışır. Ne de olsa, teklif ettiği şeyi kavrayamayacak kadar aptal olduğum zamanlarda bile bana ayın birçok dönüşü boyunca kur yaptı. Düşünsenize... Bunca zamandır eşimin derinliklerinde olabiliyordim.

Gerçekten, ben aptalların en büyüğüyüm.

Kumları tarıyorum. Dünkü başıboşluk dışında, kumlar bir kez daha temiz. Sıcaklık gibi kırmızımsı tortu da hâlâ duruyor ama büyük kabuklu yaratıkların sonuncusu da sulara geri döndü ve şimdi sadece yumurtaların çatlamasını bekliyoruz. Onlar gittiğinde, bir kez daha kulübe kurmakta özgür olacağız. Eşim ve yavrularım için bir yuva kurmak için en iyi yeri düşünüyorum. Özel bir yer olmalı çünkü Steff ağzım onun üzerindeyken pek sessiz olmuyor. Pak'ın kendi yatağına sahip olabileceği kadar büyük olmalı ama gruptan izole olacağımız kadar da uzakta olmamalı.

İzolasyonun her zaman iyi bir şey olmadığını öğreniyorum. Steff bana bunu gösterdi. Bir kabilenin içinde yiyeceğimiz ve barınağımız var. Sorunlarımıza yardımcı olacak başkaları ve dostumla bir anımı paylaşmam gerektiğinde Pak'a göz kulak olacak birileri var.

Çenemi ovuşturup düşünüyorum. Uygun bir konutun ne olduğunu birine sormam gerekecek. Daha önce hiç konutum olmadı. Geçmişte, barınağa ihtiyacım olduğunda bir mağara ya da ağaç bulurdum ya da en kötü fırtınaları beklemek için yapraklardan bir kulübe yapardım. Diğerlerinden birine eşleri için inşa ettikleri ev hakkında soru sormak ve onların hareketlerini taklit etmek en akıllıca yol olacaktır. Tüm erkekler arasında en iyi Ashtar'la anlaşıyorum. Altın tenli erkek hiçbir şeyi ciddiye almaz ve eski klanlardan herhangi birinden değildir, bu yüzden beni daha az görmez. Güçlü Kol'dan N'dek yeterince dost canlısı sanırım ama genellikle eşinin tuhaf planlarıyla meşgul

oluyor. O'jek her zamanki gibi uzak duruyor, bu da benim için gayet uygun. Gölge Kedi tutar

eski yöntemlere en şiddetli şekilde.

O zaman kulübemin Gölge Kedi'den uzakta olması gerekecek. Bunu düşündüm. Belki de bekleyip diğerlerinin kulübelerini nereye kurduklarını görmek ve sonra bir yer seçmek en akıllıcası olacaktır. Steff'le baş başa kalmayı ne kadar istesem de, kulübemin başka bir klanın bölgesinin ortasında olmasını istediğimden emin değilim. Steff eski klanların artık olmadığını söylüyor ama bence bu biraz iyimserlik olur. O-

"Bütün gün orada mı duracaksın?" Ekşi ses arkamdan geliyor.

Dönüyorum, esinti pelerinimi omuzlarıma doluyor. O'jek arkamda mızrağına dayanmış, botları kara saplanmış, beni incelerken dudağı kıvrılmış.

"Bütün gün bunu mu yapıyorsun?" diye soruyor. "Bizler avlanırken, sen etrafta dikilip hayal mi kuruyorsun? Bu hayaller oğlunun karnını doyuruyor mu?" Bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Yoksa sen otururken bizim seni beslememizi mi bekliyorsun?"

"Neden olmasın?" Alay ediyorum. "Peşinden koştuğun dişi bütün gün hiçbir şey yapmıyor ama senin onu beslemekle ilgili bir sorunun yok gibi görünüyor." Yüzünü karartan öfkeli ifade beni memnun ediyor. Sinirini mi bozdum? Güzel. Kızgın bir şekilde çekip gitmesini istiyorum. Diğer herkes iyi davrandı ama O'jek...

O'jek, Gölge Kedi. Daha fazlasını beklememeliydim.

"D'see benim dişim değil," diye tükürdü bana. "Ve ben onun peşinden koklamıyorum. Koklasaydım bile bu senin yaptığından daha iyi olurdu. Bir dişi seniyle çiftleşmeye zorladın."

Şimdi de arkadaşşıma hakaret ediyor. "Ben öyle bir şey yapmadım. Steff'im beni seçti."

"Seni mi seçti?" diye alay ediyor. "Mümkün değil. Dişi seni olmaya zorladın. Bir Serserinin dişi bulabilmesinin tek yolu budur, bu yüzden onu eşin olması için zorlamana şaşırmasamalıyım."

Zorbalık mı? Benim Steff'im mi? Benim gülümseyen, bilge, güzel Steff'im mi? "Bu konuda yanılıyorsun. Hepsi hakkında. O beni seçti." Alaycı bir şekilde homurdandığında, devam ediyorum. "Bana kur hediyeleri getirdi. Her gün. Eşi olmamı istediğini bana söylemeye çalıştı ama ben dinlemeyecek kadar inatçıydım. Ama onu benim olmam için zorlamadım." Bu düşünce bile iğrenç.

O'jek sırtıyor, yüzünde çirkin bir ifade var. "Bunların kur hediyeleri olduğunu mu sanıyordun?" Yiyecekleri, ikramları, giysileri düşünüyorum.

"Başka ne olabilirler ki?"

"Bütün kabile sana o yiyecek sepetlerini gönderiyordu. Steff göndermedi. O sadece teslimatı yapan kişiydi." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "O sadece senin kabileye katılmanı istiyordu. Senin eşin olmak gibi bir düşüncesi yoktu."

Ona kaşlarını çatıyorum, çünkü bu benim bildiklerimle uyuşmuyor. Steff'in bana dokunduğunu, bana süründüğünü ve beni sahiplendiğini bilmiyor. Battaniyenin altında sikimin üzerindeki sıcak ağzını ya da üzerine çıkmam, onu tohumumla doldurmam ve sikimle ona sahip çıkmam için beni cesaretlendirirken söylediği sözleri bilmiyor. "Yalanlarla dolusun."

O'jek sadece gülüyor. "Nasıl isterseniz öyle düşünün ama dişi daha dün D'see ve S'am'e kimsenin eşi olmaya niyeti olmadığını söyledi. Rezonans beklediğini, ama sonra sizin olmasını istediğinizi ve kabilenize katılmanızı istediği için bunu kabul ettiğini söyledi. Aptalca bir sebep gibi görünüyor ama belki de aptal bir dişidir."

Steff'im hakkında böyle şeyler söylemesine kızarak yumruklarımı sıktım. O zeki, nazik bir dişi... ama dün gece Sam ve Daisy ile de oturdu ve ben arkadaşımı almaya gittiğimde dişi kıkırdamalarıyla doluydular. Bir şey mi söylendi yoksa O'jek kulağıma zehir mi damlatıyor?

Onu ve alaycı ifadesini arkamda bırakmak isteyerek uçurum yollarından aşağıya doğru fırlıyorum. Zehir, diye karar verdim. Bu zehirden başka bir şey değil, beni eşimden ayırmak için.

Yine de kampa girdiğimde onu Sam'in yanında görüyorum. Kumların üzerine yayılmış çok sayıda postları var ve yeniden inşa etmek güvenli olduğuunda bir kulübenin çatısı olması için bunları birbirine dikeyorlar. Pak bir oyuncakla oynuyor.

Yakındaki birkaç renkli taşı bir kaba atıyor ve sonra tekrar kumların üzerine döküyor ve bunu her yaptığında Steff'e bakıyor. Yaklaştığımda oğluma gülümsemesini ve onu cesaretlendirici sözler söylemesini izliyorum. Ona asla bir dışlanmış gibi davranmıyor... ya da bana, bu konuda.

O'jek yanılıyor.

Ama eğer yanılıyorsa, neden sözlerinde doğruluk payı var? Neden içimde soğuk bir öfkeyle arkadaşşıma doğru yürüyorum?

Çünkü Steff nazik biri, tatlı dostuma bakarken fark ettim. Çünkü bu kesinlikle Steff'in yapacağı bir şeydi - sırf duygularını incitmek istemediği için biriyle birlikte gitmek. Çünkü onların yaptıklarının ardındaki nedeni anlamak isterdi. Her zaman herkesi anlamak ister, I'rec ve O'jek'i bile.

Ve herkes Steff'in rezonans olmadan bir eş almasına şaşırdığını ilan etmedi mi? Birçok kez rezonansı bekleyeceğini beyan ettiği için çiftleşmemiz konusunda onunla alay etmediler mi? Bunlar, bir dışının ayın birçok dönüşü boyunca bir erkeğe kur yaptığını bilen bir kabilenin davranışları değildir.

Üşüyorum. Sefil. Bu kabiledaki herkes bunca zamandır bize gülüyor muydu? Pak'ın babasının aptal olduğunu düşünerek mi?

"Steff." Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi açarak ona doğru yürüyorum. Yüzünde hoş bir gülümsemeyle oturuyor ve çok güzel. Her zamanki gibi kat kat kürkleri giymiş, memelerini göğsüne sıkıca bağlamış ama yanaklarında pembe bir kızarıklık var ve teni terden nemli, koyu renkli yelesinin dalları boynuna yapışmış.

"Tam zamanında," diyor mutlu bir şekilde, ayağa kalkarken. "Bir mola verebilirim-"

"Bana doğruyu söyle." Sözümü kesiyorum, güzel bir gülümsemeyle dikkatimi dağıtmadan önce kelimeleri çıkarmam gerekiyor. "Bana hediyelerle mi kur yapıyordun? Gerçekten eşim olmak istiyor muydun yoksa beni kabilene katmaya mı çalışıyordun?"

Steff irkildi ve ben sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Daha fazlasını söylemesine gerek yok, çünkü artık biliyorum. Şimdi anlıyorum. O'jek'in benimle alay ettiği her şey doğru. Şimdi garip yorumlar mantıklı geliyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. "Öyle değil," diyor Steff. "Gidip oturalım ve bunu özel olarak konuşalım."

"Konuşmak istemiyorum," diye çıkıştım. "Eşimin bana doğruyu söylemesini istiyorum. Ama sen benim eşim bile değilsin, değil mi? Öyle olduğunu varsaymak benim açımdan aptalca bir hataydı. Benimle çiftleşmeye hiç niyetin yoktu."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyor, gözlerinde acı var.

"Seni eşim olmaya ben mi zorladım?" Talep ediyorum. "Yoksa başından beri bana kur yapmak senin planın mıydı?"

Dudağını ısıyor ve bu benim için yeterli bir cevap. Onu geçip oğlumu kucağıma alıyorum. Utanıyorum. Kabilenin gözünde saygın bir avcı olmak için bu kadar çok çalıştığımı ve tüm bu süre boyunca bana güldüklerini düşünmek. Ve Steff -yumuşak Steff- benim eşim olmak istemedi ama sesini çıkarmadı. Beni istediğine inanarak devam etmeme izin verdi.

Ama kim bir Serseriye ister ki? Hiç kimse. Bu beni kabilelerine katmak için bir oyundu ve kendimi ne kadar yaralı hissettiğimden utanıyorum. Umursamamalıyım. Ne de olsa serserilerin kimseye ihtiyacı yoktur. Çocukluğumuzdan beri bize öğretilen budur. Ama ben bir eşim olmasını seviyordum. Yanımda eşim olmadan uyandığımı hayal etmeye çalışıyorum ve kendimi boşlukta hissediyorum.

Kendime bağlanmaya izin verdim ve bu benim aptalca hatamdı.

"Nereye gidiyorsun?" Steff soruyor, ben Pak'ı kucağıma almış sahile inerken arkamdan geliyor.

Oğlum sessiz, boynuma yapışmış durumda ve küçük bedenindeki gerginliği hissedebiliyorum. Üzgün ama Serseriler'in kurallarına geri dönüyor -yabancılarla konuşma.

Ben de aynısını yapmaya karar verdim. Şu andan itibaren, sözlerim sadece Pak için olacak. Bir Serseri sadece diğer Serserilerle konuşur.

Bu şekilde incinemem.

Kamptan hışımla uzaklaşıyorum. Nereye gittiğimiz umurunda değil, sadece gitmemiz yeterli. Kıyıdan uzak bir yere belki. Dağların tepesinde, artık nasıl avlanacağımı bildiğim bir yere. Bana giymem için verdikleri kürkleri, ayaklarımı koruyan çizmeleri atmak, onlardan hiçbir şey almamak istiyorum. Ama bu konuda akıllı olmam gerekirse, kabilemiz olmayacaksa hayatta kalmak için bunlara ihtiyacım olacağını biliyorum. Pak ve ben onları kullanacağız, tıpkı daha önce yaptığımız gibi.

Steff peşimden sahile doğru ilerliyor. "Juth, lütfen, yavaşla. Bekle ki açıklayabileyim."

Yavaşlamıyorum. Aksine, daha hızlı yürüyorum. Ondan uzaklaşmak istiyorum. Acıyan bakışlarından ve acıyan dokunuşlarından. Elbette bir Serseri erkeği asla istemezdi. Steff güzel, mükemmel bir dişi. Herkesi elde edebilirdi ve onun tarafından seçildiğim için şanslı olduğumu düşündüğüm için aptalım.

"Beni dinlemiyorsun," diye haykırıyor. "Bu konuda mantıklı olalım, tamam mı? Sen ve ben-"

Mantıklı mı? Yani şimdi beni *anlamaya mı* çalışıyor? Kabilesindeki diğer insanları izlerken yaptığı gibi düşüncelerimi mi anlamaya çalışıyor? Bir an için dönüp ona bakıyorum.

Steff kısa kesiyor. Bir an birbirimize bakıyoruz ve yüzünde acı dolu bir ifade var. Karar veriyorum, beni incittiği için acı çekiyor. Acımasız olduğunu fark ettiği için acı çekiyor. "Sadece benim bakış açımdan anlamanı istiyorum," diyor usulca. "Lütfen çekip gitme. Bunu konuşalım."

Konuşmak. Duymak istediklerimi söyleyebilmek için daha çok düşünceleri ayırıyor. Sözlerinde bana dair bir iddia yok, eşim olduğuna dair bir ısrar yok. Onun yerine, düşünceleri *konuşma* ve *mantıkla* dolu. Bu istediğim son şey. Bu yüzden Pak'ı kendime daha sıkı sarıyorum ve hemen kendi kuralımı çiğniyorum. "Bizi takip etmeyin. Biz gidiyoruz."

"Üzgünsün," diyor sabırla, ifadesi sakin. "Düşünmek için zamana ihtiyacın var."

Öğleden sonra dinlenin. Yapacaklarımız hakkında düşünün ve konuşmaya hazır olduğunuzda ben burada olacağım."

Ve bana gülümsüyor, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi, oysa tek yaptığı beni daha da kızdırmak.

Dönüp uzaklaşıyorum, göğsüm boş ve ağrıyor. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Serseriler klanındayken bile hiç böyle hissetmemiştim. Utanmış. Utanmış. Ruhumdan yaralandım.

"Baba?" Pak küçük bir sesle sorar.

Hızlı ve öfkeli adımlarla diğerlerinden olabildiğince uzağa yürürken ona "Şimdi olmaz," diyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Onlardan uzak durun," diyorum. "Onlar bizim halkımız değil. Biz Serseriler klanıyız. Kendimizden başka kimseye güvenemeyiz. Her şey eskisi gibi olacak."

"Steff de bizimle gelecek mi?" Pak soruyor.

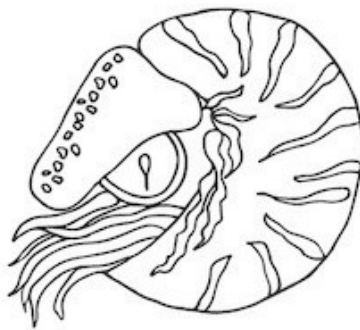
"Hayır." İçimden sıcak bir acı geçiyor. Steff'i ve onun yumuşak gülümsemesini, Steff'i ve onun büyük, ağır memelerini ve baştan çıkarıcı vücudunu, Steff'i ve onun ağzını ve beni döktürdükten sonra yalayıp temizlerken alçak sesle kıkırdamasını düşünmemeye çalışıyorum. Artık Steff yok, çünkü o bizi zaten istemiyordu.

Pak boğazından bir inleme sesi çıkarıyor ve beni şaşırtarak ağlamaya başlıyor. "Ama Steff'i özleyeceğim. O benimle ilgilenir. Bana sarılıyor."

"Ben de sana bakıyorum," diyorum, yeniden yaralanmış bir halde. "Ona ihtiyacımız yok."

"Biliyoruz." Yüzünü boynuma gömüp ağlıyor ve bu sadece acımı artırıyor. Zamanla onu unutacak, diyorum kendime.

Yine de bunu yapacağımdan emin değilim.

STEPH

I Panik yapmamaya çalış. Mantık bana Juth'un üzgün olduğunu, düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Konuşmaya hazır olduğunda, bazı şeyleri tartışabiliriz. O zamana kadar, en iyisi bunu kafasından atması ve sakinleşebileceğimiz Dışarı. bir yere geldiğimizde her şeyi konuşabileceğimizi söylüyor.

Mantık bana bunun en iyi hareket olduğunu söylüyor.

Sadece... kalbim onun peşinden koşmamı istiyor. Gitmemesi için yalvarmamı, açıklamama izin vermesini. Saatlerce süren psikoloji derslerini bir kenara bırakıp bacağına yapışarak onu sevdiğimi haykırmak. Mantıken, bir insanı değiştiremeyeceğinizi biliyorum. Gitmeye kararlıysa, onu durduramazsınız. Hareketlerimin kendi adına konuşması gerektiğini de biliyorum. Eğer ona aşık olmasaydım, neden sürekli ona dokunayım? Onunla birlikte olurdum? Ona ne olduğunu bu kadar önemseyeyim?

Bunu ilk önerenin o olması ve benim de kabul etmem bunu yanlış yapmaz.

Bir yanlış anlaşılma olarak başlamış olması ona karşı olan hislerimi değiştirmiyor.

Sadece durup düşünmesi gerekiyor.

Ben de titreyerek birkaç nefes aldım, gözyaşlarıma hakim oldum ve kampa geri döndüm. Konuşmaya hazır olduğunda, ben burada olacağım.

Gece çöktüğünde, Juth ve Pak geri dönmedi. Eminim birkaç kişi patlamayı ve Juth'un hışımla uzaklaştığını görmüştür, çünkü kimse bana bu konuda soru sormuyor. Bu beni daha da kötü hissettiriyor. Juth'la çiftleşmemiz hakkında konuşmamakla hata mı ettim? "Aslında bana doğru düzgün sormadın ama sorun değil çünkü senden hoşlanıyorum" mu demeliydim?

Mutlu olduğumuz için bunun önemli olmadığını düşünüyordum. Bunun çok açık olduğunu düşündüm. Onu sevdiğimi söyledim. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlamıyor mu? Yoksa bu konuda da yalan söylediğimi mi düşünüyor? Tüm bunların kabileye katılması için büyük bir saçmalık olduğunu mu?

Ki... eğer öyleyse, sırf grubumuzun bir parçası olsun diye onu becereceğimi ve aletini yalayacağımı düşünmesi biraz aşağılayıcı. Beni ne tür bir insan sanıyor?

Yalnız uyuyorum ve Juth için endişeleniyorum. Pak için de endişeleniyorum. Beni özleyecek mi? Babasının neden çekip gittiğini anlıyor mu? Yoksa kafası karışık ve üzgün mü? Zavallı küçük dostum.

Zavallı Juth'um. Kürklerin içinde yuvarlanıyorum, uyuyamıyorum çünkü kokusu paylaştığımız battaniyelerin içinde. Normalde gecenin bu saatinde kürklerin altından kayarak sikini ağzıma alırdım ya da yatmadan önce beni boşaltmak için elini kalçalarımın arasına koyardı. İkimiz de o kadar sinsi ve sessiz olurduk ki bu seksi bir oyun gibiydi ve bunu düşünmek bile içimi acıtıyor.

Geri gelecek, diyorum kendime. Duygularıyla başa çıkmak için kendine ait bir geceye ihtiyacı var ve sabah döndüğünde konuşacağız.

Ama sabah olduğunda geri dönmedi ve kendimi her zamankinden daha çaresiz hissediyorum.

Bu, birinin sadece bir telefon ya da mesaj uzaklığında olduğu Dünya'da kavga etmeye benzemiyor. Eğer yürümeye devam eder ve bir daha dönmezse... Ona gerçeği asla açıklayamam. Benim kötü bir kullanıcı olduğumu düşünerek gitmeye devam edebilir ve asla geri dönmeyebilir.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

O gün kabilenin acıyan bakışlarını görmezden gelerek işlerimin arasında sürükleniyorum. Birkaç kişi yanıma geliyor, konuşmak istersem yanımda olduklarını söylüyorlar ama ben istediğimden emin değilim. Juth geri dönecek, diyorum kendime. Geri gelecek ve ben her şeyi açıklayacağım, sonra öpüşeceğiz ve her şey yoluna girecek. Beni affedecek, ben de ona onu sevdiğimi göstereceğim ve her şey *yoluna girecek*.

Juth ve Pak ertesi gün de dönmediler ve midemdeki boş, berbat his daha da kötüleşti.

Bridget'in çömlek mağarasında kürklü bir battaniyenin üzerine oturmuş, çay için kurutmak üzere topladığım yaprakları seriyorum... ve ağlıyorum.

Buraya son geldiğimde Juth'la birlikteydim ve sevişmiştik. O andan daha mutlu olamayacağımı düşünmüştüm, ama aynı zamanda kendini beğenmiş bir şekilde bu anı hafife almıştım. Tekrar tekrar sevişmek için dünya kadar vaktimiz olduğunu varsaymıştım. Bir ömür boyu dokunuşlar, şefkat ve iyi bir seksi dört gözle bekleyecektim. Bu yüzden yaprakları kuruturken ağlıyorum, çünkü en azından burada kabilenin sempatik bakışlarından uzaktayım. Kimse bana acıma ya da anlayış ifadesi göstermiyor. Tek başımayım, yani kendimi tutmam gerekmiyor. Bir süre ağlayabilirim ve sonra yoluma devam edebilirim.

Eğer Juth beni geri dönecek kadar sevmiyorsa, o zaman sanırım bu gerçek bir aşk değildi, değil mi? Bu düşünce beni daha çok ağlatıyor.

"Merhaba! Orada mısın?" Ses tanıdık ve muhtemelen şu anda konuşmak isteyeceğim son kişi. Daisy.

Sertçe burnumu çekerek gözyaşlarımı siliyorum. "Sadece birkaç çay yaprağı üzerinde çalışıyorum," diyorum. "Neredeyse bitirdim."

Daisy içeri girer ve etrafına bakınır. "Aman Tanrım, bu odanın ne kadar küçük olduğunu hep unutuyorum. Eski efendimin yanında sadece küpelerim için bundan daha büyük odalarım vardı."

Hayal kırıklığımı geri alıyorum. Yalnız kalmak istemem Daisy'nin suçu değil. Battaniyenin üzerine daha fazla yaprak serperken sesimi eşit tutmayı başarıyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Aslında ben de seni arıyordum." Sürünerek içeri giriyor ve sonra elleri kucağında, kürkün üzerine yanıma oturuyor. Göz ucuyla baktığımda bana bilmiş bir bakış attı. "Arkadaş arkadaş, ne yapıyorsun Steph?"

"Ne demek istiyorsun, ne yapıyorum ben?" Yaprakları işaret ediyorum. "Açık olduğunu sanıyordum." Daisy başını sallıyor. "Juth'u kastediyorum. Neden seni geride bırakmasına izin veriyorsun?"

"Ona izin vermek mi?" Boğuluyorum, yeni bir gözyaşıyla savaşıyorum. Ciddi mi bu kız? "Hiçbir şey yapmasına izin vermiyorum. Ben onunla konuşmadan çekip gitti. Ve korkarım temelli gitti."

Bunu yüksek sesle söylemek bile beni gözyaşlarına boğuyor. Onu elimde tutmak için daha çok çabalamalıydım. Onu sevdiğimi anlamasını sağlamalıydım. Bacağına yapışmalıydım, böylece benden uzaklaşamazdı. Artık çok geç ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Tatlım," diyor Daisy ve kollarını bana doluyor.

"Gitmesini istemedim," diye ağlıyorum. Kalbim acırken olaylara her açıdan bakmaya ve her şeyi mantıklı bir şekilde anlamaya çalışmaktan yoruldum. *Terk edilmiş* hissettiğimde. "Açıklamama izin vermedi. Yani, evet, onun eşi olduğumu düşünerek başladık ama... Ondan hoşlanıyordum.

Onunla birlikte olmak istedim. Bunun bir şey inciteceğini düşünmedim."

"Bunu ona sen mi söyledin?"

"Benimle hiç konuşmak istemedi. Sadece yürüyüp gitti." Bunun üzerine biraz daha ağladım,

Çünkü diğer kişi etrafta yokken terapi kurallarını uygulamak zordur. "Dinlemeye hazır olana kadar beklemem gerektiğini biliyorum-"

"Kim demiş bunu?" Daisy araya giriyor. "Bu çok aptalca."

Burnumu çektim. "Bir tartışmayı yatıştırmak için mola vermek daha iyidir, böylece geri dönüp mantıklı bir şekilde tartışabilirsiniz."

"Ne yani, sonsuza dek zaman aşımına uğramasına izin mi verdin?" Omzuma vurdu. "Kendini ilişki uzmanı olarak gördüğünü biliyorum Steph ama bu çok aptalca. Onun bir uzaylı olduğunun ve bizim gibi düşünmediğinin farkında mısın?"

"O da bir insan," diye karşılık veriyorum, elini çekerek. "Elbette o da bizim gibi düşünüyor." Aksini ima ettiği için hakarete uğradım. "Juth da herkes kadar akıllı."

Daisy'nin bana bakışı tam bir bıkkınlık ifadesi. "Zeki olmadığını söylemiyorum." Başını sallıyor. "Senin ya da benim gibi düşünmeyeceğini söylüyorum. Etrafında gerçekten insanlar yoktu, değil mi? Peki nasıl düzgün bir şekilde tartışacağını nereden bilecek? Biri onunla çeliştiğinde nasıl hissedecek? Bununla nasıl başa çıkacağını bilemeyecek. Ve utanmayla nasıl başa çıkacağını da bilemeyecek."

Göz kırpıyorum. Kendi duygularım beni nasıl bu kadar kör etti de bunu fark etmedim? Tabii ki Juth olaylarla nasıl başa çıkacağını bilemeyecek. "Sence utanmış mıdır?"

"Tanrım, evet." Daisy alaycı bir kahkaha atarak güzel, kızıl altın rengi saçlarını savuruyor. "Uyum sağlamak için o kadar uğraşıyor ki, onu seçmediğini duyunca çok utandığını tahmin ediyorum."

"Öyle olmadı," diye itiraz ediyorum. "İlk başta arkadaş olduğumuzu sandı ve ben onu düzeltmedim. Bu benim hatamdı. Ama ben de ondan hoşlanıyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Ve onunla mutluyum. Onu seviyorum. Bu konuyu bir daha hiç açmadım çünkü benim için önemli değil. Birlikte olduk ve önemli olan tek şey bu."

"Yine de gitmesine izin verdin," diyor Daisy nazıkçe. Beni inceliyor, sonra kuruttuğum yapraklardan birini alıp evirip çeviriyor. "Şöyle bir şey var. İstenmediğinizi hissettiğinizde... etrafta kalmak zordur." Sesindeki boğuk tını bana tecrübelerinden bahsettiğini söylüyor. "Bazen kimsenin sana acı çekerken bakamayacağı bir yere kaçmak daha kolaydır. Ama sana şunu söyleyeyim." Başını sallıyor, önünde tuttuğu yaprağı incelerken ifadesi üzgün. "Terk edilmiş hissetseydim? Birinin peşinden gelmesi için her şeyimi verirdim. Onlar için ne kadar önemli olduğumu göstermek için. Önemli olduğumu göstermek için. Çünkü kimse peşinizden gelmediğinde? Bu sadece onlar için bir hiç olduğun hissini pekiştirir."

Boğazım büyük bir düğüm gibi.

Tanrım, o haklı. Juth hayatı boyunca terk edilmiş. Elbette kimsenin onu istemediğini düşünecektir. Daha birkaç gün önce onu diğerlerinin önünde "savunduğumda" ne kadar heyecanlandığını hatırladıkça gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Çok şaşırmış, çok memnun olmuştu.

Ben de onu utandırdım ve gitmesine izin verdim. Muhtemelen hiç umursamadığımı düşünüyordur. Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Lanet olsun.

Nasıl bu kadar kötü batırdım?"

"Çünkü işin içinde kalbin var," diyor Daisy. "Aşık olduğunuzda doğru düşünmek zordur. Mantık pencereden dışarı çıkar." Başını çevirip arkasına bakıyor. "Ya da şöyle demeliyim, mağaranın girişinden dışarı çıkar."

O haklı. Eğer Juth'u geri istiyorsam -ki çok istiyorum- onun peşinden gitmeliyim. Onu ne kadar çok sevdiğimi gösterdiğimi düşünerek sırtımı sıvazlamadım mı ve yine de en önemli anda geri

ekilmedim mi? Hayatı boyunca ona yer verilmişti; nemседiklerini göstermek için birinin onu sıkıştırmasına ihtiyaçı vardı. Ayağa fırladım, kararlıydım. Dağlarda sadece bir ya da iki kez bulundum, çünkü çok iyi bir avı olmadığımı erkenden anladım. Kampın yakınında kalıp yardım etmeyi tercih ederim.

Karlı kayalıklarda bir yol. Yine de fark etmez. Eğer onu aramak için aylarca uğraşmam gerekirse, bunu kesinlikle yapacağım. Onu tekrar bulana kadar pes etmeyeceğim.

"Nereye gidiyorsun?" Daisy soruyor.

"Peşinden gitmeliyim," diyorum ona ve mağaradan dışarı çıkıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak kumsaldaki soluk güneş ışığına çıkıyorum ve etrafıma bakıyorum. Kumlar hâlâ sessiz, yumurtadan çıkan yaratıklardan eser yok, bu yüzden uzaktaki kamp ateşine yöneliyorum. Muhtemelen birileri öğle yemeği hazırlıyordur ve eğer etrafta birileri varsa birkaç mızrak ve belki biraz erzak kapabilirim-

-O'jek birdenbire ortaya çıkınca da şaşkınlık çığlığı atıyor.

O ilerlerken nefes nefese göğsümü tutuyorum ve Daisy mağaradan dışarı fırlıyor. "Ne oluyor lan?" Rengi tekrar normal soluk mavisine dönerken hırıltılı bir ses çıkardım. Kamufle olmuş ve kayalara dayanmıştı, bu yüzden onu orada fark etmemiştim. "Beni mi gözetliyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ve Daisy'ye dönüyor. Daisy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturunca adam telaşlanıyor ve rahatsız görünüyor. "D'see'ye göz kulak oluyordum," diyor. "Sahilde dolaşırken dikkatli davranmıyor. Yaralanmasın diye yakınında duruyorum."

"Ah, seni koca tatlı şey." Daisy gülümseyerek O'jek'in yanına gidiyor ve biraz eğilebilmesi için kolundan çekiyor. O da eğiliyor ve Daisy onun yanağını öpüyor. "Tam bir koruyucusun. Bir gün çok güzel bir eş olacaksın."

"Bir gün," diye yineliyor, kız bana gülümserken saf bir özlemle ona bakıyor.

Garip.

O'jek bakışlarını Daisy'den ayırıp bana baktı. "Juth'un peşinden mi gidiyorsun?" Başımı salladığımda doğruldu. "Güzel. Ben de sana katılacağım."

"Davet edilmedin." Birbirlerinden hoşlanmadıklarına da eminim. O'jek muhtemelen Juth'un ayrılmasının nedenlerinden biri ve bu beni onunla kısa bir süre yapıyor.

"Onu bulmak istiyorsun, değil mi?" O'jek sakinliğini koruyor, yüz ifadesi dikkatli. "Bu noktada kamptan günlerce uzakta olacak ve sen ne dağları ne de oradaki patikaları biliyorsun. Ben ikisini de biliyorum." Burnuna vuruyor. "Ve hiç kimse bir patikayı Gölge Kedi klanından daha iyi avlayamaz."

Yalnız gitmemem gerektiği konusunda haklı ama O'jek ile gitmek istediğimden emin değilim. Ya günlerce orada kalırsak? O'jek'e gülümseyen Daisy'ye bakıyorum ama onun hissettiği sıcaklığı ben hissetmiyorum. "Gelmek zorunda değilsin. Benimle gelmesi için başka birini bulabilirim. Eminim Rukh ya da belki Raahosh rica edersen bana yardım edecektir."

O'jek başını sallıyor. "Ben olmalıydım."

"Neden?" Sormak zorundayım.

Yüz ifadesi gerginliğini koruyor. "Çünkü gitmesinden ben sorumluyum. Ve çünkü o benim kardeşim."

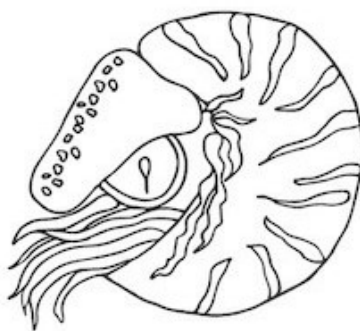
Çenem düştü. "Ne?"

Başını sallıyor, belli ki rahatsız. "Annemin bir oğlu daha vardı. O doğdu... ve Gölge Kedi olmadığı açıktı. Onu dışladılar. Ondan hep nefret ettim ama... belki de yanılıyorumdur." Bana acımasız bir bakış attı. "Bunun bir önemi yok. Bu geçmişte kaldı. Onunla konuşmalı ve özür dilemeliyim."

Şaşırdım. Tamamen afalladım. Adadaki klanların bekledikleri gibi görünmeyen çocukları nasıl reddettiklerine dair hikayeler duymuştum ama bunun Juth'uma bebekken olduğunu kavramak benim için çok zor. Onun için, yanında Gölge Kedi'yle geçirmesi gereken bir ömür için acı çekiyorum. En sevdiğim insanlar değiller ama birbirlerine sıkı sıkıya bağlı oldukları açık. Bir aile. Juth'un Pak

dışında kimsesi olmadı.

Ve beni. Çünkü gitmesine izin vermeyeceğim. Bu onu bulmam için beni ateşliyor. "Sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazırım."

A Tam bir avuç gün geçti ve göğsümdeki ağrı dinmedi. Mızrağıma yaslanarak uçsuz bucaksız kara bakıyorum. Bir süreliğine evimiz olacak bir mağara için tepeleri tarıyor olmam gerekiyordu ama şans benden yana değildi. Ben Dikkatim dağıldı. Üzücü de. Kayalıklara baktığımda Steff'ten başka bir şey göremiyorum. Steff'in gülümsemesi. Steff'in kahkahası. Aletimi onun sıcak bedenine soktuğumda Steff'in yüz ifadesi. Onun yanında uyanmayı özlüyorum, yelesi tenime sıçrarken. Onun teninin benimkine değmesini özlüyorum. Uyandığım anda burnuma gelen kokusunu özlüyorum. Battaniyenin altında ona dokunmayı, yüksek sesle inlemesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmeye çalışmayı özledim. Onunla ilgili her şeyi özlüyorum ve kalbimi ne kadar doldurduğunu fark etmemiştim.

Ama hepsi bir yalandı ve benimle gerçekten birlikte olmak istemeyen birini özlemenin bir anlamı yoktu. Pak da onu özliyor. Geceleri uyurken ağlıyor, bu da kalbimi parçalıyor. Kamptayken her şeye heyecanlanır ve sürekli konuşurdu. Şimdi sessiz ve konuştuğu zaman da sadece ne zaman döneceğimizi sormak için.

Ona asla geri dönmeyeceğimizi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Orada istenmediğimizi, gerçekten istenmediğimizi. Belki başka bir avcı istiyorlar ama Juth'u istemiyorlar. Ve Steff... Steff'in ne istediğini bilmiyorum.

"Baba?" Pak yanıma yaklaşıp kalçama dokunarak soruyor.

İçimi çekiyorum, çünkü daha konuşmadan ne soracağını biliyorum. "Evet, oğlum?" "Sence yakında sahile dönersek Raahosh yayımı hazırlar mı?" Yukarı bakıyor

Masum ve umut dolu gözlerle bana baktı. "Benim için bir tane yapacağını söyledi."

"Pak, bunu konuşmuştuk. Geri dönmeyeceğiz." Büyük, tüylü yaratıklardan oluşan bir grubu izliyorum - Farli'nin evcil hayvanı gibi bir grup - uzaktaki bir yükselti boyunca ilerliyorlar, ama peşlerinden gitmeye cesaretim yok. Beslenecek sadece ben ve Pak varken bu çabaya değmez gibi geliyor.

Pak cevabımdan caymadı. "Bugün geri dönmüyoruz, hayır, ama... belki yarın? Ya da yarından sonraki gün?"

"Hayır, Pak. Biz Dışlanmışlarız, unuttun mu?" "Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. Artık durum farklı." Kendimi sakın kalmaya zorluyorum çünkü anlamaması Pak'ın suçu değil. Steff'in bizi kampına çekmesine asla izin vermemeliydim. Onunla asla çiftleşmemeliydim. Bunun bir hile olduğunu bilmeliydim. Seraseriler Klanı'na kimse bir şey vermez. Sadece alırlar. Kafamda yankılanan bu buruk düşünceyle ufuktaki yaratıkları işaret ediyorum. "O yöne doğru gideceğiz. Gelin. Belki küçük bir tanesini yakalayabiliriz."

"Küçükleri öldürmeyi sevmiyorum baba," diyor Pak kararsızca. "Onlar da benim gibi küçükler."

Evet gençler ama yetişkin birini öldürüp bu kadar eti ziyan etmemiz mantıklı değil. Steff bana yiyecekleri tütsüleyip saklamanın bir yolunu göstereceğine söz vermişti ama Seraseriysek ateş yakmamıza izin verilmez. Bu kurallara aykırı. Sadece yaşlılar ateş yakabilir ve bu yüzden et tütsüleyemeyiz. Gençleri öldürmeyi ben de sevmiyorum ama bir şeyleri ziyan etmekten iyidir. "Belki onun yerine topal bir tane buluruz," diye bir uzlaşma öneriyorum. "Haydi."

Mızrağıma baskın elime geçiriyorum, Pak da diğer elimi tutuyor ve karda ilerlerken onu sıkıca

kavırıyor. Burada, dağlarda hava çok daha soğuk, her yeri kaplayan ve havayı donduran kar her zaman mevcut. Sahille aramızdaki sıcaklık farkını fark etmemiştim ama bu nedenini açıklıyor

Herkes giysiler içinde. Hem Pak hem de ben sahip olduğumuz her şeye sarınmış durumdayız ve geceleri kürk katmanlarına rağmen birbirimize sokulacak kadar soğuk oluyor.

Kumsal çok daha hoş bir ortam ama artık bizim dünyamız bu. Devam etmeliyiz çünkü başka bir seçeneğimiz yok.

Dvisti sürüsüne doğru ilerlerken Pak elimi tuttu. "Kokuyu alıyor musun baba? Rüzgârın kokusunu?" Başımı kaldırıp kokuları almaya çalışıyorum. Dün bir çift avcı kar kedisiyle karşılaştık ve onları kovalamayı başarsam da, bir tanesinin oğlumu gafil avlaması fikri hoşuma gitmiyor. Pak küçük ve yaratıklar için iyi bir yemek olabilir. Derin nefes alıyorum.

...ve sonra hareketsiz kal.

Kokulardan biri duman, deri ve kalbimi hızlandıran tanıdık bir kadın miskidir. Steff. Her nedense, güvenli bir ateşin yanında olmak yerine burada, tehlikeli dağlarda. Burada olmasının tek bir nedeni olabilir ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ama ikinci koku? Bu O'jek. Ve bu beni öfkeyle dolduruyor. Benimle alay edeni de mi yanında getirmiş? Belki de buraya benim için gelmemiştir. Belki de elimde kalan her şeyi talep etmek için buradadır. Klanlardakilerin bir Serserinin sahip olduğu her şeyi almaya çalışacağı konusunda uyarılmıştım.

Belki de O'jek oğlumu çalmak için buradadır.

Bu düşünce beni yıkıyor, çünkü Pak elimde kalan tek şey. Kalbim acıyarak oğlumu kucığıma alıyorum ve mızrağımı yakındaki bir uçurumun dibine bırakıyorum. "Renklerini değiştir," diyorum ona çabucak, soluk sarı yelesini saklamak için tüylü beyaz pelerinini başına çekerken. "Sessiz ol. Bizi görmemeleri için karın içinde saklanmalıyız."

Pak sadece başını sallıyor, geniş gözlerle beni izliyor.

Isıtılmış suyun damladığı bir kar kümesine doğru koşuyorum. Su bir uçurumun tepesinden akıyor ve bir tarafta kar daha kalın, sanki yukarıdan düşmüş gibi. Oraya doğru kayıyorum, Pak'ı kendime doğru çekiyorum ve kalın karın içine dalıyorum. Gölgeler ve kamuflajımız sayesinde, rüzgâr değişmediği sürece gizlenmiş olmalıyız.

O'jek ve Steff'in kanyona doğru ilerleyişini izliyoruz ve kalbim küt küt atıyor. O'jek her zamanki gibi görünüyor, ama Steff... Steff yorgun görünüyor. Yıpranmış. Yelesi başının üstünde dağınık bir düğüm halinde bağlı ve yanakları soğuktan ve rüzgârdan parlak kırmızıya dönmüş. Baston olarak kullandığı mızrağa ağır bir şekilde yaslanmış ve omuzları çökmüş. Buradan bile tenindeki terin kokusunu alabiliyorum.

Harika kokuyor. Aptal ruhum onu görünce özlemle doluyor. Saklandığımız yere yaklaştıkça gözlerimle onun görüntüsünü yutuyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve yanakları daha az dolgun görünüyor. Topallıyor ve bir an için O'jek'e öfkelenim. Bileği en azından bir ay dönümü daha zayıf kalacak. Neden kamp ateşinin yanında değil, dinleniyor? Neden güvenli bir yerden birkaç gün uzakta, dışarıda?

Steff duraksıyor ve O'jek'e bakmak için dönüyor, ağır ağır nefes alıyor. "Şimdi daha yakın mısın?" "Çok yakın," diyor vadiyi tarayarak. "Buradan geldiler. Ayak izlerine bakın."

İçimden lanet ettim, çünkü izlerimizi örtecek zamanım yoktu. Sadece kokularımızı saklamayı düşünmüştüm. Pak yanımda seğirmesine rağmen sessiz kalıyorum. Kuyruğu mutlulukla sallanıyor ve küçük parmakları kolumu kavıyor. Onları göreceği için heyecanlı çünkü neden gittiğimizi anlamıyor. Geri dönmek istiyor.

Benim de bir parçam geri dönmek istiyor.

O'jek, çalkalanmış karda kalan izlerimizden birine dokunuyor. "Bunlar yeni. Tekrar kabuk bağlamadı. Dediğim gibi, yakınlar." Etrafa bir göz atıyor. "Rüzgârı yanlarına alırlarsa kamufler olurlar

ve görülmeleri zor olur."

Steff sarkıyor ve parlak mavimsi pembe alt dudağı titriyor. "Benden kaçıyorlar mı?"

"Bu mümkün," diyor O'jek düz bir tonda. Daha uzağa gidiyor, izlerimize bakarken sırtı bana dönük. "Belki de bulunmayı hiç istemiyorlar."

Sözleri Steff'in tüm gücünü tüketir. Yere yığılır ve mızrağını bir kenara fırlatarak karın üzerine oturur. Tamamen yenilmiş görünüyor, hiçbir şeye bakmıyor. Ben onu izlerken, açlıkla onun görüntüsünü ve kokusunu yutarken, o yüksek sesle burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor.

Pak tekrar koluma dokunuyor. "Ağlıyor baba."

Bu yanlış geliyor. Steff'in benim için ağlamasını istemiyorum. Steff her zaman naziktir, her zaman başkalarını düşünür. Birisi onun gözyaşlarını silmek için orada olmalı... ve ben bunun O'jek olmasını istemiyorum. Oğlumun yanağına dokunuyorum ve sonra pelerinimi atarak ayağa kalkıyorum. Rengimin normal tonuna dönmesine izin veriyorum ve gölgelerden çıkıp öğleden sonra güneşine doğru birkaç adım atıyorum.

Steff'in orada olduğumu fark etmesi hâlâ bir an alıyor. Acı içinde kaybolmuş, burnunu çekiyor ve çatlamış yüzünü siliyor. Ayaklarımın karda çtırdamasına izin vererek ona yaklaşıyorum ve sonunda başını kaldırdığında gözleri kocaman açılıyor. Dudakları ayrılıyor ve sonra yeni gözyaşlarına boğuluyor.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Burası sana göre bir yer değil." Karda yürümek yerine dinleniyor olması gereken ayak bileğine dokunuyorum. "Acı çekiyor musun?"

Nefesi titriyor, başını sallıyor. Arkamda bir yerde Pak'ın hareket ettiğini, O'jek'in bize doğru yürüdüğünü duyuyorum ama gözlerimi Steff'ten alamıyorum. Benim güzel, yumuşak Steff'im, bana bakarken yanaklarından yaşlar süzülüyor, gözleri acı dolu. Benim gururum bile onun gözyaşlarına değmez. Şu anda benden isteseydi, onunla birlikte dönerdim. Eğer ağlamayı bırakırsa, tek başıma bir Serseri olarak köyün sınırlarında yaşayabilirim.

"Neren ağıyor?" Cevap vermeyince soruyorum. Eli kalbine gitti. "Tam burası."

Kalp ağrısı kötüdür. Endişe içime doluyor ve kalbinin -ruhunun- acıdığını kastettiğini anlamadan önce derisini çekiştiriyorum.

Oh.

Gözlerimiz buluşuyor ve uzanıp elimi tutuyor. "Sana karşı hatalıydım."

Kalbim umutla güm güm atıyor. "Steff-"

"Hayır, bırak ben söyleyeyim," diyor bana, sesi yumuşak. "Söylediğimi duymalısın."

Pak soğuk ellerini omzuma koyduğunda ve koluma yapıştığında bile hareketsiz kalıyorum. Elim onda ve sonsuza dek burada kalabilirim. Steff, Pak'a kısa bir süre gülümsüyor ve sonra tekrar elime bakıyor. Parmak uçları -O'jek ona gerektiği gibi bakmadığı için buz gibi soğuk- derimin üzerinde geziniyor. Gözlerimin içine bakmıyor.

"Sana daha önce söylemem gereken şeyler var," diyor Steff. "Ve özür dilemekle başlamalıyım."

İçim daralıyor ve umutlarım azalıyor. Bunca yolu -nefret ettiği O'jek'le- özür dilemek için mi gelmişti? "Seninle ilk konuşmaya başladığımızda birbirimizi anlayamıyorduk, hatırladın mı?"

Parmakları

okşayan buz sarkıtları gibi tenimin üzerinde dans ediyor. "Bunun konuşmalarımızda ne kadar büyük bir fark yaratacağını ya da ne kadar çok şey bildiğini varsaydığımı fark etmemiştim. Birbirimizi gayet iyi anlıyormuşuz gibi hissediyordum." Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sonra tabii ki kabuk canavarları geldi, ben bileğimi incittim ve aramızdaki her şey değişti."

Başını eğik tutuyor ve avucumun çizgilerini tekrar tekrar izliyor.

"Sanırım senden her zaman etkilenmişimdir. Beni bilirsin. İnsanları ve zihinlerinin nasıl

alıştığını anlamaya çalışmayı severim." Dudaklarında gönölsöz bir gülümseme beliriyor. "Siz bir projeydiniz ve sizi küçük grubumuza katacak kişi olmaya karardıydım. Ama siz benimle ilgilendiniz. Bana göz kulak oldunuz. Bana özel biriymişim gibi davrandınız ve daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı. Ben yapmadım.

Benim de kendime bakacak birine ihtiyacım olduğunu fark ettim. Her zaman herkese yardım etmeye, insanları mutlu etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki kendim için de bir şeye ihtiyacım olduğunu fark edemedim. Ve sanırım o zaman sana aşık olmaya başladım." Dudağı titriyor. "Çünkü senin için bir insan olduğumu hissettim. Sen beni gördün, neye ihtiyacım olduğunu gördün ve ben kendimi hiçbir şey hissetmezken sen bana kendimi güzel ve arzulanır hissettirdin."

Sorular boğazımda düğümleniyor ama araya girmek istemiyorum.

"Ve sen yanlış anladığında ve benim senin eşin olduğumu, seni seçtiğimi ve kabileye birlikte döneceğimizi söylediğinde..." Tereddüt ediyor. "O zaman söylemeliydim ama diğerlerinin önünde, onlarla daha yeni tanışmışken seni düzeltmek istemedim. Sen de çok gururluydun." Sesi çok, çok yumuşak çıkıyor. "Sanki şansın yaver gitmiş de özel birini bulmuşsun gibi. Ben de senden hoşlanmıştım. Seni öpmek, sana dokunmak hoşuma gidiyordu ve düşündüm ki, tamam, bir süre daha devam etmesine izin versem ne zararı olur? Bu yüzden devam etmesine izin verdim, çünkü iyi ve doğru hissettiriyordu. Seninle birlikte olmak o kadar kolay ve doğal geliyordu ki aramızdaki bu büyük yanlış anlaşılmayı düşünmeyi hiç bırakmadım. Ve bir süre sonra... bu bir yanlış anlaşılma değildi, biliyor musun? Ben senin *eşinim*. Seni seviyorum. Seninle olmayı seviyorum. Benimle ilgilenmeni seviyorum. İyi bir baba ve iyi bir bakıcı olmanı seviyorum. Beni gülümsetmeni ve güldürmeni seviyorum. Güçlü olmanı ve karşına ne çıkarsa çıksın sebat etmeni seviyorum. Asla pes etmeyi düşünmüyorsun. Senin olmak çok kolaydı. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece gerçeği öğrenmenin seni nasıl incitebileceğini düşünmedim." Gülümsemesi acılaşıyor. "Bencillik ettim."

Benim eşim olmak mı istiyor? Göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor, son birkaç günün tüm mutsuzluğunu kovuyor. "Steff-"

"Peşinden gelmeliydim," diyor Steff hızla, sesi aceleci, sanki ben onu durdurmadan önce tüm kelimeleri dökmek zorundaymış gibi. "Sadece, hatalı olduğumu biliyordum, bu yüzden biraz geri çekildim. Kendime sakinleşmek için zamana ihtiyacın olduğunu, sonra geri döneceğini ve bunu konuşacağımızı söyledim. Devam edebileceğini hiç fark etmemiştim." Biraz boğuluyor ve kızarmış yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Dünya'daymışım gibi düşünüyordum, burada olduğunu, farklı olduğunu ve Dünya'da işe yarayan şeylerin burada her zaman işe yaramadığını fark etmek yerine çatışmaları çözmeye çalışıyordum. Senin peşinden gitmeliydim."

Gözleri duygu dolu bir şekilde bana bakıyor ve sonra sessizce elimi bırakıyor. Sözleri beni duygulandırdı -ve hala ona her zamanki gibi aşığım- ama neden burada olduğunu bilmiyorum. Ne soruyor? "Bunca yolu özür dilemek için mi geldin?" Kısa bir mesafe ötede duran avcıya bakıyorum. "O'jek'ten mi?"

"Ah." Steff kızarır ve sonra başını sallar. "Hayır, aslında. Buraya ilk başta seçmediğimi ama şimdi seçtiğimi söylemek için geldim. Benimle yüzleştğinde sana senin olmayı seçtiğimi, her zaman senin olmayı seçtiğimi söylemeliydim. Seninle olmak bana neşe veriyor. Senin eşin ve Pak'ın annesi olmak istediğimi." Dudağını ısırtıyor, sanki tekrar bana uzanacağından endişeleniyormuş gibi ellerini önünde kavuşturuyor. "Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum. Ve eğer diğerlerine geri dönmek istemiyorsan, o zaman... Seninle birlikte Serserilik yapacağım."

"Ne?" O'jek irkilerek araya girer.

Oğlum kendini Steff'e doğru fırlatıyor ve Steff kollarını oğluma dolamadan önce irkilerek bir ciyaklama sesi çıkarıyor. Gülümsüyor, ona sıkıca sarılıyor ama bakışları benim üzerimde. Gözleri sorular ve umutlarla dolu.

"Sen... benimle serserilik mi yapacaksın?" İnanamayarak sordum.

Steff, Pak'ı her zaman oraya aitmiş gibi vücuduna yaslayarak ona sarılıyor ve bir an için küçük oğlumu kıskanıyorum. Başını sallayarak bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Seni seviyorum. Sana karşı başka hiç kimseye, Flor'a bile hissetmediğim şeyler hissediyorum."

"Flor?" O'jek kafası tamamen karışmış bir şekilde kekeliyor.

Steff onu görmezden geliyor. "Seni seviyorum," diyor bana usulca. "Seni incittiğim için üzgünüm. Ama eğer beni kabul edersen seninle birlikte olmak istiyorum."

Kalbim dolu. Onu göğsüme bastırmak istiyorum ama Pak engel oluyor. Uzanıp yanağına dokunuyorum, parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Dönüp ağzını avucuma bastırıyor ve yoğun bir ihtiyaçla sarsılıyorum. Eşime. Dişim. O benim için geldi. "Kalbim sende, Steff'im. Seninle geri döneceğim."

"Oh... emin misin? Kendini rahatsız hissetmeni istemem-"

Başımı salladım. "Senin insanlara ihtiyacın var. Pak'ın da var. Buna alışmayı öğreneceğim." Başparmağımı ağzına değdiriyorum ve o da başparmağımı ısırınca sikim sertleşiyor. "Sadece seninle olmak istiyorum."

Gözleri mutlulukla parlıyor ve Steff bana bakarken bile Pak'ın alnına bir öpücük konduruyor. "Pak, bebeğim, şimdi babanla yüz yüze geleceğim," diyor oğluma. "Git O'jek'i gör."

Bu beni transımdan kopardı. Gölge Kedi avcısına bakarken kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. "O'jek olmaz, hayır. Onu oğlumun yanında istemiyorum."

O'jek'in kaşlarını bize doğru çatmasını, kesici ve nahoş bir şeyler söylemesini bekliyorum. Onun yerine, yüzünde tuhaf bir ifadeyle ayaklarının üzerinde kayıyor. "Özür dilemesi gereken tek kişi Steff değil," diye homurdanıyor, sanki kelimeler ona acı veriyormuş gibi. "Hatalıydım."

"Yanlış mı?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım.

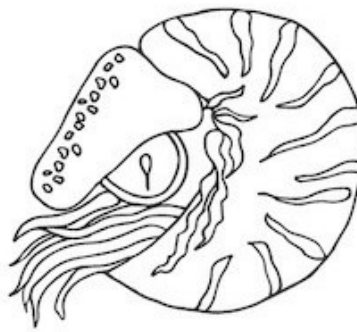
"Seni incitecek şeyler söyledim." O'jek rahatsız olmuş gibi başının arkasını kaşıyor. "Seni kızdırmak istedim çünkü kıskanıyordum. Senin bir eşin ve bir yavrun var, benimse hiçbir şeyim yok." Çenesi sıkıştı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ama seni uzaklaştırmak istemedim. Sen de herkes kadar buraya aitsin. Ve... sen benim kardeşimsin."

Aynı anne babayı paylaştığımızı mı kabul ediyor? Steff'e bakıyorum, acaba onu bu işe o mu bulaştırdı diye, ama o sadece omuz silkiyor. Üzerimdeki karı silkeleyerek ayağa kalkıyorum ve O'jek'e yaklaşıyorum. "Kardeşim olduğunu söylüyorsun... ama ben Serseriyim. Gölge Kedi yabancıları sevmez, özellikle de Serserileri. Ben ne düşünürüm?"

O'jek'in ifadesi sertleşir. "I'rec'in ne düşündüğü umurumda değil. Sen benim kanımdansın ve seni tanımak istiyorum." Bir elini omzuma koyup sıkıyor. "Eski yöntemler yanlıştı."

Ona tam olarak güvenip güvenmediğimi bilmiyorum ama bu bir başlangıç. Başımı sallıyorum ve omzuna kısaca dokunuyorum. "Bizimle dönecek misin?" O'jek soruyor.

Dönüp eşime bakıyorum. Ayağa kalkıyor, oğlumu ayağa kaldırıyor ve Pak gülümseyerek bacağıma yapışmak için koşuyor. Steff de bana doğru ilerliyor, yüz ifadesi biraz daha tereddütlü. Ona gülümsediğimde tüm tereddütleri kayboluyor. Kendini bana doğru atıyor, kollarını bana doluyor ve ben de onu sıkıca tutuyorum.

T Dönüş yolculuğunda eşimle yalnız kalmak neredeyse imkânsız. Umutsuzca onu öpmek istiyorum -Pak'ın dediği gibi yüzleri bastırmak- ama o çok yorgun ve hava soğuk ve Pak çok heyecanlı, ateşin yanında oturduğumuzda onun kucağından benimkine zıplıyor. O'jek çözülüyor

aynı zamanda. Biraz konuşuyoruz ama oğlumla çok daha fazla ilgileniyor. Pak için küçük bir mızrak yapıyor ve seyahat zamanımızın çoğunu ona nasıl avlanacağını öğreterek, izleri ve avın geldiğine dair işaretleri göstererek geçiriyor. Pak başlangıçta temkinli ama ilk günün sonunda O'jek'in arkasından küçük bir gölge gibi takip ediyor.

Bu bana Steff'e dokunma şansı veriyor. El ele tutuşmaktan ya da hızlı bir iki öpücük çalmaktan fazlasını yapmıyoruz ama bu, derimin hemen altında yanan alevleri körüklemeye yetiyor.

O gece bir avcı mağarasında uyuyoruz ve O'jek ön tarafta nöbet tutuyor. Pak, Steff'in sırtına kıvrılıyor ve o uykuya dalar dalmaz, üzerinde uyuduğu kürkleri alıp ateşin uzak tarafına sürüklüyorum, böylece Steff'le birkaç dakika baş başa kalabiliyorum. Döndüğümde eşim bana doğru bastırıyor, elleri sikimin üzerinde. Şaftımı işlerken gözleri parlıyor ve bana mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı harcamamı sağlayan pis şeyler fısıldıyor. Bir parça kürkle göğsümü temizliyor ve sonra elimi uyluklarının arasına götürüyor ve oğlumu uyandırmamak için çığlıklarını öpüyorum. Belki de ona bu kadar yakinken dokunmak yanlış ama Pak o kadar ağır uyuyor ki rahatsız edilmiyor ve ben de eşimi çok özledim.

Ertesi gün de ilk günkü gibi geçiyor, O'jek oğluma göz kulak oluyor, ben de Steff'le vakit geçirebiliyorum. Onların birkaç adım gerisinden yürüyoruz ve Pak fark etse de umursamıyor gibi görünüyor. O'jek ile "avlanmak" için çok heyecanlı ve yakındaki bir tuzağı kontrol etmek için patikadan saptıklarında, eşimi kollarıma alıyorum ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onunla dillerimizi çiftleştiriyorum.

"Nasıl oluyor da her geçen an seni daha çok istiyorum?" Öpücükler arasında mırıldanıyorum. Ellerim memelerinin üzerinde geziniyor, sert uçlarını okşuyor çünkü bunu yaptığımda en lezzetli soluklarını çıkarıyor. "Eğer yapabilseydim, seni bu kar kümesinin içine atar ve çığlık atana kadar amını yalardım, sonra da seni öyle bir doldururdum ki." Sadece bunu düşünmek bile sikimi rahatsız edici derecede sertleştiriyor. Göğüs uçlarıyla oynuyorum, giysilerinin arasından uçlarını kazıyorum. "Ve o kadar yüksek sesle haykırırdın ki uzaktaki kamp bile bizi duyardı."

Steff ağır bir şekilde bana yaslanarak inliyor. "Ben de öyle hissediyorum. Beş dakika falan saklanabilir miyiz? Sessiz olacağıma söz veriyorum."

Kıkırdıyorum. "Benim güzel dostum... Sen asla sessiz değilsin."

Bana yapışarak itiraz ediyor. "Yine de çok ama çok denerdim."

Onun sözleri karşısında bir iniltiyi bastırıyorum ama sahile doğru devam etmeliyiz. Artık yaklaştık ve Pak yorulacak. Steff de yoruldu ama şikâyet etmiyor. Yavaş adımlarından belli oluyor ve soğuk hava yumuşak yüzünü çatlatmış. En yakın ateşe götürülüp şımartılması gerekiyor.

Ona bakmak benim görevim ve bu düşünce içimi büyük bir sevinçle dolduruyor.

İsteksizce ayrılıyor ve kayalıkların arasındaki patikada ilerlemeye devam ediyoruz. Nedense ona olan ihtiyacım azalmıyor. Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum - oğlum, kardeşim, sahilde beni bekleyen kabile. Düşüncelerim tekrar tekrar eşime dönüyor ve ondan başka hiçbir şeye

odaklanamıyorum, havada asılı kalan ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini hatırlatan amının tatlı kokusuna. Bu çıldırtıcı derecede dikkat dağıtıcı ve O'jek ve Pak bir avla döndüklerinde bile

Tuzaktan kurtulduğumda, sanki bir sisin içindeymişim gibi hissediyorum.

Sadece Steff'in yakınlığının nüfuz ettiği bir pus. Kokusu. Onun dokunuşu.

Kayalıklar yerini çok tanıdık bir bölgeye bıraktığında ve büyük tuzlu suyun uzak yeşili ufukta görüldüğünde rahatlıyorum. İzlediğimiz yol son bir karlı kanyonun içinden geçiyor ve ardından sahili bir kalkan gibi koruyan kayalıklara tımanıyor. Biz patıkaya doğru ilerliyoruz ama O'jek yanımdan geçip uçurumun kenarına gidiyor ve aşağıya bakıyor. Önce oğluma, sonra da bana baktı. "Kabuk canavarları yumurtadan çıkıyor. Gelin ve görün. Kumsal canlı görünüyor."

Pak ileri atılıyor ve içimdeki koruyucu hemen onun peşinden koşuyor. "Pak!" Elini tutuyorum. "Dikkatli ol. Yüksekteyiz." Elini uzatan O'jek'e başımla selam veriyorum. "Ona tutun."

Kenardan bakarlarken Pak'ın elini O'jek'in elinin içine hızla koyduğunu görmek beni daha az rahatsız ediyor. O'jek her ne kadar huysuz, gururlu ve sevimsiz biri olsa da oğluma karşı çok iyi. Çocuğu sıkıca tutuyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve kolunu oğlumun beline doluyor, böylece ikisi de aşağıyı izleyebiliyorlar. Pak zevkle ciyaklıyor, gözleri kocaman. "Her yerde dokunaçlar var!"

Steff burnunu kırıştırır. "Burada olduğumuza sevindim o zaman."

Bana daha da yaklaşıyor ve sikim acıyla sertleşiyor. Neyim var benim böyle? Steff yanımdayken kenara doğru ilerlerken kürk eteğimin altından belli oluyor. Aşağıdaki kumsala bir göz atıyorum ve ilk kez kum yeşilimsi değil, normalde olduğu gibi kırmızı da değil. Pembemsi-mor renkli yaratıklarla dolu, o kadar çoklar ki bir kar örtüsü kadar kalın görünüyorlar. Kıvranan, kıpırdayan bir kar kütlesi. Uzakta, kamp ateşini ve yaratıkların geçemeyeceği bir bariyer oluşturmak için bir sıra halinde dizilmiş bir dizi ek ateşi seçebiliyorum. Herkes arkalarında duruyor, yavrular suyun kenarına doğru akarken onları izliyor ve işaret ediyor.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Baba, bir tane yakalayabilir miyiz?" Pak bana soruyor. "Farli ve Chahm-pee gibi benim evcil hayvanım olabilir!"

"Sanmıyorum..." Steff önümde ilerleyip aşağı bakmak için eğildiğinde bir an için dikkatim dağılıyor. Onu sabitlemek için bir elimi kalçasına koyuyorum ve sonra sikime çok yakın olan dolgun, yuvarlak poposunun görüntüsünden başka bir yere bakamıyorum. Kalçalarını biraz geriye doğru çekebilsem, sikim kalçalarının arasına girecek ve-

"Juth."

Bir elimi Steff'in kalçalarında gezdiriyorum, onları görünce büyüleniyorum. Eteği kısa değil ama baldırlarının ortasına kadar iniyor. Yine de, kimse fark etmeden eteği yukarı itip itemeyeceğimi ve sadece kalçalarının arasındaki ıslaklığı hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyorum-

"Juth. *Kardeşim.*"

Gözlerimi kırıştırıyorum, duyularımı ele geçiren sisten kafamı temizlemeye çalışıyorum. Steff doğruluyor ama bana yaslanıyor, gözleri kapalı ve bu da dikkatimi dağıtıyor. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. O'jek adımı üçüncü kez söylediğinde dönüp ona bakmak için her şeyimi harcıyorum.

Bir elini kaldırıp göğsüne vuruyor.

Kafam karışmış bir halde kendi göğsüme, kalbimin üzerine dokunuyorum ve sonra ne olduğunu anlıyorum. Rezonans. Eşime şarkı söylüyorum, khui'm Steff'i kendim gibi tanıyor. Dikkatimin neden bu kadar dağınık olduğuna şaşmamalı. Aletimin gün boyu taş gibi sert olmasına, yolculuğu acı verici, aşırı duyarlı bir deneyim haline getirmesine şaşmamalı.

Steff dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman ve bir an sonra khui'sinin şarkı söylemeye başladığını duyuyorum. "Oh. Oh vay canına. Ben... Ben beklemiyordum..."

"Görünüşe göre yine yanıliyorum," diyor O'jek. Ağzında gülümseme yok ama yine de

eğlendiğini hissediyorum. "Dışlanmışlar *yankılanır*."

Şaşırmış bir kahkaha atıyorum, ama Steff öne doğru ilerleyip beni ovaladığı anda kahkaham tıslamaya dönüşüyor.

tekrar bana karşı. Dikkatim dağılmış bir halde arkadaşımin yüzünü okşuyor ve oğluma bakıyorum. Onu güvenli bir şekilde eve götürmeliyim. Yorgun olacak ve yiyecek bir şeylere ve uyumak için rahat bir yatağa ihtiyacı olacak. Ama Steffi yakalayıp gölgelerin içine sürüklenme isteğim -böylece amını sikebileceğim- çok ağır basıyor. Tereddüt ediyorum, kararsızım. Sahil bu haldeyken Pak'ı terk edemem.

"Omuzlarıma binmek ister misin Pak?" O'jek soruyor. "Kumsal yavrular yüzünden kaygan olabilir ve yukarıdan daha iyi görebilirsin." Gözlerinde anlayışla bana bakıyor. "Gruba ulaştığımızda, Shail'in senin için lezzetli bir şeyler hazırlayacağına eminim."

Onun sözleri üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafifletiyor. Bana oğluma göz kulak olacağını söylüyor. Steff ve ben rezonansı gerçekleştirirken onunla ilgileneceğini... ona güvendiğim sürece.

"Yapabilir miyim, baba?" Pak'ın ses tonu heyecan dolu. Eğer benim Steff'le yankılandığımı fark ettiyse bile bunu belli etmedi. Sadece "eve" döneceği ve yaratıkları göreceği için heyecanlı... ve bir omuz gezintisi için.

Tekrar O'jek'e dönüyorum. Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra başımı salladım. Eğer kardeşim olacaksa, ona güveneceğim.

O'jek başını sallar ve Pak'ın devam edebilmesi için omuzlarını sıvazlayarak kara doğru eğilir. "Bu vadinin uzak ucunda bir depo mağarası var," diyor Gölge Kedi avcısı kayıtsızca. "Sanırım orada fazladan kürk var."

"Ah," diyor Steff, sesi soluğu kesilmiş ve dikkati dağılmış gibi çıkıyor. Khui'si çılgınca mırıldanıyor, şarkı o kadar yüksek ki düşüncelerimi bastırmakla tehdit ediyor. "Biliyor musun, kamp için biraz kürk ihtiyacımız var..."

Pak'ı omuzlarına yerleştiren O'jek ayağa kalkıyor. Bize başıyla selam veriyor. "Bize ihtiyacınız olursa grupla birlikte olacağız."

"Yetişiriz," diyor Steff, sanki beni hemen burada soyacakmış gibi elleri kemerime gidiyor. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

Pak bize heyecanlı bir el sallıyor, sonra dikkatini tekrar sahile çeviriyor. "Onlardan çok var! Bak, O'jek!"

Vücudumdaki dürtülerle savaşıarak bir süre daha oğlumu ve kardeşimi izliyorum. Bakışlarım Pak'a kilitlenmiş durumda ama aklım Steff'te. Kokusu çıldırtıcı, havada o kadar yoğun ki ondan başka bir şey düşünemiyorum. Khui'm göğsümde gümbürdüyor, Pak'ın sahildeki yaratıkların görüntüsü karşısında attığı heyecanlı çılgınlıkları bastırıyor ve eşime baktığımda şaşkınlık içindeyim.

Gözleri yumuşak, kapaklı ve vücudunu bana doğru bastırıyor. "Juth... Sana ihtiyacım var..."

"Ben buradayım." Bir elimle yüzünü kavıyor, başparmağımı yumuşak ağzının üzerinde gezdiriyorum. Yüzünün geri kalanı gibi o da biraz çatlamış ama benim için hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Hayır. Sana gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var." Nefesi hızla geliyor ve eli eteğimin altından kayarak sikimi kavıyor. "Hemen şimdi. Lütfen-"

Beni okşarken inliyorum ve kalçalarım sarsılarak sikimi onun açgözlü kavrayışına pompalıyor. "Tam buraya," diyor. "Uzan, Juth. Tam burada sevişebiliriz-"

Karda mı? Yüzü çoktan kızarmışken mi? Bu olmaz. Şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi, ama elini ağrıyan, sızan sikimden çekiyorum. "Gel," dedim ona.

"Plan bu," diye mırıldanıyor, sesi rezonansının gücüyle uğulduyor.

Bir kahkaha atıyorum ve vadiyi tarıyorum. Uzak uçta bir mağara mı var? Steff'e bakıyorum, yorgun görünüyor - ve aynı zamanda eteğimi parçalamak istiyormuş gibi görünüyor. Bir mağaraya ihtiyacı var. Bir barınağa. Sıcaklığa ve battaniyeye.

Ben de onu omzuma aldım ve vadinin sonuna doğru yürümeye başladım.

Omzumda kıvranarak itiraz ediyor. "Lütfen, Juth," diye inliyor, kıpırdanıyor. "Sana ihtiyacım var. Beni bekletme."

Azarlamak için elimle hafifçe arkasına vuruyorum, ama bu sadece öfke *olmayan* bir sesle inlemesine neden oluyor. Bu içimdeki açlığı besliyor ve yürürken bile eteğini itiyorum.

ileri. Uyarılma kokusu duyularıma dolacak kadar yükseldiğinde, diğer elimi kalçalarının arasına sokmadan önce kolumun kalçalarının etrafında sıkıca kilitlendiğinden emin oluyorum.

Steff'in ciyaklaması kayalıklarda yankılanacak kadar yüksek. Yine de amcığınan ihtiyaç damlıyor ve iki parmağımı onun sıcaklığına sokup çıkarıyorum, çıkardığı inlemeleri seviyorum. Bu dikkatimi dağıtıyor, özellikle de küçük dostum omzumda kıvranıp kıpırdanırken, ama umurumda değil. Tek umursadığım, amının parmaklarıma sıcak bir şekilde yapışması, kolumdan aşağı akan suları ve elime karşı sallanırken ondan çıkan sesler.

Vadinin en ucuna vardık ve eşim parmaklarımin onun sıcaklığına her sokuşunda titriyor, çığlıkları acil. Sikim zonklıyor ve aciliyetle ağrıyor ve nedense bu aptal mağarayı bulamıyorum. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum ama etrafa baktığımda tek gördüğüm bir yığın kaya... ve tek duyduğum eşimin muhtaç sesleri.

"Juth," diye yalvarıyor, elime doğru eğiliyor. "Lütfen. Çok yaklaştım. Tanrım, çok yakınım. Boşaldığımda seni içimde istiyorum."

Bunu ben de istiyorum. Kör kanyonun etrafına bir kez daha bakıyorum, sonra en yakın uçurumu buluyorum. Burada kayalar daha yumuşak, zemin yoğun kardan ve bitmek bilmeyen yiyecek arayışları sırasında geçen hayvan trafiğinden biraz daha korunaklı. Pelerinimi buraya atabilirim ve şimdilik işimi görür.

Kenarı kaldırdığımızda, mağarayı bulacağız.

Steff'i parmaklarımla son bir kez daha itiyorum, sonra elimi sıcak amından kaydırıyorum. Bunu sözsüz bir sesle protesto ediyor, hoşnutsuzluğunu belli etmek için bir elini sırtıma vuruyor. Öne doğru eğilip onu ayağa kaldırıyorum ve şehvetten sersemlemiş bir halde bana bakıyor. "Bana bir dakika ver," diye söz veriyorum ona. "Yapabilirim-"

Steff boynumu tutuyor ve acil bir öpücük için beni aşağı çekiyor. "İşte," diyor dilinin benimkine umutsuzca vuruşları arasında. "Hadi burada sevişelim."

"Burada mı?" Yankılıyor ama elleri her yerde, göğsümün üzerinde geziniyor, eteğime doğru gidiyor, alt dudağımı ısıırıyor ve ben etrafımızdaki dünyayı unutuyorum. Tek bildiğim açgözlü eşimin sikimi istediği ve bunu hemen istediği.

Nefes nefese kemerimi çekiyor ve düğümler çözülmeyince hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Siktir et," diyor ve dönüp bana sırtını dönüyor. Eteğini beline kadar sıyrıyor ve bir elini en yakındaki kayaya dayıyor. "Seni içimde istiyorum."

Yuvarlak, çukurlu, yumuşak ve solgun arka tarafı bakışlarıma maruz kalıyor. Bu benim kontrolümdeki zayıf tutumu kırıyor ve eteğimi yukarı iterek sikimi ortaya çıkarıyorum. Öne doğru bir adım atıp yumuşak etine sürüyorum ve uzunluğumu kalçalarının arasına sürterken tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Deneyimlerimden biliyorum ki, onun kaygan sularıyla ne kadar ıslak olursam, bu onun için o kadar kolay olur. Bu yüzden sikimi kıvrımlarına doğru bir, iki kez sürüklüyorum ve sonra bir elimi omurgasının tabanına koyarak onu sabit tutuyorum.

"Oh lanet olsun," diye inliyor. "Lütfen, evet. Juth, sana ihtiyacım var-"

Tek bir sarsıntıyla içine giriyorum ve çığlıklarımız birlikte kanyonda yankılanıyor. O kadar ıslak ve hazır ki direnmeden içine giriyorum ve derinlerine indiğimde mahmuzum arka tarafındaki büzüşmeye sürtünüyor, bu da onu titretiyor. Kalçalarını kavriyorum ve ikimizin de vücudunu sarsacak kadar sert bir şekilde sokuyorum. Steff'in amcığı ıslak ve davetkâr, her hareketimde beni geri itiyor ve aramızdaki sürtünmeyi artırıyor. İstesem bile duracak gibi görünmüyorum. Eşıme sertçe vuruyorum, onu sert bir şekilde talep ediyorum, kesem her itme ile cildine tokat atıyor ve tüm bu süre boyunca cesaret verici sesler çıkarıyor. Daha önce hiç bu kadar sert ve hızlı çiftleşmemiştik ama artık kendimi kontrol edemiyormuşum gibi geliyor; bir rezonans var ve bu tatmin istiyor.

Steff sertçe sıkıyor, boşalırken amcığı etrafında sıkılıyor, çığlıkları kkreme tarafından boğuluyor

kulaklarımda şarkı söyleyen khui'm. Çiftleşmemizin büyüünde kayboldum. Vücutlarımızın tokatları, aletimin onun inanılmaz sıcaklığına doğru itilmesi ve ona tekrar tekrar vurduğumda amının sıkılığı dışında hiçbir şey yok.

Boşaldığımda, mükemmellik gibi hissediyorum. Tamamlanma. Sert bir hamleyle içine boşalıyorum ve sonra tohumum tekrar tekrar fişkirirken onu sikimin üzerinde tutuyorum. Gelmeyi durduramıyor gibiyim ve zevk dalgaları içime çarparken sikimi onun içinde sürüklüyorum. O kadar uzun sürüyor ki, ondan çekildiğimde kendimi bitkin ve tamamen tükenmiş hissediyorum ve sonra ayaklarının dibindeki karın üzerine yığılıyorum.

Steff soluk soluğa bir kıkırdama çıkardı ve sonra yanımdaki karın üzerine düşerek eteğimi ıslak aletimin üzerine çekti. "Bunun donmasına izin veremem."

Onu kendime doğru çekerek bitkin bir kıkırdamayı başarıyorum. Khui'm bir an önce olduğu gibi yüksek sesle şarkı söylüyor ve doruk noktam onu en ufak bir şekilde susturmadı. Göğsüne dokunuyorum, boğazına sokuluyorum. "Hala..."

"Evet." Göğsümü memelerine yaslıyor. "Muhtemelen bütün gece burada olacağız. Umarım bu senin için sorun olmaz."

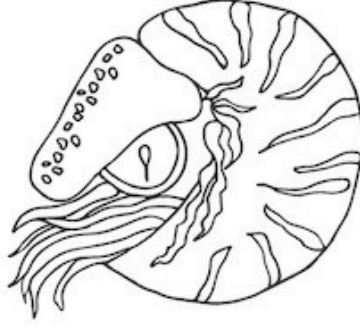
"Daha iyi olamazdım," diye itiraf ediyorum, durumun şaşkınlığı içimde çiçek açıyor.

Eşim. Rezonansım.

Ve birkaç sezon sonra, takımım. Pak için bir kardeş.

Gerçekten, bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahibim.

EPILOG

Aylar Sonra - Acı Sezonun Sonu

I

Bir elimi alnıma koyarak ılık güneş ışığından koruyorum ve Bek'in N'dek ve Devi'nin yeni kulübesinin çadırının tepesini dikmesine yardım etmesini izliyorum. "Gerçekten güzel görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Yanımdaki Sam onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Sanırım 2.0 kulübelerinde daha iyi oluyoruz. Artık pratik yapmış gibiyiz. Yine de dürüst olacağım, gerçekten 3.0 olmamasını umuyorum. Her şeyin içinde kum olmasından bıktım."

Tanrım, bunu duydum. Kulübeler battaniyelerdeki kumu çıkarmada daha iyi olacak diye bir şey yok ama geceleri herkesle birlikte bir mağaraya tıklamak yerine ev gibi hissettirecek. Eviniz geçici olduğunda, kürklerdeki kum gibi en küçük rahatsızlıklar bile büyük bir sorun gibi gelebilir. Sam'in ne demek istediğini anlıyorum ama mesele kumdan ibaret değil. Mesele, tekrar sökülüp atılsınlar diye kök salmış olmamız. Normale dönmek tam da ihtiyacımız olan şey.

"Oraya varıyoruz," diyorum ona, direklerin yükselişini izlerken. Bek duvarlardan birinin tepesinde duruyor, aleti kaldırıyor, Vordis ise aşağıda, aleti teslim ediyor. İyi görünüyorlar - ta ki bir bebek ağlayana kadar. Sonra Bek konsantrasyonunu kaybeder ve her şey tekrar kulübenin zeminine çöker. Bir an sonra Bek duvardan atlar, sonra da Elly'nin bebeklerini emzirmek için beklediği kumdaki kaya koltuğuna doğru koşar.

Bek bebek Emma'yı karısından alıp nazikçe sallarken Sam sadece kıkırdıyor, tüm konsantrasyonu şu anda küçük olana odaklanmış durumda. "Oğlum, bu adamlar iri ve korkutucu, ama kadınları bebek sahibi olduğu anda pelteye dönüştükleri kesin."

"Bence çok tatlı," diyorum sırtarak. "Bek her zaman Elly'ye karşı korumacı olmuştur. Emma burada olduğu için şimdi bu duygu bin kat daha arttı."

Narin Elly'nin aynı derecede narin bir kızı olması kimse için sürpriz değildi. Elly, Veronica'nın beklediğinden daha uzun süre doğurdu ve sonunda Emma doğduğunda o kadar narindi ki hepimiz sağlığı konusunda endişelendik. Yine de küçük ama güçlü ve babasının kulağına öfkesini haykırdığında Bek ona bir hediye verilmiş gibi sırtıyor. Emma da Elly gibi soluk tenli ama kızıl saçları yok. Tavrına kadar her şeyi Bek'e benziyor. Elly kalkıp gerinirken bebeğin Bek'in çenesine bir yumruk indirmesini ve Emma'nın herkese öfkesini haykırmasını izliyorum. "Zavallı Elly yorgun görünüyor," diyor Sam kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu gece yemek işlerini ben üstleneceğim."

Biraz kestirmeye ihtiyacı var gibi görünüyor. Willa da hep yorgun görünür, biliyor musun? Yeni bebekler cehennem olmalı."

Sam'e bakıyorum ama burnumu sokmuyorum. Daha yeni yeni bana açılmaya başladı. Son derece içine kapanık biri ve onu tekrar korkutmak istemiyorum ama Sam'de kesinlikle birkaç şey fark ettim. İnsanları sürekli izliyor, sanki onlara güvenmiyormuş gibi. Erkeklerin hiçbirisiyle asla yalnız gitmiyor ve yapılması gereken bir işi varsa mutlaka yanında başka bir kadın getiriyor. Eğer onunla gidecek başka kimse yoksa, baş ağrısı ya da kramp numarası yapıyor ve kampta kalıyor.

Ve her zaman, her zaman rezonansın olumsuz olduğundan bahsediyor.

Çocuklardan nefret ettiğini düşündüğümünden değil, aslında onları sevdiğini düşünüyorum. Ama biri çiftleşmekten ya da yankılanmaktan bahsettiği anda Sam geri çekiliyor. Birkaç kez merak ettim ve yalnız olmaktan mutlu olduğunu söyledi. Bunun doğru olduğundan emin değilim. Bazen yalnız

ve kaybolmuş gibi görünüyor ama bu hala çözmeye çalıştığım bir gizem. Sam'in hassas bir ele ihtiyacı var.

"Kulübenin nereye yapılacağına karar verdin mi?" Sam'e sordum. Tüm çiftler kendileri için kulübe inşa ettikten sonra, depolama ve yankı uyandırmayanlar için birkaç tane daha inşa edilecek. O'jek'in kendi kulübesini bizimkine yakın bir yere yapacağını biliyorum çünkü Juth onun sık sık ava çıkan arkadaşı ve Pak'la sabah yürüyüşlerine çıkmayı seviyor. Belki Sam'in kulübesinin yeri bana onun genel düşüncesi hakkında başka bir ipucu verir.

Omuz silkiyor. "Çok kalabalık olmayan her yerde. Flor ve diğerleri dönene kadar depo mağarasında uyumak benim için sorun değil."

Bunun üzerine mutsuz bir ses çıkardım. Az önce her şeyin kum olmasından şikâyet ediyordu ve mağaranın kesinlikle bir kum sorunu var. "Ashtar'ın ne dediğini duydun. Vahşi mevsim bitene kadar kimse geri gelmeyecek. Bir sürü sepet ve kürke sarılıp uyumak için uzun bir süre bu."

"Bilmiyorum," diyor Bek'in ciyaklayan kızını sallayarak yürümesini izlerken. "Mağaraya aldırmiyorum. Ana ateşe yakın olduğu için kendimi güvende hissediyorum."

Güvenli. Hmm. "Tek başına bir kulübede kendini güvende hissetmez misin?" Yardım edemem ama biraz burnumu soktum. Bana meraklı diyebilirsiniz ama sormaya değer.

Ama Sam sadece
omuz silkiyor.

"Daisy ile mi
yatacaksın?"

"Daisy kendi kulübesinde ısrar ediyor," diyor Sam alaycı bir ifadeyle. "Ve gerçekten, güzellik rejimini izlemek için şafaktan önce uyanmak isteyeceğimi sanmıyorum."

Tamam, evet. Daisy kesinlikle devam eden bir çalışma. En azından bitki bilimiyle uğraşiyor... "görünüşünü korumak" için losyonlar ve sabunlar yapabilse bile. Yine de bu da bir şeydir. Hâlâ görünüşüne çok fazla zaman harcıyor ve güzel kırmızı altın dalgalarının ne kadar "kuru ve berbat" olduğundan yakınıyor.

O zaman kim devam eden bir çalışma değil ki? Hepimizin takıntıları var. Kendi eşimi ve onun Croatoan'ı ve diğer kabileyi ziyaret etmeyi nasıl kararlılıkla reddettiğini düşünüyorum. Bu fikir üzerinde bir süre düşündüm -Eshtar kara yolculuğu yapmak istemezsek bizi oraya uçurmayı teklif etti- ama Juth ilgilenmiyor. Sahil onun evi ve kalmak istediği yer de sahil. Sanırım bunun bir nedeni de kabiledeki konumuyla ilgili belirsizlik. Kabul edilmiş olsa da, ne zaman bir çatışma olsa, bununla mücadele ettiğini söyleyebilirim. Serseriler klanının çatışmayla başa çıkma yöntemi nedir? Bulundukları adanın diğer ucuna gitmek ve birbirlerinden uzak durmak. Burada bunu yapamıyor ve bence bu onun için daha zor. Beni seviyor ve Pak'ın burada Icehome sahilinde olmayı sevdiğini biliyor ama bazı günler Juth için zor oluyor.

Gittikçe kolaylaşıyor ama mükemmel değil.

Ancak başka bir kabile eklemek? Yakın zamanda gerçekleşmeyecek. Ashtar ve Veronica (ve bebek Katamneas), Elly ve Willa bebeklerini doğurduktan ve iyi olduktan sonra yakın zamanda Croatoan'ı ziyaret ettiler. Veronica şifalı bitkileri gözden geçirmek ve güçlerini uygulamak için Maylak'ı bir kez daha ziyaret etti ve tabii ki yeni haberler getirdiler. Taushen ve Brooke'un Hazel adını verdikleri bir kız bebekleri olmuş, bebek şişman ve sağlıklıymış. Sessah da ailesini ziyaret etmek istediğini söyleyerek Croatoan'a dönmüştü. Bence bunun nedeni Tia'yı görmek istemesiydi. Ashtar ve Veronica da erzak getirmişlerdi... ve herkesin acımasız mevsim boyunca burada kalacağı haberini.

Bu, sahilde kalan bizler için uzun ve sessiz bir dönem anlamına geliyor ama umurumda değil. Pak ve Juth var ve daha fazlasına ihtiyacım yok.

Sessah'ın ayrılmasıyla bir avcımız daha eksilmiş oldu. O'jek ve Juth neredeyse her gün

avlanmak için dışarı çıkıyorlar ve kabilenin vahşı sezonda bol miktarda yiyeceğe sahip olmasını sağlamak için çok çalışıyorlar. Ben de balık tutmaya çalışıyorum. Ağ atmayı pek beceremiyorum ama iyi bir olta kullanabiliyorum ve sığ yerlere balık tuzakları kurmayı öğrendim.

Tabii ki bunu sabah bulantılarıyla boğuşmadığım günlerde yapıyorum.

Bugün o günlerden biri değil. Midemi ovuyorum, hasta olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Şimdiden iki kez kustum ve öğle yemeği de pek iyi gelmiyor. Sam belirli bir konudan bahsetmezken sahilde etrafıma bakıyorum ama Juth'u göremiyorum. Hâlâ O'jek'le birlikte avlanıyor olmalı, gerçi ikisinin de dönme vakti geldi. İkiz güneşler ufukta kaybolmaya başlıyor ve bu da yakında akşam yemeği anlamına geliyor.

Tanrım, akşam yemeği. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Dün akşamki kalın, kıvamlı bir kabuklu deniz ürünü yahnisiydi ve muhtemelen tadı çok lezzetliydi. Herkes çok beğendi. Ben ise bir nefes çekip kustum ve gecenin geri kalanını Juth'un bana getirdiği çiğ kökleri kemirerek geçirdim.

"Steph?" Sam elime dokunarak soruyor. "Solgun görünüyorsun. Yine hasta mı olacaksın?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ederim. "Ben iyiyim." Vücudum soğuk terler döküyor ve midem yine bulanıyor. "Aslında... iyi değilim."

"Aman Tanrım. Gel buraya, Elly'nin yanına otur." Kolumdan tuttu ve diğer kadının yanına oturabilmem için beni yanına çekti.

Elly'nin yanındaki taş "koltuğa" oturur oturmaz her şey ortaya çıkıyor ve birkaç dakika boyunca kumun içine kusuyorum. Ter yüzümden aşağı akıyor ve midem bulanıyor ve biliyorum ki sadece bunu atlatmam gerekiyor ve çok geçmeden tekrar iyi hissetmeye başlayacağım.

En kötü kısmı bittiğinde, Elly omzumu ovuyor. "Daha iyi olacak, söz veriyorum." Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler."

Terli saçlarımı alnımdan itiyor, bu iyi hissettiriyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Bir süre kıpırdamadan otur," diyor sessizce. "Sam biraz su ve kurutulmuş patates dilimleri almaya gitti. Midem bulandığında ılık su içmenin ve o kurutulmuş dilimlerden birini çiğnemenin işleri yoluna koyduğunu öğrendim."

Bek etrafımızda volta atarak telaşlı bebeği sakinleştirirken ben Elly'nin yanında oturmaya devam ediyorum. Küçük Emma'ya mırıldanırken kuyruğu seğiriyor, onu kollarında sallayarak uyutuyor ve arkadaşına mola verdiriyor. Elly hem onu hem de beni izliyor ve Sam döndüğünde su yudumlayıp dilimleri yiyorum. Bu kesinlikle biraz yardımcı oluyor ve Elly uyuyan bebeği tekrar kucağına alıp Bek de Vordis'le çalışmaya devam ederken olduğum yerde kalıyorum.

Güneş ufka vurup gökyüzü pembemsi-mor parlak bir çizgiye dönüştüğünde, yeni kulübenin çatısı açılmış oluyor ve Sam ana ateşin başında akşam yemeğini pişiriyor. Akşam yemeğinin nahoş görünme ihtimaline karşı olduğum yerde kalıyorum ve Elly ile özel bir şey konuşmuyoruz, çoğunlukla da bu acımasız mevsim boyunca Croatoan'da kalanlar hakkında sohbet ediyoruz.

"Burayı daha çok seviyorum," diyor. "Croatoan'da hava çok soğuk, burada ise yıldızlar çok parlak." İnce yüzü bir gülümsemeyle genişliyor. "Emma'yı Gail'in Zhren'iyle birlikte büyütme fikri de hoşuma gidiyor."

Anlayışla başımı sallıyorum. Elly ve Gail çok yakınlar, tıpkı Juth'un O'jek'le olduğu gibi. "Anne!"

Pak'ın adımı söylediğini duyar duymaz dönüyorum. Küçük Rukhar ve Daisy ile yaklaşıyor, Daisy'nin kalçasında bitki sepeti, yüzünde bir gülümseme var. Daisy kamp işleri konusunda yarı uzlaşmaya varmış sanırım. Kamptan nadiren ayrılıyor ve yemek pişirmeyi ya da dikiş dikmeyi pek sevmiyor ama her zaman çocuklardan en az birine bakmayı ihmal etmiyor. Bu herkese biraz mola verdiriyor. Pak Daisy'yi çok seviyor ve onu sahilde "macera yürüyüşlerine" çıkarmasını takdir ediyorum çünkü bu bana eşimle baş başa zaman geçirme fırsatı veriyor.

Pak bana doğru koşuyor, parlak bir şey tutarken yüzü zevkle parlıyor. "Bakın ne buldum! Bir kayanın içinde bir kabuk canavarı!"

Kayayı ondan alıyorum ve küçük bir kaya parçasının içinde kalın bir daire şeklinde kıvrılmış bir kabuk izlenimi görüyorum. "Bu bir fosil," diyorum ona. "Eminim Devi bunu görmeyi çok isterdi. Adını koymana yardım edebilir."

"Ona isim verebilir miyiz?" Yüzündeki ifade daha da sevinçli bir hal alıyor. "Olabilir mi? Ama önce Devi'ye sorun."

Pak kampa doğru koşmaya başlıyor ama sonra duraklıyor, arkasını dönüyor ve kendini kollarıma atıp yanağımdan öpüyor. Ben de ona sarılıp öpüyorum, çünkü bücürü seviyorum ve sonra onu yoluna gönderiyorum. Devi'nin yaratıklara olan hayranlığı onu Pak'ın en sevdiği insanlardan biri yapıyor ve bazen onun için deri üzerine örnekler "boyuyor". Genellikle iğrenç bir çizim oluyor ama Devi bunu oldukça ciddiye alıyor ve bu da çok sevimli.

Daisy çenesini kaldırıp bana baktı. "Sana Juth'un geldiğini söylemek için geliyorduk ama sanırım Pak'ın dikkati dağıldı." Rukhar'ın başına bir el koyarak sırtıyor. "Hadi küçük dostum. Gidip Pak'ın taşına ne isim vereceğini görelim, olur mu?"

Ve eğer eşim dönüyorsa, ben de geri dönmeliyim. Ayağa kalkıyorum, karnımdaki rahatsız edici gurultudan dolayı inliyorum ve endişeli görünen Elly'ye zayıf bir gülümseme veriyorum. Sadece sabah bulantısı. Önümüzdeki birkaç ay içinde geçeceğini umuyorum. "Sabah bulantıların ne kadar sürdü, Elly?"

Başını sallıyor. "Bilmek istemezsin."

Vay be. Cevap buysa, evet, bilmiyorum. Sahili koruyan uzak kayalıkları tarıyorum ama Juth'tan bir iz yok. Ateşe doğru gidiyorum, çünkü beni orada arayacaktır... ve sonra akşam yemeğinin kokusunu alınca hemen diğer yöne gidiyorum. Balık yahnisi. Midem şu anda balıktan nefret ediyor ve sadece düşüncesi bile boğazımda safra birikmesine neden oluyor. Sanki her şeyi bir şekilde bastıracaktım gibi parmaklarımı dudaklarıma bastırarak kulübeme doğru ilerliyorum.

Bizimki ilk kulübelerden biriydi, çünkü Juth mahremiyet istiyordu... ve itiraf etmeliyim ki, onu seviyorum. Rahat ve sevimli, kampın uzak ucunda bize alan sağlıyor. Bazen etrafta çok fazla insan oluyor, bu da Juth'u rahatsız ediyor, bu yüzden ana gruptan biraz daha uzaktayız. O'jek kulübesini bizimkiyle kampın geri kalanı arasında, Daisy'ninki (O'jek'in yaptığı) ise kampın ortasında, Willa ve Gren'in (ve bebek Shade'in) hemen yanında kurdu. Çoğu gün en uzakta olmayı umursamıyorum ama bugün uzun bir yürüyüş olacak ve şişen midem bundan hoşlanmıyor. Birkaç kez duraklıyorum ve kulübeye vardığımda hava kararmış oluyor. İçeri girdiğimde ateş çukurunda kömürden başka bir şey yoktu, ben de ateşi yeniden yakmak için üzerinde çalıştım. Görebilmek için yeterli ışık olduğunda, kürklere geçip sırt üstü uzanarak mide bulantımın geçmesini bekliyorum.

Karanlıkta, Pak'ın çatının iç kısmına boyadığı girdapları ve renkli el izlerini görmek zor, ama orada olduklarını biliyorum. Bu, küçük kulübemizi özel kılmanın bir başka yolu ve girişin hemen üzerindeki el izlerimizi görmeyi seviyorum. Juth'un büyük olanı benim küçük olanımın yanında, Pak'ınki de benimkinin yanında. Biraz daha sert olan ama değişmeyen karnımı ovuyorum ve bebeği ve çatıya bir el izi daha koymayı düşünüyorum.

Uyuyakalmışım.

Uyandığımda, yanımdaki kürklerin altında kayan büyük, tanıdık bir beden var. Derin bir nefes alıyorum ve ter, açık hava ve Juth gibi kokan, sevdiğim bir karışım olan dostuma doğru dönüyorum. Bir parmağını alnımda hafifçe gezdiriyor ve sonra başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni uyandırmak istemedim."

"Pak?" Esneyerek soruyorum.

"Akşam yemeği yiyor ve herkese kaya yaratığını anlatıyor." Juth burnumun ucuna bir öpücük

konduruyor. "Biraz yalnız zamanımız var."

Sesinde beni doğru yerlerde sıkıştıran bir ima var. Öyle bile olsa, ona karşı temkinliyim.

Midem bütün gün iyi davranmadı. "Ağzımı çalkalamama ve patates olmayan birkaç kuru cips yememe izin verecek vaktimiz var mı?"

Bu Juth'un doğrulmasına neden oldu. Karanlıkta kaşlarını çatarak bana baktığını görebiliyorum. "Yine mi hastalık?" Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Sadece birazcık."

"Bundan hoşlanmadım. Şifacı sana yardım etmeli." Parmaklarını kolumda bir aşağı bir yukarı okşarcasına gezdiriyor. "Sana ne getirebilirim? Neye ihtiyacın var?"

"Su. Bir avuç patates olmayan cips. Sonra da dostumla oyalanma zamanı."

Juth hemen ayağa kalkıp kulübenin içinde dolaşmaya başlar. Kısalmış kuyruğu keskin, öfkeli hareketlerle ileri geri sallanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Sahiplenme modu artık devrede ve dostum bütün gece üzerimde gezinip beni şımartacak. Ve bu hoşuma gidiyor.

Juth ile seks kadar değil ama yakın.

"Yemek yedikten sonra iyi olacağıma eminim," diye söz veriyorum ona. "Av nasıldı?"

Homurdanarak yanıt veriyor, tekrar yanıma geliyor ve sonra bana içi su dolu bir kemik bardak uzatıyor. "İç şunu. Benim günüm seni daha iyi hissettirmek kadar önemli değil."

Aman Tanrım. "Bu tamamen normal, Juth. Herkes hamileliğinin ilk dönemlerinde hastalanır."

"Ama sen herkes değilsin. Sen *benim* eşimsin." Bana kurutulmuş bir patates çemberi uzattı. "Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

Çemberi kemiriyorum. Evdeki patates cipslerine pek benzemiyorlar. Kurumuş ve tütsülenmiş, çiğnenebilir ve neredeyse tatsız. Çok fazla taze kök olmadığında yahniye katmak için yanımızda bulunduruyoruz ama yemek olarak berbat sayılırlar. Yine de onları iyi saklıyorum ve Juth beni nazikçe kendine çekip saçlarımı okşadığında memnuniyetle iç geçiriyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, parmakları kolumda geziniyor.

"Oraya varıyorum." Bek ve bebek Emma'yı düşünüyorum. Bebeğimiz küçükken Juth'u kesinlikle böyle zorba bir baba olarak görebiliyorum. Pak yeterince bağımsız ama Juth bana endişelendiğini itiraf etti. Endişelenmesi mantıklı. Hayatında o kadar az şeye sahip oldu ki, elbette şu anda sahip olduklarına sıkı sıkıya sarılacaktır. Şahsen ben, tutunmayı umursamıyorum. Elimde olsa bütün günümü ve gecemi onunla geçirirdim ama onunla ava gitmemden hoşlanmıyorum. Çok zor olduğunu ve benim çok "kırılğan" olduğumu söylüyor.

Ki bu çok hoş. İnsanlara göre kırılğanlığın tam tersiyim ama beni böyle düşünmesi hoşuma gidiyor. "Avcılık nasıl gidiyor?" Tatsız bir halka daha çiğnerken ona soruyorum. "Artık çok mu fazla

Sessah gitti mi?"

Başını sallıyor ve ben de başımı göğsüne yaslayarak bu hareketi hissediyorum. Ona böyle yaslanmayı seviyorum. Kendimi küçük, narin ve korunmuş hissediyorum ve kulağım kalbine yakinken, khui'sinin benimkine nazikçe mırıldandığını duyabiliyorum. Bu dünyada en sevdiğim ses. "Avlanmak güzeldir. Av hayvanları dağlardaki tuzaklarına sığıyor. Bazı günler balık tutmaktan daha kolay olduğunu düşünüyorum." Parmakları yine kolumda geziniyor ve khui'si biraz daha yüksek sesle mırıldanıyor. "Ama bunun beni bütün gün senden uzak tutmasından hoşlanmıyorum. Eğer kendini kötü hissediyorsan burada olmalıydım."

"Ama şimdi buradasın," diyorum tırnaklarımı hafifçe kalçasında gezdirerek. "Ve kendimi daha iyi hissediyorum."

Juth'un göğsü zevkle inliyor. "Steff... bu gece çiftleşmek zorunda değiliz. Eğer miden-"

"Karnım şimdi harika," diye fısıldıyorum, onu öpebilmek için kollarında dönüyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve elleri eteğime gidip onu yukarı kaldırdığında memnun oluyorum. "Ama bir

iki orgazm beni daha iyi hissettirebilir."

İnliyor, aç bir şekilde ağzımı öpüyor. "Amını yalayabilir miyim?"

Sanki hayır diyecek kadar aptal olabilirmişim gibi. "Bu hoşuma giderdi." Onu tekrar öpüyorum, sonra öpücüklerimi

Çenesini. Nefesim kulağındayken ona, "Ben de senin büyük, şişman aletinin içimi doldurmasını istiyorum," diyorum. "İçime o kadar sert girmeni istiyorum ki kulübeyi sallayalım ve sahildeki herkes beni becerdiğini duysun."

Juth eteğimi yukarı kaldırıyor, nefesi keskin ve hızlı geliyor. Onunla açık saçık konuşmama bayılıyor. Kendimi seks sırasında çok konuşan biri olarak hiç düşünmemiştim, ama onu sınırın ötesine itmeyi seviyorum. İkimiz için de çiftleşmeye bir heyecan unsuru katıyor. "Önce hangisini istiyorsun?" diye soruyor, eteğimi belime kadar çekerek. "Islak küçük amcığının yalanıp temizlenmesini mi istiyorsun? Yoksa sana sahip çıkmamı mı istersin?"

"İkisini de," diyorum ona karşı kıvranarak. "İkisini de istiyorum."

"Önce o güzel memelerini ağzıma almak istiyorum," diyor. "Onları yüzüme sürmek ve meme uçlarını sertleşene kadar yalamak istiyorum. Bugün çok mu hassaslar?"

Başımı sallıyorum, içim heyecandan kasılıyor. Hamileliğimle birlikte göğüslerim daha da büyüdü ve Juth bundan daha fazla memnun olamazdı. Doğum yaptığımda karpuz olacaklarından korkuyorum ama kendimi hantal hissetmiyorum. Aksine, kendimi daha seksi hissediyorum çünkü Juth benimle ilgili her şeye bayılıyor, değişikliklere bile. Ona çatlaklardan bahsettim ve kalçalarımın iç kısımlarındaki birkaç eski çatlakları gösterdim ve karnımda belirmeleri için heyecanlanıyor, çünkü o zaman çocuğumuz doğmaya daha yakın olacak.

Juth kıyafetlerimi yırtarak, "Bana o güzel vücudunu göster, dostum," diyor. "Seni her yerinden öpmek istiyorum."

Şimdi ben de istiyorum. Katmanlarımı çekiştiriyorum ve birlikte, sadece küçük bir çabayla üzerimdeki her şeyi çıkarmayı başarıyoruz. Çıplak kaldığımda beni tekrar kürklerin üzerine itiyor ve nefes nefese kalana kadar göğüslerimle oynuyor. Sonra amıma yöneliyor ve içime girdiğinde iki numaralı orgazma ulaşmış oluyorum. Çiftleşmemiz hızlı ve lezzetliydi ve o içime boşalırken onu yakınımda tutuyorum, sıcak, durgun ve çok sevilmiş hissediyorum.

Daha sonra Juth göğüslerime daha fazla öpücük konduruyor ve ben de diğer köyü, Brooke'u ve yeni bebeğini düşünüyorum. Henüz tanışmadığımız diğer insanları ve akan tuvaletleri düşünüyorum. Tuvaletler gerçekten çok güzel olurdu. "Hiç diğer köye gitmeyi düşündün mü?" Juth'un saçlarıyla oynayarak soruyorum. "Sadece bir süreliğine mi?"

"Neden?" Meme ucuma bir öpücük konduruyor, sonra diliyle ucunu yalıyor, sadece sertleşmesini izlemek için. "Farklı bir şey olduğu için mi? Yeni bir yer ve yeni insanlar olduğu için mi? Çünkü onların çalışan tuvaletler? Ve hazır kulübeler? Elly hepsinin dolu olmadığını söylüyor. Bazıları boş ve tek ihtiyaçları bir çatı."

"Buranın çatısında ne sorun var?"

"Yok bir şey." Kalın saçlarından bir tutamı parmağıma doluyorum, bebeğimizin onun saçlarıyla aynı kalın dokuya mı yoksa benimkilerin daha ince, yumuşak dalgalarına mı sahip olacağını merak ediyorum. "Sadece merak ettim."

Juth dudaklarını göğsümün yamacında gezdiriyor. "Değişimden hoşlanmıyorum, Steff." Hiç şaşırmadım. "Biliyorum."

"Diğer köyde benim istediğim hiçbir şey yok." Yüzünü göğüslerimin arasındaki vadide gezdiriyor -şimdi sırtüstü yattığım ve kızlar yanlarımda dolaştığı için ardına kadar açık olan bir vadi- ve beni tekrar tekrar öpüyor. "Sen buradasın ve burada mutlusun. Pak burada mutlu. Kardeşim burada. Arkadaşlarımız ve iyi yemeklerimiz var. Güzel havamız ve sıcak evlerimiz var. Eşyalarımı taşıyan bir eşim ve tok bir karnım var. Oğlumun birlikte oynayacağı arkadaşları var ve biz bir klanın parçasıyız. Icehome klanı."

Kabile, diye düzeltmek istiyorum ama ısırarak geri alıyorum. Kabile ve klan arasında çok az fark var ve günün sonunda bunun bir önemi yok. Bu sadece bir kelime. Tıpkı destekleyecek eylemler olmadan hiçbir şey ifade etmeyen "sevgi" gibi.

"Juth sözlerine şöyle devam ediyor: "Her günüm tıpkı bunun gibi geçseydi memnun olurdum. Hayır, daha fazlası

memnun olmaktan çok. *Mutlu* olurdum. Bu eskisi gibi değil. Önceden, klanımın içinde bile yalnız hissederdim. Burada durum farklı ama asla yalnız değilim. Burada bir eşim var ve bir yavru daha yolda. Burada oğlum mutlu. Yani hayır, bunların hiçbirini değiştirmek istemiyorum."

Parmaklarımı her zaman biraz dağınık ve düzensiz görünen saçlarında gezdiriyorum. O haklı. Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var mı? Akan bir tuvalete ihtiyacım var mı? Yoksa elimdekiyle yetinip her gün onunla mutlu mu olmalıyım? "Haklısın," diyorum ona. "Değişiklik berbat bir şey. Ben burayı seviyorum."

Juth kıkırdıyor ve bir parmağını bacaklarımın arasına kaydırarak hâlâ hassas olan klitorisimle alay ediyor. "Dostum, ben her zaman haklıyım."

Büyük aptal. Sırıtiyorum ve onu bu konuda düzelteceğim... seksin ikinci raundundan hemen sonra.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Icehome'a tekrar hoş geldiniz! Sanki son kitaptan bu yana sonsuzluk geçmiş gibi geliyor, ama belki de bu sadece benim kafamdadır. Yine de karakterlere geri dönmek gerçekten iyi hissettirdi. Hepsini çok seviyorum! Herkese biraz ekran süresi vermeye çalışıyorum ama ne yazık ki herkes istediğim kadar sık görünmüyor. Herkesi sevdiğinizde ve hepsini en sevdiğiniz oyuncaklarınız gibi ortaya çıkarmak istediğinizde bu zor oluyor :)

Bu kitap hakkında konuşalım. Bu kitabın konusu aslında Kati Wilde'a bir şeyleri sarsacak bir şeye ihtiyacım olduğuna dair şaka yaparken ortaya çıktı. Kötü anlamda değil ama birçok karakterin günlük hayatını değiştirecek bir şekilde. Bana başka bir dev canavar getirmemi söyledi ve ben de bunun ancak ortaya çıkıp sahilde oturursa işe yarayacağını söyledim.

İşte bu yüzden buradayız. ;) Bu kabuklu yaratıklar aslında sahilde oturmuyorlardı, ben eski doğa belgesellerindeki kaplumbağaların kıyıya yumurta bırakması ve ardından yavruların yumurtadan çıkıp kendilerini dalgalara bırakmasından esinlendim. Ancak kaplumbağalar yerine yarı ammonitlerim vardı ve bir masa büyüklüğünde olmak yerine bir av kulübesi büyüklüğündeydiler. Yani! Bir bakıma aynı ama tam olarak değil.

Yumurtlayan kuşlardan bahsetmişken, birçok kişi bana Yaşlı Büyükbaba/Büyükanne hakkında ve yumurtladığında soğuktan nasıl donmuş olabileceği hakkında yazıyor. Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz ama Yaşlı Büyükbaba'nın bir kuş beyni var ve içgüdüleri ona yumurtlamasını söylüyor. Ama en sevdiğimiz plajı istila eden yumurtacılar hakkında yazdığımı düşünürsek, hepsinin donup kalması biraz acımasızca görünüyordu, değil mi? Bu yüzden yarı-ammonitler ile minik kırmızı kabuklular arasında simbiyotik bir ilişki yarattım. Kafamda, kırmızı kabuklular hayatlarının çoğunu köpekbalıkları ve remoralar gibi ammonitleri temizleyerek ve onlardan beslenerek geçiriyor. Kabuklu deniz canlıları bir çeşit karşılama ekibi olarak sahile gitmek için soyulduklarında ölüyorlar ve kimyasal reaksiyon ısınan, yağlı bir salgıya neden oluyor. Yeterince eklendiğinde kumlar yumurtaları canlı tutacak kadar ısınır.

Özetleyecek olursak, yavru kaplumbağa göçleri. Remoralar. Salgılar. Ve görünüşe göre çok fazla doğa belgeseli izleyerek geçen bir ömür.

(Benim kafamdaki 'bilim' böyle işliyor, ama dışarıda yanlış yaptığım her şey için çılgılık atan bir zoolog varsa, yine de hepsi numara! Üzgünüm!)

Kati Wilde'a kapak oyununda yine harikalar yarattığı için teşekkür ederim. Kapaklarımı kesinlikle seviyorum ve çok eğlenceli ve seksi olduklarını düşünüyorum. Yarım yamalak notlarımı

alıp bunu harika hale getirdiğin için teŖekkr ederim.

Kısa bir not olarak, Steph hakkında da konuŖalım. O benim sahip olduklarımdan biraz farklı bir kahraman.

Çünkü yatakta çok pis konuşur. Neden olmasın, değil mi? Kadınlar da erkekler kadar edepsiz olabilir ve ben bunun için buradayım. Şahsen Steph ve Juth'un, birinin diğerinin ihtiyacı olduğunda verdiği bir ilişkiye sahip olmalarını seviyorum. Juth, Steph'in herkesin işine karışmayı sevdiğini ve bazen birinin onunla ilgilenmesine ihtiyaç duyduğunu fark ediyor. Steph, Juth'un sözlü teşvike ihtiyacı olduğunu fark eder ve bu yüzden onunla yatak odasında kirli konuşmalar yapar. İyi bir ortaklığı seviyorum.

Ayrıca biseksüel çünkü bu onun karakteri için çok doğal geldi. Steph zaman zaman biraz daha beyinsel, bu yüzden önce zihnini sonra bedenini sevmesi mantıklı. Icehome'da M/M veya F/F çiftler isteyen hayranlarım oldu ve zaten herkesi eşleştirdim (ve bir süredir eşleştirdim), ancak gelecek nesilde kesinlikle daha çeşitli temsiller olacak. Ben öncelikle bir M/F yazarıyım, bu yüzden hikayelerimin çoğunun böyle olmasını bekliyorum, ancak bu gelecekte biraz daha keşfedeceğim bir alan.

Bu kitapta biraz zaman atlaması yaptık ve bir sonraki kitapta da zaman atlaması olacak. Kamplar arasında gidip gelen insanlar olacak ve bir sonraki turda bir sürü bebek göreceğimiz için heyecanlıyım. Hazır olun!

BEBEKLERDEN BAHSETMİŞKEN. Her zamanki isimlendirme kurallarım nedeniyle bazı bebeklere isim verme konusunda bir sorunla karşılaştım. Mesela Bek ve Elly'nin çocuğuna ne isim verdiniz? Geyik mi? Göbek? Ekk? Bunların hepsi kulağa korkunç geliyor, bu yüzden minik kızlarına Tiktok'ta bu kitapları ne kadar sevdiğinden bahseden ve bir şekilde Buz Gezegeni Barbarları'nın viral olmasını sağlayan Emma'nın adını verdim. Teşekkürler Emma! Umarım küçük ve huysuz bir bebek olmana aldırılmazsın. Ayrıca Taushen ve Brooke'un çocuğu için iyi bir isim bulamadım, bu yüzden başka bir arkadaşımın adını Hazel koydum. Merhaba, Hazel! Yaptığın her şey için teşekkürler. :)

Sırada, geçen yıl üzerinde çalışmaya başladığım ve şu anda sıranın başına geri dönen WED TO THE WILD GOD var. Ondan sonra SAM'S SECRET için Icehome'a geri döneceğiz. Çok heyecanlıyım!

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz ve hayranı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Son zamanlarda buz gezegenine ve barbarlarıma karşı o kadar büyük bir sevgi seli oluştu ki, bu seride bu kadar çok kitap yazabildiğim için kendimi son derece şanslı hissediyorum. <3

- Yakut

ICEHOME SAHİLİNİN İNSANLARI

'Kazazedeler'

(Steph's Outcast'in sonu itibariyle)

- **Angie** - Plaj kampındaki yetişkin kadın. Uyandırıldığında gizemli bir bebeğe hamile. Glory'yi (klon bir dişi) doğurur. Vordis ile rezonansa girer. Yakın zamanda ikinci bir çocuk doğurdu. Icehome plajında kalıyor.
- **Vordis (Vohr-DISS Floor-Miss ile kafiye)** - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Başka bir klon olan Thrand ile uzun süredir arkadaş/kardeş. Gerçekten sadık olan. Acı sos. Angie'ye benziyor. İsimsiz bebeğin yeni babası. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Glory** - Angie'ye yerleştirilmiş bir qura'aki klon bebeği. Yeni doğmuş ve çok tatlı.
- **Willa** - Güneyli bir twang ile yetişkin kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren'in en ateşli savunucusu. Gren'de yankılanıyor. Yakın zamanda bir oğlu oldu. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Gren (HEN ile kafiye)** - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırır. Willa'ya benziyor. Aayla'ya göre yumuşak ve tüylü. İsimsiz oğlunun babası. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Veronica** - Gezegendeki en yeni şifacı. Geldiğinde Ashtar'la rezonansa girdi. Biraz sakar. Hasta başı davranışları üzerinde çalışması gerekiyor. Hannah'yı asistanı olarak görevlendirdi. Bebek Katamneas'ayeni anne oldu. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Ashtar (Ash-TARR)** - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak "savaş formuna" dönüşebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Veronica ile hemen rezonansa girer. Damızlık. Katamneas'ın yeni babası. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Katamneas (Ka-TAHM-nee-us)** - Veronica ve Ashtar'ın yarı-drakoni bebek oğlu.
- **Thrand ('Bland' ile kafiye - kimse ona bunu söylemiyor)** - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis ile uzun zamandır arkadaş/kardeş. Asabi, rekabetçi olan. Ketçap. Nadine'e benziyor. Croatoan'a gider.
- **Nadine** - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Avcı ve mücadeleci. Thrand'a benziyor. Hamile. Croatoan'ı ziyaret ediyor.
- **Tia** - Plaj kampında bir genç. Sessah ile flört ediyor... ve muhtemelen diğer herkesle. Çiftleşmemiş tüm erkeklere kişisel haremiymiş gibi davranıyor. Şimdilik Croatoan'a transfer edildi.
- **Steph** - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Eski psikoloji öğrencisi. Neolitik biseksüel

terapist. Juth'a benziyor. Pak'ın evlatlık annesi.

- **Flordeliza** - Sahil kampında yetişkin dişi. Bir zamanlar hemşireydi. Bir çeşit palyaço. 32'sinde 'yeni' grubun en yaşlısı. Filipinli. İğne konusunda yetenekli. Croatoan'ı ziyaret ediyor.
- **Samantha** - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Sessiz. Güzel. Dünya'daki eski barista. Buz gezegeninde olmayı gerçekten çok seviyor, bunu kimse anlayamıyor. Icehome plajında kalıyor.
- **Daisy** - Yeni gelen! Mardok'un eski dostu Niri tarafından buz gezegenine bırakıldı. On yılı aşkın süredir eski köle. Çok güzel. Çiftleşmeye ve bebek sahibi olmaya hazır. Cilt bakımına çok önem verir. Icehome sahilinde kalıyor.

Eski Kableden (Croatoan)

- **Raahosh (Ruh-HOSH)** - Croatoan kabilesinin avcısı. Karmakarışık boynuzları var. Liz ile çiftleşti ve 3 kızı var, Raashel, Aayla ve şimdi de Ahsoka. Genelde etrafta olmak hoş değildir (eşi hariç). Icehome sahilinde kalıyor.
- **Liz** - Raahosh'un huysuz insan eşi. Raashel, Aayla ve yeni doğan Ahsoka'nın annesi. Yıldız Savaşları ineği. Tuzlu. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Raashel (Ruh-SHELL)** - Liz ve Raahosh'un en büyük kızı. Biraz ispiyoncu.
- **Aayla (Ay-LAH)** - Liz ve Raahosh'un ortanca çocuğu. Gren tarafından büyülenmiş.
- **Ahsoka (Uh-soh-kuh)** - Liz ve Raahosh'un yeni doğan kızı.
- **Sessah (SESS-uh)** - Croatoan'dan bekar, sırık gibi, genç sa-khui. Şu anda Icehome'daki tüm bekar kadınların gözlerini kamaştırıyor. Tia'nın sürekli tüm bağlanmamış penislerle flört etmesine kızgın. Utangaç. Croatoan'a geri dönüyor.
- **Rukh (ROOKH)** - Croatoan kabilesinin avcısı ve eski yayıncı. Eşi Harlow'dur. Raahosh'un kardeşi, Rukhar'ın ve şimdi Daya'nın babası. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Harlow** - Rukh'un eşi, Rukhar ve bebek Daya'nın annesi. Mardok'a parçalanmış gemilerden çalınan/yağmalanan teknoloji konusunda yardımcı olur. Icehome sahilinde kalır.
- **Rukhar (ROOKH-arr)** - Harlow ve Rukh'un küçük oğlu.
- **Daya (DIE-uh)** Harlow ve Rukh'un yeni doğan kızı.
- **Farli (FAR-lee)** - Az sayıdaki sa-khui dişisinden biri. Mardok ile çiftleşti ve Chompy adında evcil bir dvisti var. Hamile. Croatoan'a geri döner.
- **Mardok (Mar-DOCK)** - Buz gezegeninde kalmayı seçen eski asker. Teknoloji gurusu. Farli ile çiftleşti. Croatoan'a geri döner.
- **Taushen (Tow (inek ile kafiyeli)-SHEN)** - Avcı ve Brooke'un eşi. Icehome kampına yeni geldi. Croatoan'a dönüyor. Yeni doğan Hazel'ın babası.
- **Brooke** - Taushen ile çiftleşti. Dünya'daki kuaför. Beş dakikadan fazla hareketsiz oturan herkesi örer. Yeni doğan Hazel'ın annesi. Croatoan'a dönüyor.
- **Bek (BECK)** - Avcı ve Elly'nin eşi. S'bren ve Penny ile birlikte Icehome kampına yeni geldi. Kendini tamamen kadınına adanmış. Onun dışında biraz çatlak bir canavar. Yeni doğan Emma'nın babası. Icehome sahilinde kalıyor.

- **Elly** - On yılı aşkın bir süre boyunca uzaylı esaretinde tutulan dişi insan. Çok kırılgan ve utangaçtır ve huzursuz olduğunda gerileme eğilimi gösterir. Gail'e tapıyor. Bek'e tapıyor. Yıldızları seviyor. Yeni anne

Emma'ya. Icehome sahilinde kalıyor.

Ada Klanları ve Eşleri

Güçlü Kol Klanı

- **K'thar (Kuh-THARR)** - Hunter, Strong Arm'ın fiili lideri, Lauren/Lo'ya benziyor. Kki/Fat One'in sahibi. Croatoan'a gidiyor.
- **Lauren/Lo** - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor, hamile. Marisol'un arkadaşı. Croatoan'a gider.
- **Şişman Bir/Kki (KUH-kee)** - klanın gece kuşu evcil hayvanı
- **J'shel (Juh-SHELL)** - Güçlü Kol'un genç avcısı, Hannah'ya benziyor. Çok neşeli. Uzun örgü. Edepsiz konuşmacı. Croatoan'a gidiyor.
- **Hannah** - Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır. Hamile. Yerleşik işgüzar. Şimdi Veronica'nın asistanı ve bitki mağazalarından sorumlu. Croatoan'a gidiyor.
- **N'dek (Nuh-DECK)** - Güçlü Kol Avcısı, yakın zamanda bir kaari saldırısında bir bacağını kaybetti. Artık depresyonda değil ve ateşin etrafında çok oturuyor. Devi ile rezonansa girdi ve protez bacağı var. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Devi** - Plaj kampındaki geveze yetişkin kadın. Bilim adamı inek. Saç çevirici. Dinozorları sever. N'dek'e rezonansa girer ve hamile kalır. Icehome sahilinden ayrılmayı reddediyor, çünkü burası harika.
- **Gail** - Z'hren'in evlatlık ebeveyni, bir zamanlar Croatoan'lı olan yaşlı insan dişi. Kabilede ona izin veren herkese annelik yapmayı seviyor. Icehome sahilinde kalıyor.
- **Vaza** - Z'hren'in evlat edinilmiş ebeveyni, yaşlı sa-khui erkeği, bir zamanlar Croatoan'lı. Çoğu kötü olan tavsiyeler vermeyi sever. Icehome sahilinde kalıyor.
- **I'chai (Göz-utangaç)** - merhum kadın, Z'hren'in annesi
- **Z'hren (ZRENN)** - Güçlü Kol'un yetim çocuğu, şimdi Gail ve Vaza'nın çocuğu. Icehome sahilinde kalıyor.

Uzun Boynuz Klanı

- **R'jaal (Arr-JAHL)** - Uzun Boynuz'un klan lideri. Biraz yalnız. Croatoan'a gider.
- **T'chai (Tuh-SHY)** - Uzun Boynuz Avcısı, Marisol'e rezonansa girer. Adada skylaw tarafından saldırıya uğrar ve neredeyse yaralarından ölür, bu yüzden şifacı rezonansını durdurur. Sonunda Mari'de yeniden yankılanır. Croatoan'a gider.
- **Marisol** - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai ile rezonansa girer. Hastalığı nedeniyle rezonansları şifacı tarafından 'kapatılır'. Yakın zamanda T'chai ile yeniden rezonansa girer. Hamile. Croatoan'a gider.

- **M'tok (Muh-TOCK)** - Uzun Boynuz Avcısı, Callie'ye benziyor. Düzgün şeyleri sever ve

Düzenli. Biraz sinsi. Croatoan'a gidiyor.

- **Callie** - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Harry Potter hayranı. M'tok'a benziyor. M'tok'tan da çok uzun süre nefret etti. Bunu atlattı. Hamile. Croatoan'a gitti.
- **S'bren (Suh-BRENN)** - Avcı, M'tok'un kardeşi. M'tok'un beyninin kas gücü (Pinky?). Kadınların etrafında hödük. Penny'yi kendisi için çalar ve ona yankılanır. Croatoan'a gider.
- **Penny** - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor. İnsan güneşi. Macerayı ve iyi vakit geçirmeyi sever. S'bren tarafından çalındı. S'bren'e yankılanır, artık hamiledir. Croatoan'a gider.

Gölge Kedi Klanı

- **I'rec (I WRECK)** - Klan lideri. Bir çeşit bok karıştırıcı. Tia'nın flört hedeflerinden biri. Croatoan'a gider.
- **O'jek (Oh-JECK)** - Avcı. Sessiz. Tia'nın flört hedeflerinden biri. Yemek yapmayı sever. Utangaç olduğu söyleniyor. Juth'un kardeşi. Icehome sahilinde kalıyor.
- **A'tam (Uh-TAMM)** - Avcı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir. Pek balık oltası değil. Sonunda Bridget'te yankı buldu. Vay be. Croatoan'a gidiyor.
- **Bridget** - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı. A'tam ile takıldı. A'tam'dan ayrıldı. A'tam'a bağlandı. Hamile. Artık karmaşık değil. Croatoan'a gitti.
- **U'dron (Ooh-DRONN)** - Avcı. Fisher. Sportif bir tip. İyi davul çalar. Geç olgunlaşır, kendini kanıtlar. Kuzgun'a benziyor. Croatoan'a gidiyor.
- **Kuzgun** - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Adına rağmen sarışın. Hippi ebeveynleri var. Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seviyor. Gerçek adının Louise olduğu, aslında hippie olmadığı ve striptizci olduğu ortaya çıktı. Yine de harika. Juth ve Pak'ın bulucusu. U'dron'a rezonansa girer ve hamile kalır. Croatoan'a gider.

Serseriler Klanı

- **Juth (joooth)** - Mal karşılığında Kuzgun'u yakalayan serseri erkek. Pak'ın üvey babası. Sonunda Icehome sahilindeki kabileye katılır ve Steph'e yankılanır.
- **Pak (paket)** - En küçük dışlanmış! Juth'un evlatlık oğlu, Steph'in evlatlık oğlu.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Yeterince alamıyor musunuz? Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta. Ödünç alın!

Bir Korsan hakkında bir şeyler okumak ister misin?

[Korsanın Esiri](#)

Bir savaş tanrısı hakkında bir şeyler okumak ister misin?

[Savaş Tanrısına Bağlı](#)

Ya da belki sadece daha kısa ve biraz daha tatlı bir şey mi istiyorsunuz?

[Güzel İnsan](#)

[Buz Gezegeni Balayı](#)

Keyfini çıkarın! Okuma listeleri, neredeyse günlük bir seri ve daha fazlası için web siteme göz atın - www.rubydixon.com

-R

